

ОПОРНИ ТОЧКИ НА ЖИВОТА

БЕСЕДИ ОТЪ УЧИТЕЛЯ

ДЪРЖАНИ ПРИ СЕДЕМТЪ РИЛСКИ
ЕЗЕРА И ВЪ СОФИЯ



СОФИЯ
1942

Опорни точки на живота

Размишление.

Днесъ повечето хора се стремятъ къмъ голѣми нѣща. Тѣ знаятъ, че въ механическия свѣтъ голѣмитѣ нѣща се смаяватъ, а въ органическия се увеличаватъ; въпрѣки това, тѣ пакъ се стремятъ къмъ голѣмото. Голѣмото трѣбва да се смаява, за да бжде достъпно; малкото трѣбва да расте и да се уголѣмява, за да се познае и изучи. Човѣкъ се ражда малъкъ и постепенно расте, става голѣмъ, за да се познае. Семето, което се посажда въ земята, е малко, но следъ известно време то пораста и отъ него излиза голѣмо дърво. Презъ лѣтото пороитѣ се смаяватъ, а семената растатъ, ставатъ голѣми. Когато човѣкъ си въобрази, че е по-голѣмъ, отколкото е въ действителностъ, той започва да се смаява. Този процесъ се извършва незабелязано. За да стане безболезнено, човѣкъ трѣбва да се смаява съзнателно. Като се обръща къмъ Израилския народъ, Христосъ казва: „Не бой се, мало стадо, Отецъ е благоволилъ да ти даде царство“. Той не казва „не бой се, голѣмо стадо“, но казва „мало стадо“.

Като знае закона за смеляването и уголѣмяването, човѣкъ не трѣбва да се стреми да стане голѣмъ. Да се стремишъ къмъ голѣмото, това значи, всѣки моментъ да се натѣквашъ на противоречия. Всички спорове и недоразумения въ живота ставатъ все между голѣми хора, за голѣми нѣща. Когато спороветъ и недоразуменията престанатъ, тогава ще дойде любовта. Затова се казва, че любовта иде последна. Животъ, който не е озаренъ отъ любовта, остава завинаги въ тъмнина. Знае се при това, че въ тъмнината нищо не расте. Следователно, искате ли да се ползвате отъ условията на живота, стремете се къмъ любовта, която всичко озарява и повдига.

„Който не влиза презъ вратата на кошарата на овцетъ, но прелазя отдругаде, той е крадецъ и разбойникъ“. (— 1 ст.). На какво може да се уподоби крадецътъ? — На голѣмството въ човѣка. То прави човѣка вътрешно недоволенъ и го заставя да краде. Въ човѣка има едно голѣмо сжщество, което постоянно роптае и критикува. Кой каквото му даде, все недоволенъ остава. То навсѣкжде вижда погрѣшкитъ и казва: Това не е добре направено, не трѣбва да бжде така. То се спира върху отрицателнитъ прояви въ живота и ги критикува. Ако рече да се произнася за свѣта, ще каже, че Богъ не го е създалъ добре, не е предвидилъ всичко. Голѣмото има нѣкакъвъ планъ за създаването на свѣта, но заставятъ ли го да приложи своя планъ,

ще се намѣри въ трудно положение — нито знае, какъвъ е планътъ му, нито може да го приложи.

Съвременнитѣ хора се занимаватъ и съ голѣми, и съ малки нѣща. Първитѣ предпочитатъ, последнитѣ пренебрегватъ. Очитѣ имъ се пълнятъ отъ голѣмитѣ нѣща. Ако се събератъ нѣкъде, искатъ да бждатъ повече. Въ този свой стремежъ, тѣ си служатъ съ поговорката: „Отъ много глава не боли“. Въпрѣки това, днесъ ние сме дошли малцина на планината; повечето сж останали въ низината. Коя е причината за това? — Лошитѣ условия на живота: войната, недостатъчно храна, липса на превозни сръдства. Човѣкъ не е птичка, да разпери криле и да литне тукъ, да чуе, какво се говори, и да се върне назадъ. За физическия свѣтъ сж нуждни физически условия. Не е достатъчно да има човѣкъ само потикъ — нуждни сж и материални условия.

Кой е най-силниятъ потикъ въ живота? — Потикътъ на любовта. Той внася свѣтлина въ човѣшкия умъ, топлина въ човѣшкото сърдце и сила въ човѣшката душа. Когато потикътъ на любовта действа въ човѣка, тогава се строятъ всички велики и красиви нѣща. Влѣзе ли любовта въ васъ, дайте ѝ първо мѣсто. Предъ любовта всѣкакъвъ споръ отстъпва. Защо ще спорите съ любовта, дали е истинска, или не е истинска? Коя любовъ е истинска? — Която носи животъ и свѣтлина. Колко време трае този жи-

вотъ? — Докато любовта е въ човѣка. За да продължи живота си, човѣкъ трѣбва да пази любовта като зеницата на окото си. Не я ли пази, отнася ли се небрежно къмъ нея, тя го напуска. Страшно е положението на човѣка, когато любовта напуска. Щомъ тя го напусне, животътъ му се прекратява. Това показва, че между живота и любовта съществува тѣсна връзка. Пазете любовта въ себе си, да не изпаднете въ противоречията на живота, да не изгубите своя вътрешенъ миръ и доволство. Кжде е любовта? — Навсѣкжде. Нѣма мѣсто въ свѣта, дето любовта да не присѣтствува. Нѣма същество въ свѣта, което любовта да не е посетила. Заблуджението на човѣка се заключава въ това, че той търси любовта на специфично мѣсто и при специфични условия. Любовта е навсѣкжде и въ всичко.

Мнозина се оплакватъ отъ живота си и казватъ, че любовта не ги е посетила. Причината за това е въ самитѣ тѣхъ. Тѣ очакватъ любовта да ги посети, тя да имъ дойде на гости. Това е невъзможно. Любовта е дошла вече въ свѣта. Който я търси, самъ трѣбва да отиде при нея. Мислите ли другояче, вие сами си създавате противоречия. Да очаквате любовта да ви дойде на гости, това е все едно да очаквате слънцето да ви посети. Станете рано и го посрещнете. Отворете прозорцитѣ си, и то ще ви озари. Днесъ и вие излѣзохте да посрещнете слънцето, но не го

видѣхте — малъкъ облакъ го засѣнчи. Това не е противоречие, защото слънцето изгрѣ и задъ облака. Не сж страшни облацитѣ; страшно е, ако слънцето изчезне отъ хоризонта и престане да изгрѣва. Ако днесъ не сте го видѣли, утре ще го видите.

Тази сутринъ на върха сте дошли всичко седемъ души. Числото седемъ представя днитѣ на седмицата. Богъ е създакъ свѣта въ седемъ деня. Значи, всѣки отъ васъ представя по единъ день отъ седмицата — отъ днитѣ на сътворяването на свѣта. Колкото и да сте малко сега, любовта пакъ се проявява. Тя се проявява въ малкитѣ работи; тя се крие задъ малкитѣ нѣща. Малката рѣкичка е проява на голѣмъ изворъ. Отъ голѣмитѣ извори изтичатъ малки поточета и рѣкички. Въ малкитѣ прояви на любовта се крие такава сила, каквато и въ голѣмитѣ. За предпочитане е водата на извора да изтича по малко и постоянно, отколкото много и изведнѣжъ. Изтече ли наведнѣжъ, изворътъ пресѣхва.

Хората искатъ да видятъ голѣмитѣ прояви на любовта. Това е невъзможно. Любовта се проявява навсѣкжде по малко. Който има очи да вижда, ще обхване всичкитѣ малки прояви на любовта въ едно и ще има предъ себе си проявитѣ на великата любов. Тя се проявява въ всички сжщества едновременно. Съберете всички нейни прояви на едно мѣсто, за да си съставите ясна представа за любовта. Който не схваща отношенията на всички

сжщества къмъ себе си, като отношения на едно цѣло, той отрича възможноститѣ на любовта и се запитва: Какво може да направи любовта въ мене и какво мога да направя азъ въ нея? Той не подозира, че проявитѣ на любовта въ частитѣ сж прояви на Цѣлото.

Христосъ казва: „Дето сж двама или трима, събрани въ мое име, тамъ съмъ и азъ“. Събиратъ се животни на едно мѣсто, събиратъ се и хора, и ангели, и арахангели, все въ името на любовта. Въ резултатъ на тѣзи събирания се твори нѣщо велико, което ще се види въ бждеще. Въ работата на любовта се явяватъ голѣми или малки облаци, които иматъ за целъ да ѝ препятствуватъ. Ето, едно малко облаче закри тази сутринъ слънцето, и не можахме да го видимъ. Какво представя облачето? — Сегашната война, въ която се биятъ християнски народи. Ще кажете, че войната е противоречие въ живота. Колкото е противоречие облачето за слънцето, толкова е противоречие и войната за хората. Природата допуща войната като естествено послѣствие на лошия и изопаченъ човѣшки животъ. Чрезъ нея ще изтече злото, което се е натрупало въ човѣшкитѣ сърдца отъ вѣкове. Ще изтече злото, и слънцето ще се издигне надъ облацитѣ, ще свѣтне отново и ще изпрати свѣтлината и топлината си по цѣлия свѣтъ. Тогава противоречията ще изчезнатъ, и хората ще разбератъ, че и безъ война може. Животътъ на безлюбието създава войната. Жи-

вотътъ на хармонията и на любовта изключва войната. Днесъ хората се биятъ за материални работи, кой повече земя да владѣе, кой да има господството въ свѣта. Единъ день, когато любовта се прояви въ своята пълнота, всички същества — хора, животни и растения ще се ползуватъ отъ нейното изобилие. Онѣзи, които сж подъ нивото на човѣка, ще се ползуватъ отъ неговата любовъ. Човѣкъ пъкъ ще се ползува отъ любовта на онѣзи, които сж надъ него. Любовта е неизчерпаемъ изворъ на сили и на блага.

Христосъ казва: „Азъ и Отецъ ми едно сме“. Значи, азъ, малкото, и Отецъ, Голѣмото, едно сме. Свѣтътъ е малкото начало, а Отецъ — Голѣмото и Великото Начало. Малкото трѣбва да расте и да държи връзка съ Голѣмото Начало, съ Отца. Въ това се заключава силата на човѣка. Както слънцето се движи въ кръгъ, така и любовта се движи въ кръгъ и ни обикаля. Като описва кръгъ около насъ, тя ни опасва съ своитѣ връзки и по този начинъ ни пази отъ злото. Както сме въ кръга на слънцето, така сме и въ кръга на любовта. Следователно, докато слънцето е около васъ, и вие въ него, не се страхувайте отъ нищо. Знайте, че любовта ви обикаля и пази, както земята пази посѣтитѣ въ нея семена. Който се обезсърдчава и мисли, че нищо не може да постигне, той е излѣзълъ отъ кръга на слънцето и отъ кръга на любовта. Това е невъзможно. Не може човѣкъ да излѣзе

отъ орбитата на слънцето; още по-невъзможно е да излѣзе отъ орбитата на любовта.

Животъ, съ опорна точка на доброто;
животъ, съ опорна точка на справедливостта;
животъ, съ опорна точка на разумността,
това е животътъ на любовта.

— Това е животъ вѣченъ, да позная Тебе Единнаго, Истиннаго Бога и Христа, Когото си изпратилъ.

*

1. Беседа отъ Учителя, държана при седемтъ Рилски езера, 21 юний, 5. ч. с. 1942 г.

Единното и недѣлимото

Размишление.

„Блажени нажаленитѣ, защото тѣ ще се утешатъ“. (— 4 ст.). — Кого утешаватъ? — На-
жаления. Който никога не е билъ нажаленъ,
не може да се утешава.

„Блажени кроткитѣ, защото тѣ ще на-
следятъ земята“. (— 5 ст.). — Защо кроткиятъ
ще наследи земята? — Защото само на крот-
кия може да дадешъ нѣщо, което той да не
присвои, да не го строши, или да не го по-
квари.

„Блажени, които гладуватъ и жадуватъ
за правдата, защото тѣ ще се наситятъ“. (— 6 ст.). — Който не гладува и жадува за
правдата, не може да бжде здравъ.

„Блажени милостивитѣ, защото тѣ по-
милвани ще бждатъ“. (— 7 ст.). — Искате ли
да ви милватъ, бждете милостиви. Който не
е милостивъ, не може да бжде помилванъ.

„Блажени чистосърдечнитѣ, защото тѣ
ще видятъ Бога“. (— 8 ст.). Съ други думи
казано: Блажени чистосърдечнитѣ, защото тѣ
ще видятъ любовта, въ нейната слава и ве-
личие. Който не е чистосърдеченъ, той не

може да види любовта. Щомъ не вижда любовта, той ходи въ тъмнина и всѣкога се спѣва. Съвременнитѣ хора се спѣватъ, защото не виждатъ любовта.

„Блажени миротворцитѣ, защото Синове Божии ще се нарекатъ“. (— 9 ст.). — Какъвъ трѣбва да бжде миротворецътъ? — Силенъ. Слабиятъ не може да бжде миротворецъ. Той иска миръ, а се страхува да не го изнудятъ. Обаче, силниятъ носи миръ, затова ще се нарече Синъ Божи.

„Блажени гоненитѣ заради правдата, защото е тѣхно царството небесно“. (— 10 ст.). — Каквото царство искашъ, ще бждешъ за него гоненъ. За да извадите житното зърно отъ класа, трѣбва да го гоните съ коне на хармана. Конетѣ, които тѣпчатъ житото, представятъ противоречията въ умствения и въ сърдечния свѣтъ. Житото трѣбва да мине презъ много противоречия, за да излѣзе отъ него доброкачествено зърно.

„Блажени ницитѣ духомъ, защото е тѣхно царството небесно“. (— 3 ст.). — Кой е нищъ духомъ? — Който не влага духа си въ земни работи. Не впрѣгай духа си въ земни работи подобно на земеделѣца, който впрѣга вола въ колата си и го кара да оре. При това положение, както волътъ не може да бжде свободенъ, така и духътъ не може да бжде господарь на царството небесно. Бждете, прочее, нищи духомъ, за да бждете вънъ отъ ограниченията на материалния свѣтъ. Нищи-

ятъ духомъ не иска нищо отъ материалния свѣтъ, и затова е свободенъ отъ неговитѣ връзки. — Може ли да се живѣе безъ материални блага? — Щомъ живѣе на земята, човѣкъ се нуждае отъ материални блага, но не трѣбва да се свързва съ тѣхъ. Кой е занесълъ нѣкакво материално благо съ себе си на онзи свѣтъ? Никой нищо не е занесълъ. Даже косъмъ не можете да занесете на онзи свѣтъ.

Единъ младъ момъкъ се оженилъ за една мома, която постоянно се кичела съ жълтици. Като гледалъ жълтицитѣ, той си мислѣлъ, че сж отъ чисто злато, и се радвалъ, че се осигурилъ. Какво излѣзло въ края на краищата? Жълтицитѣ били фалшиви. Земниятъ животъ е пѣленъ съ фалшиви жълтици. Не се женете за мома, която се кичи съ фалшиви жълтици, колкото красива и да е тя.

Дръжте въ ума си мисълта: реално е само това, което върви следъ васъ. Ако паритѣ вървятъ следъ васъ, тѣ сж живи, тѣ сж реални величини; ако не ви следватъ, тѣ сж фалшиви, нереални, на тѣхъ не може да се разчита. Не само момата трѣбва да носи жълтици, но и момъкътъ. И като срещне своята възлюбена, да окачи на врата ѝ три жълтици: едната да излиза отъ любовта, втората — отъ мъдростта и третата — отъ истината. Ако не окачи тритѣ жълтици на врата ѝ, работитѣ имъ нѣма да вървятъ добре.

Когато проповѣдвате на нѣкого, пакъ трѣбва да окачите тритѣ жълтици на врата му.

Какво означаватъ тритѣ жълтици? — Тритѣ добродетели: любовта, мъдростта и истината. Благодарение на тѣхъ, разумнитѣ същества създадоха очитѣ, ушитѣ и устата на човѣка. Понеже тѣ ни обичатъ, любовта ни създаде устата, мъдростта — ушитѣ, а истината — очитѣ. Кой ни създаде носътъ? — Богъ. Той го създаде, за да приемаме уханието на цвѣтята. Синоветѣ на мъдростта пѣкъ ни създадоха ржцетѣ и краката.

Онѣзи отъ васъ, които сж дошли на планината, мислятъ, че сж сами, че нѣма никой около тѣхъ. Тѣ се заблуждаватъ, много същества има около тѣхъ: слънцето, въздухътъ, водитѣ, камънитѣ. Ще кажете, че тѣ не сж живи, нищо не разбиратъ. Който мисли така, той се намира въ илюзиитѣ на живота. Всичко, което ви обикаля, е живо. Но за да се убедите въ това, трѣбва да минете презъ илюзиитѣ, да видите, че тѣ нѣматъ това съдържание, което влагате въ тѣхъ. Докато дойде до мъдростта на живота, до истинската свѣтлина, детето трѣбва да мине презъ нѣколко училища. То постъпва първо въ основното училище, дето учителитѣ му откриватъ буквитѣ; после го учатъ да срича, да образува цѣли думи и изречения. Като се научи да чете, да пише и да смѣта, детето влиза въ прогимназията, после въ гимназията и най-после въ университетъ. Като свърши науката на

земята, едва тогава природата оживява за човъка, и той гледа на нея като на нѣщо живо и разумно. Едва сега той може да предаде знанието си и на другитѣ хора. Който не знае азбуката, не може да пише; който не знае думитѣ, не може да говори; който не разбира законитѣ на живота, нѣма правилно отношение къмъ нѣщата, не може да решава задачитѣ си.

Като не разбиратъ законитѣ на живота и не знаятъ, какви връзки и отношения съществуватъ между душитѣ, мнозина се оплакватъ, че никой не ги обича. Тѣ не подозиратъ, че всички разумни същества ги обичатъ. Нѣма разумно същество въ свѣта, което да не ви обича. Всѣки моментъ тѣ ви донесатъ нѣкакъвъ подаръкъ, турятъ го тихо предъ васъ и незабелязано си отиватъ. Човѣкъ трѣбва да бжде буденъ, да приеме подаръцитѣ на любовта на време. Увлѣче ли се нѣкъде, веднага ще дойдатъ около него ненапреднали същества, които ще взематъ подаръцитѣ за себе си. Като знаете това, бждете будни, да се освободите отъ неразумнитѣ същества около васъ, да получите подаръцитѣ на любовта и правилно да ги използвате. Какъ ще се освободите отъ тѣзи същества? — Като ги приспите. Щомъ заспятъ, вие сте свободни и лесно ще се справите съ благата, които ви се даватъ. Като се събудятъ, вие можете да имъ дадете, каквото искате.

Коя е причината, дето човѣкъ усѣща нѣкога сърдцето си праздно, като че нищо нѣма? — Мравкитѣ, които всичко изяждатѣ, и мишкитѣ, които всичко изгризватѣ. Тѣ се интересуватѣ отъ външни нѣща и ги нападатѣ. Ако искате да знаете, дали даденъ човѣкъ има таква сжщества въ себе си, вижте го, нажде гледа, като говорите съ него. Ако поглежда надѣсно и налѣво, той търси да намѣри нѣщо за ядене, както и начинъ, по-лесно да се домогне до това, което го изкушава. Ще знаете, че тѣзи сжщества сж го нападнали. Той говори, но отъ време на време пресича мисълта си. Обаче, каквото и да виждате въ събеседника си, трѣбва да мълчите, както мълчатъ камънитѣ, които присжтствуватъ заедно съ васъ. И тѣ слушатъ, но мълчатъ. Около васъ има много слушатели — камънитѣ, вѣтрѣтъ, слънцето и др. Най-малко 12,000 слушатели има тукъ. Да имате толкова слушатели, това значи, да присжтствувате на най-голѣмия съборъ въ свѣта. Обаче, тѣ могатъ да се събератъ въ единъ лешникъ, но могатъ да заематъ и цѣлото пространство. Сжщото можемъ да кажемъ и за човѣка. И той е малъкъ и голѣмъ. Като духъ, може да заеме голѣмо пространство; като човѣкъ, дошълъ на земята въ плътъ, той може да се смали. Като се фотографира, човѣкъ става малъкъ, едва се вижда.

И тѣй, човѣкъ живѣе въ пространството като духъ, и на земята — като плътъ. И въ двата случая той е потопенъ въ любовта на

свѣтлитѣ, разумни сжщества. Етерътъ, както и висшитѣ свѣтове, сж населени съ сжщества, които иматъ известно отношение къмъ насъ. Каквото е отношението на въздуха къмъ водата, по гжстота, такова е отношението на етера къмъ въздуха. Има срѣди по-рѣдки и отъ етера. По отношение на тѣхъ, етерътъ е гжста, плътна маса. Свѣтлината се плъзга по поврѣхнината му като по плоскостъ. Коя е причината за слизането на свѣтлината къмъ земята? — Нѣкакво напрежение или импулсъ. Както сгжстениятъ въздухъ се стреми да се разшири и да заеме голѣмо пространство, така и свѣтлата ангелска мисль се стреми да се разшири, да заеме голѣмъ обемъ и да свърши известна работа. Ние възприемаме тази мисль като свѣтина и я използваме. Свѣтлината, която получаваме, не е нищо друго, освенъ подарѣкъ отъ любовта. Значи, човѣкъ се крепи и живѣе, благодарение на любовта на разумния свѣтъ. Който не разбира проявитѣ на любовта, той изпада въ голѣми противоречия. Той търси човѣкъ да го обича, и като намѣри такъвъ, започва да го ограничава, иска да го задържи само за себе си. Така той се оплита и загубва любовта. Не мислете, че ако нѣкой обича и васъ, и други, ще изгубите неговата любовъ. Колкото повече хора обичате, толкова повече се разширява вашата любовъ. Ако две кжщи сж обърнати на изтокъ, иматъ еднакво число голѣми прозорци, тѣ ще се огрѣватъ еднакво

отъ слънцето, т. е. ще приематъ едно и сжщо количество свѣтлина. Сжщото се отнася и за любовта.

Помнете: Любовта на Бога е еднаква къмъ всички сжщества, съвършени или несъвършени. Любовта на Бога е вѣчна и неизмѣнна. Едного обичатъ повече, защото се отворилъ повече за свѣтлината и за любовта и приема повече. Другъ се затворилъ, затова получава по-малко — отъ него зависи да получи повече. Като се отвори, ще приеме повече свѣтлина и топлина. Въ сжщность, Богъ обича еднакво и двамата. Ако се отворятъ еднакво, ще получатъ еднакво. Освободете се отъ заблуждението да мислите, че Богъ, като обича всички сжщества, намалява любовта си къмъ васъ. Любовта на Бога, или на кое и да е сжщество, къмъ васъ е специфична. Когато и да възлюби, освенъ васъ, колкото и да го обича, никой не може да отнеме любовта Му къмъ васъ — тя е ваша и специфична. Правилно е, като обичате и като ви обичатъ, да се радвате. Радвайте се на проявитъ на любовта къмъ едного или къмъ всички. Любовта е единна и недѣлима. Единственото нѣщо, което не се дѣли, е любовта. Любовта на всѣки човѣкъ, на всѣко живо сжщество е и твоя любовъ. Любовта има еднакво отношение, както къмъ едного, така и къмъ всички. Който обича единъ волъ, обича и човѣка. Когато младиятъ момъкъ се влюби, става мекъ, нѣженъ и къмъ животнитъ. Ако пре-

ди това е бодълъ вола съ остена си, като се влюби, престава да го бодне. Той знае, че и волътъ е живо същество, което се нуждае отъ любовъ, както и неговата възлюбена.

Защо биятъ човѣка? — По две причини: или за безлюбието му, или за любовта му къмъ другитъ хора. Единъ баща изпратилъ своя своенравенъ синъ на училище и казалъ на учителя му: Моятъ синъ е много упоритъ и своенравенъ. Когато се провини въ нѣщо, не го бийте, но си отбелязвайте, колко погрѣшки е направилъ и колко тояги му се падатъ, та като дойда при васъ, сложете тоягитъ върху моя грѣбъ. Следъ това се обърналъ къмъ сина си съ думитъ: Синко, бжди внимателенъ, за да се товарятъ по-малко тояги върху грѣба ми. Тукъ бащата понася бой и страдания отъ любовъ къмъ сина си. По-неже го обича, не иска да го биятъ. Като биятъ сина, бащата би страдалъ повече, затова предпочита да бжде битъ вмѣсто сина си. Той приема доброволно страданията и наказанията. Има случаи, когато любовта ви къмъ нѣкого ви причинява страдания, безъ той да ги желае.

Единъ младъ момъкъ се влюбилъ въ една красива мома, която не отговаряла на любовта му. За да опита сидата на неговата любовъ, момата казала: Ще те обикна, ако извадишъ сърдцето на майка си и ми го донесешъ въ кутия. Момъкътъ изпълнилъ желанието ѝ. Извадилъ сърдцето на майка си,

турилъ го въ кутия и хукналъ къмъ възлюбената си съ радостъ, че ще има вече любовта ѝ. Въ бързината си, той се спъналъ и ударилъ силно крака си. Въ този часъ още сърдцето тревожно запитало: Синко, удари ли се?

Коя е причината за страданията въ човѣшкия животъ? — Желанието на хората да дѣлятъ любовта. Каквито усилия да правите, любовта остава единна и недѣлима. Който се опитва да я дѣли, той самъ се излага на страдания и противоречия. Следователно, любовта причинява страдания на онѣзи, които искатъ да я раздѣлятъ и не разбиратъ, че тя е недѣлима. Любовта носи радостъ на онѣзи, които я разбиратъ и знаятъ, че тя е единна и недѣлима. Който не разбира любовта, влага въ нея качества съвършено различни на нейното естество. Тѣ играятъ роля на утайки, които тя туря на работа и, въ края на краищата, отъ тѣхъ излиза нѣщо ценно. Любовта носи и безлюбието въ себе си и го туря на работа.

Като се говори за неразбиране на любовта, дохождаме до пророцитѣ и виждаме, че и тѣ не сж я разбирали напълно. Тѣ се обръщали къмъ евреитѣ съ думитѣ: „Богъ винаги ще ви изхвърли отъ лицето си“. Обаче, не излѣзло така. Достатъчно е било да се разкаятъ, за да имъ прости Богъ. Това показва, че пророцитѣ не сж разбирали всѣкога Божията Любовь.

Мнозина се запитватъ, защо страдатъ, щомъ Богъ ги обича. Много естествено. Докато се противи на любовта, на Бога, човѣкъ е изложенъ на страдания. Следъ това той приписва на любовта качества, каквито тя не притежава. Много качества има любовта, но въ всичкитъ си прояви тя остава единна и недѣлима. Безбройни сж проявитѣ на любовта, разнообразни сж формитѣ, чрезъ които тя се проявява, но задъ всичко това стои единната и недѣлима Божия Любовь. Земедѣлецътъ може да посади житното зърно по различни начини, но резултатътъ ще бѣде единъ и сжщъ — житното зърно ще израсте и ще даде плодъ. Каквито и да сж проявитѣ на любовта, тѣ сж еднакво ценни. Едни отъ тѣхъ даватъ веднага плодъ, а други — следъ повече или по-малко време.

— Това е животъ вѣченъ, да позная Тебе Единнаго, Истинаго Бога и Христа, Когото си изпратилъ.

*

2. Беседа отъ Учителя, държана при седемтъ Рилски езера на 22 юний, 5 ч. с. 1942 г.

Възходящиятъ пжтъ

Размишление.

Божествениятъ свѣтъ е свѣтина, свѣтъ на редъ и порядъкъ, свѣтъ на вѣчна Божествена хармония, която свѣтлилъ души разнасятъ изъ вселената, създадена отъ Бога за проява на своята слава и величие.

Свѣтъ безъ свѣтина е свѣтъ на безпорядъкъ и безредие — свѣтъ, който се нуждае отъ Божествената ржка.

Свѣтътъ на безводието и свѣтътъ на сухотата е свѣтъ, който се нуждае отъ Божия миръ, отъ живота на радостта.

Използувай услугитъ на малкитъ случки въ живота, за да направишъ добро.

Използувай услугитъ на малкитъ случки, за да постигнешъ справедливо къмъ своята душа, която носи бремето на всички души.

Използувай услугитъ на малкитъ, ежедневни случки въ живота, за да проявишъ своята разумность. Само така душата уяква въ доброто, въ справедливостта и въ разумността.

И най-малката случка дава потикъ къмъ доброто, което иде отъ Бога; най-малката

случка дава потикъ къмъ справедливостта; най-малката случка дава потикъ къмъ разумността. Всѣко нехайство къмъ доброто, къмъ справедливостта и къмъ разумността сж причина за страданията въ човѣшкия животъ.

Страдашъ, защото си нехаенъ къмъ доброто.

Страдашъ, защото си нехаенъ къмъ справедливостта.

Страдашъ, защото си нехаенъ къмъ разумността.

Напусни калния пѣть на живота, дето всичко е въ мъгла, и трѣгни по възходящия пѣть на любовта.

Не презирай малкитѣ цвѣтенца, които срѣщашъ на пѣтя си.

Не презирай роснитѣ капчици, които виждашъ по завѣхналитѣ листа.

Не презирай цвѣргенето на малкитѣ птички, които се разговарятъ помежду си.

Не отхвърляй и най-малката пѣсенъ на свѣтлината, която весели твоята душа.

Не отказвай услугитѣ си на малкия брѣмбаръ, който брѣмчи около тебе и се моли. И когато кацне на колѣното ти, поглади го и му кажи: Благодаря ти за малката услуга и за малкото благо, което ми носишъ.

Благовари, не за хапливитѣ мухи, които хапятъ, но за малкитѣ брѣмбарчета, които милватъ. Хапливитѣ мухи сж лошитѣ хора, а малкитѣ брѣмбарчета — добритѣ хора.

Говори ясно и отчетливо, не бжди гъгнивъ.

Всѣки човѣкъ, който седи на два стола, е гъгнивъ.

Всѣки човѣкъ, който не знае, какъ да постѣпва, е несретникъ.

Въ свѣта на доброто и на злото, въ който живѣешъ, избирай първо доброто, а после карай злото да слугува на доброто.

Не свързвай приятелство съ злото. То е най-тежкиятъ товаръ, който можешъ да понесешъ; най-тежката работа, която можешъ да свършишъ; най-трудното учение, което можешъ да постигнешъ; най-големитъ изненади, които можешъ да срещнешъ. Злото има само единъ приятелъ — любовта.

Запознай се първо съ приятеля на злото — съ любовта, а после и съ самото зло.

Не бутай огъня съ прѣстъ, но съ дилафъ.

Свѣтътъ на доброто и на злото е Божественъ свѣтъ. Не влизай преждевременно въ този свѣтъ — тамъ не ти е мѣстото. Докато не разполагашъ съ знанието и силитъ на напредналитъ и разумни същества въ Божествения свѣтъ, ти всѣкога ще страдашъ.

Страдание, което не може да се използва, е спънка за душата.

Страдание, което може да се използва, е подвигъ за душата.

Радвай се на малкитъ блага, които Богъ ежедневно и непрерывно ти изпраща, за да

се укрепишъ въ пѣтя, който води къмъ любовта.

Когато влѣзешъ въ предѣлитъ на любовта, тя ще открие предъ тебе красотата на Божествения свѣтъ.

Безъ любовта Божественитѣ блага сж непостижими.

Съ любовъ Божественитѣ блага представятъ нишки, отъ които цѣлиятъ животъ е изтъканъ.

Духътъ е Онзи, Който съ своята свѣтлина гъче добрия животъ на човѣка.

Ходи въ свѣтлината на Духа, за да те благослови Господъ.

Използуй допирнитѣ точки на свѣтлината.

Използуй възможноститѣ на свѣтлината.

Обръщай внимание на най-малкия лѣхъ на свѣтлината, за да откриешъ незнайнитѣ пѣтища на живота. Въ тѣхъ се криятъ Божиитѣ радости, които слизатъ отъ небето. Земята е мѣсто на Божиитѣ съкровища, отъ които ти се ползувашъ ежедневно. Тамъ и прахътъ е толкова цененъ, колкото и златото. Думата „прахъ“ е смислена. На български езикъ тя има две значения: сжществителното „прахъ“ и глаголътъ „прахъ“. Човѣкъ пере, за да премахне праха. Всѣко напрашено нѣщо трѣбва да се изчисти. Думата „прахъ“ е свързана съ понятието чистота. Думата „чистота“ пъкъ е свързана съ Божествения свѣтъ. Зна-

чи, прахътъ води къмъ чистота, а чистотата — къмъ Божествения свѣтъ. Въ разумния свѣтъ прахътъ е цененъ, както златото, както скъпоценнитъ камъни, както сладкитъ плодове, както чистата течаща вода. Прахътъ е перото, съ което е написанъ земниятъ животъ. Ако го обичашъ, той е единенъ; ако не го обичашъ, той се разединява и ти създава мъчнотии.

Не презирай мъчителя си. Обичай го, защото чрезъ него ти ще се върнешъ при Бога.

Работи съзнателно и разумно върху себе си, за да се справишъ съ праха и да се освободишъ отъ него. За предпочитане е да се справяшъ съ праха, отколкото да заемашъ най-високото положение въ свѣта. Да царувашъ, безъ да си се справилъ съ праха, това е суета на живота. Да царувашъ, следъ като си се справилъ съ праха, ти си въ радостта на живота. Ако се радвашъ, много е прахътъ въ живота ти; ако скърбишъ, малко е твоятъ прахъ. Прахътъ пѣе своята пѣсенъ на живота, отъ чиито частици е произлѣзълъ той.

Посрѣщайте съ радостъ Словото Божие, което влиза въ вашитъ души.

Словото Божие носи Божественитъ блага.

Каквото и да се случва въ живота ви, добро или зло, радвайте се. Богъ ще превърне всичко на добро.

Тамъ, дето е Богъ, смъртъ и животъ сж едно.

Пребждвайте въ Бога, за да пребждва
и Той въ васъ.

Изучавайте ценнитъ думи на любовта.

Изучавайте Словото, което иде отъ Бога.

*

3. Беседа отъ Учителя, държана при седемтѣ
Рилски езера, на 23 юний, 5 ч. с. 1942 г.

Живитѣ числа

Размишление.

Често се говори за числата, освенъ като числени стойности, още и като живи величини. Живитѣ числа се дѣлятъ на категории: отъ 1 — 10 сж числа отъ Божествения свѣтъ; отъ 10 — 100 — отъ ангелския свѣтъ; отъ 100—1,000 — отъ човѣшкия свѣтъ; отъ 1,000 — — 10,000 — отъ животинския свѣтъ; отъ 10,000 — 100,000 — отъ растителния свѣтъ и отъ 100,000 — 1,000,000 — отъ минералния свѣтъ.

Мислете върху живитѣ числа и върху значението имъ въ живота. Подъ думитѣ „живи числа“ разбираме такива числа, които, за всѣки даденъ случай, могатъ да услужватъ на човѣка. Числата иматъ значение, не само когато опредѣлятъ нѣкаква числена стойностъ, но и когато опредѣлятъ посоката на нѣщата. Не е все едно, дали единицата е надѣсно, налѣво, нагоре или надолу отъ човѣка. Ако е надѣсно, тя означава изгрѣвъ, налѣво — залѣзъ, нагоре — зенитъ, а надолу — полунощъ. Четиритѣ посоки на физическия свѣтъ — изгрѣвъ, залѣзъ, зенитъ и полунощъ не сж само механически точки или положения, но тѣ представятъ още и четири процеси, фази или състояния, презъ които минава съзнанието. Отъ това

гледѣще, ако кажемъ, че нѣкой човѣкъ е отишълъ налѣво, имаме предъ видъ залѣзъ на слънцето.

Ще прочета 1. глава отъ Битието.

„Въ начало създаде Богъ небето и земята“. (— 1 ст.). — При числото едно Богъ създаде небето и земята — първата стѣпка налѣсно.

„А земята бѣше неустроена и пуста; и тъмнина бѣ върху бездната, и Духъ Божи се носѣше върху водата“. (— 2 ст.). — При числото две земята е била неустроена и пуста — първата стѣпка налѣво.

И рече Богъ: „Да бжде виделина!“ — и стана виделина. (— 3 ст.). — При числото три се явява свѣтлина — първата стѣпка нагоре — зенитътъ на слънцето. При това състояние, въ съзнанието на човѣка проблѣсва идеята, че е създаденъ по образъ и подобие на Бога.

„И видѣ Богъ виделината, че бѣше добро; и разлжчи Богъ виделината отъ тъмнината“. (— 4 ст.). При числото четири човѣкъ съзнава, че виделината е добро нѣщо. Това число представя службата, която човѣкъ трѣбва да върши. То е число на служенето.

„И нарече Богъ виделината День, и тъмнината нарече Нощъ. И стана вечеръ, и стана утро, день първи“. (— 5 ст.). — Въ съзнанието на човѣка има свѣтлина и тъмнина — день и нощъ. Деньтъ означава дева, младостъ, а нощта — покой, старостъ. Въ числото петъ се е родила първо девата, младостта. Деньтъ

дава условия за проява на дейността, на енергията; нощта дава условия за почивка, тя носи покой и тъмнина. Нощта означава още старост, т. е. примиряване на човѣка съ противоречията. Старостта е крайниятъ предѣлъ на противоречията. Следователно, за да се примири съ противоречията въ живота, човѣкъ трѣбва да остарѣе. Между младостта и старостта има известенъ периодъ отъ време. Ето защо, за да се примири съ противоречията, човѣкъ непременно трѣбва да мине по-късно или по-дълъгъ периодъ отъ време. Примиряването, справянето съ противоречията или разрешаването имъ не става изведнѣжъ.

Какъвъ смисълъ иматъ за васъ прочетенитѣ стихове? Какво отношение иматъ тѣ къмъ сегашния ви животъ? Ако знаете, какъ Богъ е създалъ и устроилъ небето и земята, ще знаете, какъ да създадете и вашия външенъ и вътрешенъ свѣтъ. Това знание се крие въ живитѣ числа. Питагоръ е открилъ на ученицитѣ си значението на живитѣ числа само отъ 1—4, а на васъ се откри значението и на числото петъ, защото времената сж усилни. Бждете доволни на това, което досега ви се е открило, и на онова, което предстои да се открие въ бждеще. Това, което днесъ ви се откри, представя пътя, по който идатъ Божиитѣ благословения. Вие трѣбва да изучавате този пътъ и да го следвате.

День и нощъ, свѣтлина и тъмнина. Тъмнината е свързана съ страшни нѣща: съ змии,

съ тигри, съ лъвове, съ земетресения, съ смърть. Свѣтлината и тъмнината сж процеси, които ставатъ въ съзнанието. Ако ги разглеждате само като външни, механически процеси, тѣ губятъ смисъла си. Сжщо така и процеситѣ смърть и животъ не сж само външни, механически, но и вътрешни, съзнателни процеси, Казватъ за нѣкого, че е умрѣлъ. Това не е механически процесъ, но органически. Той е посаденъ въ земята, и следъ време ще израсте, т. е. ще възкрѣсне. Ако не умре, човѣкъ не може да възкрѣсне. Смърть и възкресение сж два процеса, които ставатъ въ съзнанието на човѣка. Който е умрѣлъ, само той има възможность да възкрѣсне; който не е умрѣлъ, не може да възкрѣсне. Да умрешъ, това значи, да минешъ презъ най-страшнитѣ противоречия и тогава да възкрѣснешъ. Ионъ прекара три деня въ утробата на кита и следъ това възкрѣсна. Когато Богъ го изпрати въ Ниневия да проповѣдва, той се отказа, видѣ му се страшно. Но, като прекара три деня въ утробата на кита, видѣ, че има нѣщо по-страшно отъ задачата, която Богъ му възложи. Поглѣщането на Иона отъ кита не е обикновена смърть, но минаване, отъ свѣтлина въ тъмнина. Това е все едно да паднешъ отвисоко въ нѣкоя пропасть. Обратниятъ процесъ е изкачване, излизане на свѣтлина, или възкресение.

Казано е въ Писанието: „Въ който день ядешъ отъ плодовѣтъ на забраненото дърво,

ще умрешъ“. Богъ заповѣда на Адама да не яде отъ плодетѣ на забраненото дърво, но той не послуша, наруши Божията заповѣдъ. Богъ заповѣда на Иона да отиде въ Ниневия да проповѣдва, но и той не изпълни заповѣдта. И двамата изгубиха добритѣ условия на живота и влѣзоха въ смъртта. Адамъ напусна рая, а Ионъ влѣзе въ утробата на кита. И двамата минаха отъ свѣтлина въ тъмнина, отъ животъ въ смъртъ. За една ябълка Адамъ и Ева изгубиха рая. Ябълката може да е била красива, но отрова криела въ себе си. Който яде отъ плодетѣ на тази ябълка, непременно ще умре. За да се спаси, той трѣбва да повърне. Адамъ пристъпи Божията заповѣдъ и се скри. Дълго време Богъ го търсѣше въ рая, но Адамъ мълчеше — за пръвъ пѣтъ той приложи мълчанието. Най-после Богъ го намѣри и го запита: Адаме, защо се криешъ? — Убояхъ се, Господи, отъ лицето Ти. Разговорътъ между Бога и Адама е разговоръ на душата съ своя Създателъ.

Излизането на Адама отъ рая представя началото на човѣшкия животъ, а връщането му въ рая — краятъ на този животъ. Влѣзе ли човѣкъ отново въ рая, страданията преставатъ за него, и той влиза въ новия животъ — въ живота на веселието и на радостта. Раятъ на земята се намира въ полюситѣ — въ северния и въ южния полюси. Мжжътъ живѣе на северния полюсъ, а жената — на южния. Значи, раятъ на Адама се намира на северния по-

люсь, а раятъ на Ева — на южния полюсь. Северниятъ полюсь представя още умствения свѣтъ, а южниятъ — духовния. Това сж символи, чрезъ които си служимъ за изяснение на известни идеи.

Като се говори за рая, въ ума на човѣка изпъква, като контрастъ, понятието за ада, за грѣха. За него не трѣбва да се мисли и да се говори много. Защо? — Защото чистата кърпа лесно става нечиста. Достатъчно е да я прехвърлите нѣколко пѣти презъ рѣцетѣ си, и тя става нечиста. Следъ това трѣбва да я перете. Не се чисти лесно грѣхътъ. Той е калъ, която крие произхода си въ далечното минало. Само Провидението е въ състояние да я премахне. Само Провидението е въ състояние да изработи нѣщо ценно отъ нея. Голѣми знания трѣбва да притежава човѣкъ, за да освободи съзнанието си отъ петната на грѣховната калъ. Кажешъ ли една обидна дума на нѣкого, или отправишъ къмъ него кривъ погледъ, трѣбва да направишъ голѣми усилия, докато освободишъ съзнанието си отъ тъмнината, която го е засѣнила. За да се справи съ грѣха, човѣкъ трѣбва да повдигне съзнанието си и да влѣзе въ новия животъ.

Време е вече хората да излѣзатъ отъ сегашното си положение, да се откажатъ отъ старитѣ разбирания, отъ критиката, която повече ги спѣва, отколкото ги освѣтява. Изучавайте свѣта, който Богъ е създалъ, безъ да го критикувате. Задачата на човѣка е да учи

и да прилага наученото, да разбере смисъла на живота и предназначението си като човѣкъ.

— Това е животъ вѣченъ, да позная Тебе Единнаго, Истиннаго Бога и Христа, Когото си изпратилъ.

*

4. Беседа отъ Учителя, държана при седемтъ Рилски езера, на 25 юний, 1942 г. 5 ч. с.

Прилагане на живитѣ числа

Размишление.

Като изучавате живитѣ числа, ще видите, че всѣко число има приложение въ живота. Въ основата на всѣко число влиза една дума, която има съдържание и смисълъ, които отговарятъ на самото число. Значи, всѣко число има отношение къмъ нѣщо. Напримѣръ, въ основата на числото едно влиза положителната частица „да“. Въ основата на числото две влиза отрицателната частица „не“. Въ основата на числото три влиза думата „съгласие“. Въ основата на числото четири влиза думата „работа“. Въ основата на числото петъ влизатъ думитѣ „напредъ съ любовта“.

Когато дойдете до нѣща, които иматъ отношение къмъ васъ, вие трѣбва да мислите, да опредѣлите посоката на своето движение. Ако мисълта ви е съгласна съ Божествената, ще вземете права посока и ще кажете „да“. Въ противенъ случай, ще кажете „не“. Отрицателната частица „не“ показва, че човѣкъ не трѣбва да измѣня пжтя, по който върви. Ако си далъ обещание да служишъ на Бога, ще потвърдишъ обещанието си съ частицата „да“. Ако въ този моментъ ти дойде друго желание, което те отклонява отъ

служенето, ще го отречешъ съ частицата „не“. Както и да те отклоняватъ отъ обещанието да служишъ на Бога, ти трѣбва да останешъ независимъ, непоколебимъ. Докато остава независимъ въ обещанията си къмъ Първата Причина, човѣкъ дава предимство на Божественото Начало въ себе си. Щомъ стане зависимъ отъ хората, той е въ областта на човѣшкото. Който живѣе въ Божественото, той е твърдъ като канара. Никой не е въ състояние да го измѣсти отъ поста, на който е застаналъ. Може да те измѣсти само Онзи, Който те е поставилъ на този постъ. Значи, само Богъ може да те измѣсти. Дойде ли другъ нѣкой да те смѣни, ще кажешъ: Не, не се мърдамъ отъ мѣстото си. При служене на Бога ще бждешъ положителенъ, ще казвашъ „да“. Като дойде човѣшкото, което иска да те отклони, ще кажешъ „не“. Следъ положителната частица „да“ иде съгласието на човѣка да върши това, което Богъ е опредѣлилъ. Значи, утвърдениятъ човѣкъ въ положителното е съгласенъ съ всичко, което Богъ е опредѣлилъ. Щомъ даде съгласието си, човѣкъ започва да работи за Бога. И най-после, той се вдъхновява въ работата си отъ мисълта, че върви напредъ съ любовта.

Всички хора се стремятъ къмъ любовта, но, въ края на краищата, оставатъ разочаровани. Защо? — Защото попадатъ на човѣшката любовъ, която повече руши, по-мал-

ко гради. Божествената любовъ е положителна и съграждаща. Като влѣзе въ нея, човѣкъ вижда, че Единствениятъ, Който обича и дава условия за растене, е Богъ. Той праща слънчевата свѣтлина и топлина на всички живи същества. Той изпраща хлѣба на човѣка. Христосъ казва: „Азъ съмъ живиятъ хлѣбъ, слѣзълъ отъ небето“. Значи, хлѣбътъ иде отгоре, отъ слънчевата свѣтлина и топлина.

И тъй, кажете ли въ душата си за нѣщо „да“, не отстъпвайте отъ думитѣ си. Богъ каза на Адама да не яде отъ плодетѣ на забраненото дърво, и той каза „да“; обеща, че ще изпълни Божиата заповѣдъ. Когато дойдѣ изкусителятъ и го накара да яде, той не повтори думитѣ, казани предъ Бога, и се отрече. Ионъ пъкъ имаше желание да отиде на западъ, въ Испания, но Богъ му каза да не отива тамъ, а да отиде въ Ниневия, да проповѣдва на тамошнитѣ жители да се разкаятъ. Ионъ не послуша Господа и замина за Испания, дето за наказание го хвърлиха въ морето. Тукъ го глътна китъ и трѣбваше да престои три дѣня въ утробата му; следъ дълга молитва, китътъ го изхвърли на брѣга. Ето защо, когато Богъ ти казва да вървишъ напредъ, върви и не мисли. И да има мъчности, върви напредъ. Ако се върнешъ назадъ, мъчнотитѣ и опасноститѣ ще бждатъ по-големи, отколкото, ако вървишъ напредъ, по заповѣдъ, дадена отъ Бога. Каквито мъчности да има напредъ, все ще ги преодо-

лѣшъ. Върнешъ ли се назадъ, мжнотиитѣ ставатъ по-голѣми и по-непреодолими. Ионъ излѣзе отъ кита, следъ като обеща въ себе си, че ще изпълни Божията заповѣдъ. Той изяви готовностъ къмъ послушание. Ако не слушашъ, смъртъта ще те погълне; слушашъ ли, смъртъта ще те изхвърли вънъ отъ себе си, както китътъ изхвърли Иона на брѣга.

Богъ създаде човѣка въ шестия день — день на усиленa дейностъ, день на създаване на новъ човѣкъ. Задачата на сегашния човѣкъ се заключава въ това, да слуша и да гледа, какво Богъ създава днесъ, въ самия човѣкъ. Новъ човѣкъ се създава! Той е човѣкътъ, създаденъ по образъ и подобие на Бога — човѣкътъ на новия животъ.

— Това е животъ вѣченъ, да позная Тебе Единнаго, Истиннаго Бога и Христа, Когото си изпратилъ.

*

5. Беседа отъ Учителя, държана при седемтъ Рилски езера, на 26 юний, 1942 г. 5 ч. с.

Новиятъ пжтъ

Размишление.

Всички се питатъ, кой е правиятъ пжтъ за постигане на добритѣ желанія. — Единствениятъ правъ пжтъ е пжтътъ на любовта. Нѣкой иска да стане художникъ. Той може моментално да стане художникъ, но трѣбва да влѣзе въ областта на художеството, дето се съединяватъ всички умове на художниците. Ако не влѣзе въ тази област и не се свърже съ умоветѣ на художниците, той пакъ ще рисува, но нѣма да направи нито една ценна картина. Ако искашъ да станешъ музикантъ, ще влѣзешъ въ областта на музиката; ако искашъ да станешъ поетъ, ще влѣзешъ въ областта на поезията; ако искашъ да станешъ философъ, ще влѣзешъ въ областта на философията. Докато не влѣзе въ срѣда, съответна на неговитѣ желанія, човѣкъ ще свири, ще пише, ще философствува, но никакъвъ музикантъ, никакъвъ поетъ, нито философъ може да стане отъ него. Влѣзе ли въ хармонична срѣда, човѣкъ постига лесно желаніята си, съ малки усилия. Всѣка хармонична срѣда води къмъ любовта. Затова казваме, че единствениятъ правъ пжтъ за постигане на човѣшкитѣ желанія е пжтътъ на

любовта. Този път не е нито новъ, нито старъ; той не е нито мъченъ, нито лесенъ. Красивъ е пътятъ на любовта. Отъ човѣка зависи да бжде той лесенъ или мъченъ.

Какъ проявяватъ любовта си повечето хора? Като обикнатъ нѣкого, тѣ му турятъ юларъ и седло, и казватъ: Дий! Това е мъчниятъ пътъ на любовта, защото заробва. Обаче, има хора, които, като обикнатъ нѣкого, освобождаватъ го. Тѣ махатъ юлара и седлото му и го пущатъ на свобода. Това е лесниятъ пътъ на любовта. Значи, едни хора обичатъ и съ любовта си заробватъ, а други — обичатъ и освобождаватъ заробенитѣ.

Какво е положението на съвременнитѣ хора? — Постоянно се освобождаватъ. Тѣ сж потопени въ свѣта на любовта, обиколени сж съ разумни същества, които ги обичатъ и непрекъснато ги освобождаватъ. Щомъ излъзешъ отъ една мъчнотия, това показва, че сж те освободили. Заробването е двойко: човѣкъ самъ се заробва, и други го заробватъ. Достатъчно е да обикнешъ нѣкого и да пожелаешъ да го обсебишъ, т. е. да го задържишъ за себе си, за да се заробишъ самъ. Въ това отношение, човѣкъ прилича на онази морска птица, която отдалечъ се хвърля въ водата, да грабне плячката си, но вмѣсто да извади рибата, тя пада въ водата и тамъ се удавя. Какво става? — Оказва се, че рибата е много голѣма, и птицата не може да я отнесе съ себе си. Докато се домогне до

любовѣта, която освобождава, човѣкъ минава презъ велика школа.

Една млада, красива мома се явила при Господа, съ молба, да ѝ даде нѣщо, съ което да се прослави въ свѣта. Господъ чулъ молбата ѝ и я превърналъ въ дрѣнова пржчка. Единъ учителъ видѣлъ тази пржчка и я взелъ, съ цель да наказва немирнитѣ ученици. Като я вдигалъ и слагалъ върху гърбоветѣ на непослушнитѣ ученици, красивата мома останала недоволна отъ службата, въ която била впрегната, и отишла при Бога да се оплаче. Богъ ѝ казалъ: Сега ще те направя лѣскова пржчка. Намѣрилъ я единъ добъръ капелмайсторъ и я взелъ, да му служи при дирижиране. Въ скоро време капелмайсторътъ се прочулъ по цѣлия свѣтъ, всички говорили за неговитѣ успѣхи. Това задоволило и младата мома, която благодарила на Бога, че я направилъ лѣскова пржчка.

Следователно, докато хората изпълняватъ служба на дрѣнови пржчки, да биятъ съ тѣхъ непослушнитѣ ученици, тѣ всѣкога ще бждатъ недоволни отъ живота си. Станатъ ли лѣскови пржчки и влѣзатъ въ ржката на добритѣ капелмайстори, тѣ ще се прославятъ и ще бждатъ доволни отъ живота си. Първоначално човѣкъ ще бжде дрѣнова пржчка и ще влѣзе въ ржката на учителя, който възпитава непослушнитѣ ученици; после ще стане лѣскова пржчка и ще влѣзе въ ржката на добрия капелмайсторъ, чрезъ когото ще се про-

слави. Онѣзи ученици, които учителят е билъ и възпитавалъ съ дрѣнова прѣчка, ставатъ послушни, възпитани и влизатъ въ оркестъра на добрия капелмайсторъ, който ги дирижира съ лѣскова прѣчка. Така изминатиятъ пѣтъ придобива великъ смисълъ.

Разумната природа възпитава своитѣ деца по различенъ начинъ, чрезъ различни методи, споредъ степенъта на тѣхното развитие, докато ги доведе най-после до пѣтя на истината и свободата, на мъдростъта и свѣтлината. Единъ день, когато извървите този пѣтъ, вие ще се радвате и ще си казвате: Колко сме били неразумни! Да живѣемъ при такива богати условия и да роптаемъ! Влѣзе ли въ пѣтя на любовта, душата се радва на богати условия и възможности. Любовта е пѣтъ на вѣчно обновяване и подмладяване, пѣтъ на вѣчно повдигане. Какво ще кажете за онази пѣвица, на която всички ржкоплѣскають, която обсипвають съ цвѣтя и подарѣци? Тя е въ пѣтя на своето възлизане. Обаче, дойде друга, по-добра, по-млада, по-красива и измѣства първата. Тя е недоволна отъ положението си, защото слиза отъ върха, на който се е качила. Това е човѣшко гледане на нѣщата. Неизбѣженъ е пѣтътъ на възлизането и на слизането, но, за да се ползува и отъ двата пѣтя, човѣкъ трѣбва да ги разбира. Възлизането радва човѣка, внася въ него радостъ и разширение. При слизането си, човѣкъ има страдания, които развиватъ въ него дълбочи-

на; тя отговаря на височината, до която е стигналъ. Ако нѣма слизане, човѣкъ само ще се радва, но ще остане на едно и сѣщо мѣсто въ развитието си; нѣма да слѣзе долу, но и по-горе не може да се качи. Първата пѣвица трѣбва да се радва на успѣхитѣ на младата, за да не пресуши изворитѣ на своя талантъ. Само така тя си приготвя условия за по-голѣмъ възходъ и разцвѣтъ на своитѣ дарби и способности. Не може човѣкъ да бжде щастливъ, докато не желае щастieto на всички хора.

Съвременното човѣчество е дошло до новъ пжтъ, а именно: едва сега то прави връзка съ Божиата Любовь. Разумность се иска отъ сегашнитѣ хора. Защо? — Защото само разумниятъ, добриятъ и справедливиятъ могатъ да бждатъ носители на любовта. Какво значи да бждешъ носителъ на любовта? — Да обичашъ и да те обичатъ. Разумность се иска отъ онзи, който обича, както и отъ онзи, когото обичатъ. Казватъ, че любовта не вижда погрѣшкитѣ на хората. Ще излѣзе, че любовта е слѣпа. Не, любовта има много очи, тя всичко вижда, но никого не сѣди. Какъ да не вижда, че единъ човѣкъ е малъкъ, а другъ — голѣмъ? Трѣбва ли да мисли, че и малкото шише събира толкова вода, колкото и голѣмото? Като налѣе въ малкото шише единъ килограмъ вода, то веднага ще се напълни. Налива ли още вода, тя ще прелѣе. Всѣки човѣкъ трѣбва да се познава, да знае,

колко богатство може да събере въ себе си. Важно е, разумно да използвате богатството, което ви се дава, а не да се стремите къмъ придобиване на голъми богатства. Любовта е богатството, къмъ което се стреми човъшката душа. Следователно, не е важно, колко богатство ще придобиешъ; важно е да го използвашъ, както за твоего благо, така и за благого на своя ближенъ.

Какво правятъ нъкои хора съ любовта? Какъ постъпватъ съ нея? — Както съ плодетъ на дърветата. Нъкой откъсне една ябълка отъ дървото и, ако не му хареса, веднага я изплюва. Това не е правилно. Преди да я откъсне, той трѣбва да се спре предъ нея, да я разгледа, да разбере, ще му хареса, или не. Следъ това, ако му хареса, може да я откъсне. Мнозина постъпватъ по сжщия начинъ и съ любовта. Тѣ се приближаватъ до този, до онзи, взиматъ по нъщичко отъ тѣхъ и, ако не имъ хареса това, което сж взели, веднага го изплюватъ. Тази е причината, дето много хора сж недоволни отъ любовта. Това сж пжтищата на човъшката любовъ.

Новъ пжтъ се открива предъ човѣчеството — пжтътъ на Божията Любовъ. Който влѣзе въ този пжтъ, той става здравъ, уменъ и добъръ. Отличително качество на тази любовъ е, че носи условия за постоянно растене.

*

6. Беседа отъ Учителя, държана при седемтъ Рилски езера, на 27 юний, 5 ч. с. 1942 г.

Новиятъ свѣтъ

Размишление.

Душата е храмъ на истината, умътъ — светилище на мъдростта, сърдцето — олтаръ на любовта.

Богъ създаде свѣта на свѣтлината за очитъ, свѣта на слуха — за ушитъ, свѣта на уханието — за носа, свѣта на словото — за устата, работата — за ръцетъ, движението — за нозетъ, тѣлото — за жилище на душата.

Стариятъ човѣкъ бѣше създаденъ за живота и за движението.

Новиятъ човѣкъ е създаденъ за любовта и за знанието.

Следователно, отъ живота къмъ любовта! Отъ любовта къмъ Бога! Само така човѣкъ познава, че Богъ е всичко въ свѣта. Ние не говоримъ за свѣта на тъмнината, въ която хората блуждаятъ, но за свѣта на свѣтлината, която отваря очитъ на хората за ново познание на Бога. Ние говоримъ за свѣта на свѣтлината, въ която хората възкръсватъ.

Богъ е вѣчна красота на живота.

Богъ е вѣчно постижение на любовта.

Богъ е вѣчно изявяване на красотата — основа на доброто.

Въ новия свѣтъ, който Богъ създава, всички хора се обединяватъ въ едно цѣло, за да живѣятъ въ любовта. Вѣрни сж думитѣ на апостолъ Павелъ, който казва: „Око не е видѣло, и ухо не е чуло това, което Богъ е приготвилъ за душитѣ, които Го любятъ“.

Богъ създаде вселената за душитѣ, да живѣятъ въ нея и да се радватъ на славата Божия, въ която Той ги е облѣкълъ. Христосъ казва: „И славата, която Ти ми даде, азъ я дадохъ на тѣхъ, за да бждатъ едно, както и ние сме едно“. (— 22 ст.).

Като четатъ Евангелието, нѣкои религиозни хора искатъ да имъ се откриятъ великитѣ истини на живота. Какъ ще откриете на човѣка нѣщо, ако той държи очитѣ си затворени? Докато очитѣ му сж затворени, той нищо не вижда. Щомъ отвори очитѣ си, ще види всичко, каквото му се открива. Какво ще разбере за свѣтлината онзи, на когото очитѣ сж затворени? Каквото и да му се говори, нищо нѣма да разбере. За да учи и да придобива знания, човѣкъ трѣбва да отвори очитѣ и ушитѣ си за свѣтлината. Тя има и звукъ, който се възприема чрезъ ушитѣ. Звукътъ, звуковитѣ вълни носятъ Словото. Какво ще говорите на човѣкъ съ затворени уши? Който има очи и уши и не ги отваря, той е осъденъ на страдания.

Какво представятъ страданията за човѣшката душа? — Условия за растене и развиване. Когато страда, душата расте и се развива. Нейнитѣ мисли, чувства и способности се разцвѣтватъ. Тя се превръща въ цвѣтъ, който разнася надалечъ уханието си; завързва плодъ, който скоро узрѣва. Душа, която не страда, завинаги остава затворена пжпка.

Храни душата си съ зрѣлитѣ плодове на своя животъ, за да расте тя, да се развива и постоянно да се освобождава.

Плодоветѣ на душата сж райски плодове, къмъ които всѣки се стреми.

Едва сега хората се готвятъ да влѣзатъ въ реалния животъ, пълненъ съ красота и вътрешна сладостъ. Реалниятъ животъ наричаме още Божественъ животъ.

Животътъ безъ сладостъ е горчевина.

Животътъ безъ ухание е смрадъ.

Животътъ безъ красота е грозота.

Днесъ се твори новъ свѣтъ, който се нуждае отъ нови условия, нови положения, които да станатъ плътъ и кръвъ на човѣка. Това наричаме реалностъ въ живота. Въ тази реалностъ, именно, човѣшката душа ще се изяви въ своята красота и величие.

Когато ператъ нечистата риза, трѣбва ли да се плаче?

Когато посѣватъ житното зърно въ земята, трѣбва ли да се плаче?

Когато вършеятъ житото, трѣбва ли да се плаче?

Когато удрятъ камъка, за да се извае отъ него хубава статуя, трѣбва ли да се плаче?

„И явихъ имъ Твоето име, и ще явя, да бжде въ тѣхъ любовта, съ която Си ме възлюбилъ, и азъ въ тѣхъ“. (—26 ст.).

Стариятъ човѣкъ изучава живота, а новиятъ — любовта.

Бждете, прочее, и вие нови хора, да изучавате любовта.

*

7. Беседа отъ Учителя, държана при седемтъ Рилски езера, на 28 юний, 5 ч. с. 1942 г.

Козмичната любов

Какво представя човѣшкиятъ животъ? — Въ едно отношение човѣшкиятъ животъ представя сборъ отъ нѣколко живота, т. е. сборъ отъ минали сѣществувания, добри или лоши. Тази е причината, дето човѣкъ носи въ себе си сили, способности, желанія, дарби—резултатъ на далечното минало. Едни отъ тѣхъ трѣбва да развива, а други да изправя.

Хората се раждатъ, растатъ, женятъ се, умиратъ, безъ да знаятъ, защо става това. Нѣкои мислятъ, че всичко, което става въ живота имъ, е резултатъ на Божествения редъ и порядъкъ. Въ сжщностъ, малко сж процеситѣ, които се извършватъ по силата на Божественитѣ закони. Напримѣръ, женитбата е човѣшки процесъ. Въ човѣшкия порядъкъ на нѣщата е да се жени човѣкъ. Като се оженятъ, хората развалятъ отношенията си. Когато нивата се ожъне, житото се туря въ хамбара, а сламата — въ плѣвнята. Повечето отива въ плѣвнята, а по-малкото — въ хамбара. Въ случая, плѣвнята символизира човѣшкото, а хамбарътъ — Божественото. И въ Божествения свѣтъ се говори за женитба, но тя се различава коренно отъ тази на земята. Затова е казано въ Писанието: „Който се сподоби

съ бждещия животъ, нито се жени, нито за мжжъ отива“.

Коя е причината за разваляне на отношенията между хората? — Егоистичната любовъ. Тѣ говорятъ за любовъ, за хармонични отношения, а мислятъ само за себе си, искатъ всички да ги обичатъ. Да обичашъ нѣкого, това значи, да го очистишъ. Любовта се проявява въ абсолютно чиста срѣда. Въ нечистата срѣда тя не се проявява. Дойдете ли до вътрешната любовъ, първото условие за проявата ѝ е чистотата. Безъ чистота не можете да получите нито едно отъ благата на любовта. Всички познаватъ външната любовъ, но вътрешната малцина я познаватъ. Кой може да напише едно любовно писмо, да отправи единъ любовенъ погледъ или да каже една сладка дума? Само чистиятъ по сърдце може да отправи любовенъ погледъ. И само чистиятъ може да възприеме единъ любовенъ погледъ. Нечистиятъ е слѣпъ за любовния погледъ и глухъ за любовната дума. Чистиятъ не се страхува отъ нищо — той е смѣлъ и решителенъ.

Мнозина искатъ да знаятъ, какво нѣщо е любовта. Не бързайте, не можете изведнѣжъ да я разберете. Посѣйте я въ земята, както посѣвате житното зърно, и, когато израсте, цѣвне и даде плодъ, тогава ще разберете, какво представя тя. Изучавайте проявитъ на любовта съзнателно, спокойно, за да не изпадате въ заблуждения. Нѣкой ви

обича, и вие се радвате на неговата любов. Тази любов не е негова, тя се дължи на нѣкое възвишено сѣщество, което го посещава периодически. Докато това сѣщество е въ него, той ви обича. Щомъ се отдалечи отъ него, и любовта му престава. Като не разбирате проявитѣ на любовта, вие страдате, мжчите се, недоволни сте отъ него. Загубването на любовта е привидно. Следъ известно време възвишеното сѣщество отново ще го посети, и той пакъ ще прояви любовта си къмъ васъ. Затова никога не мислете, че любовта се прекъсва. Тя е непреривна, минава отъ единъ човѣкъ на другъ, съ цель да даде на всѣки нѣщо, всички да повдигне.

Радвайте се, когато любовта ви посещава. Радвайте се, когато ви обичатъ. Нѣкой съжалява, че го обичали, или че обичалъ. Когато и да сте обичали, или който и да ви е обичалъ, не съжалявайте. Малко или много, любовта всѣкога дава нѣщо отъ себе си. Ако ви е обичалъ обикновенъ човѣкъ, и вие сте станали обикновенъ; ако ви е обичалъ нѣкой човѣкъ, повдигнатъ въ умствеѣно отношение, вие сте станали талантливъ; ако ви е обичалъ нѣкой гений, и вие сте станали гениаленъ. Понеже всички хора иматъ известни сили, дарби и способности, това показва, че нѣкой ги е обичалъ. Любовта преобразява, както този, който обича, така и онзи, когото обичатъ. Любовта лѣкува всички болести. Тя не търпи слѣпи, глухи, нѣми, са-

кати, глупави, невежи. Каквито слабости и недостатъци види въ човѣка, тя всичко изправя. Едно изисква любовта — пълно довѣрие. Съмнявате ли се въ нея, тя се затваря за васъ и нищо не дава.

Казано е въ Писанието: „Това е животъ вѣченъ, да позная Тебе Единнаго, Истиннаго Бога“. Въ познаването на Бога се крие разрешението на въпроса за безсмъртието. Познаването на нѣщата подразбира опитване. Когато опитате и познаете човѣка, обмѣната между васъ и него е правилна. Познаването на Бога подразбира познаване на великата козмична любовъ. Щомъ Го познавашъ, ти Го любишъ, виждашъ Неговото присѣствие навсѣкжде и въ всичко. Природата оживява за тебе, и ти ставашъ едно съ нея.

Любовта е колективенъ, а не единиченъ актъ. Когато човѣкъ люби, съ него заедно любятъ всички хора, всички ангели и арахангели — цѣлото небе. Той се радва, понеже е станалъ проводникъ на любовта. Каквото благо приеме отъ нея, той го предава и на другитѣ сжщества. Голѣма е свѣтлината на любовта. Голѣмъ е огньтъ и топлината ѝ. Каквито прѣчки срещне на пътя си, тя ги изгаря и разрушава. Който е ограденъ съ огъня на любовта, нищо не може да се докосне до него. Той живѣе въ пълна безопасностъ.

Радвайте се, когато окото на любовта бди върху васъ. Нѣма сжщество, за което окото на любовта да не следи и да не мисли.

Който иска да получи нѣщо повече отъ другитѣ, той самъ си създава нещастия. Всичко живѣе и се движи въ любовта. Това, което наричаме Промисълъ, не е нищо друго, освенъ зоркото око на любовта. Докато дойде до проявитѣ на Великата любовъ, човѣкъ минава презъ различни форми, за да изучи и най-малкитѣ нейни прояви. Само така той ще придобие пълна и ясна представа за Цѣлото и за Неговитѣ прояви въ любовта.

Какъ ще проявите любовта си къмъ бедния? — Като го нахраните. — Къмъ невежия? — Като го учите. — Къмъ болния? — Като му помогнете да оздравѣе. — Какъ ще проявятъ любовта си две възвишени сжщества, едно къмъ друго? Тѣ нѣматъ нуждитѣ на гладния, на невежия, на болния. Както се преливатъ водитѣ една въ друга, така се преливатъ душитѣ на възвишенитѣ сжщества, които се любятъ. Водата отъ рѣкитѣ отива въ моретата и океанитѣ; частъ отъ океанската и морска вода се изпарява, отива въ въздушното пространство, отдето пакъ слиза на земята, като вода, и отново се връща въ океанитѣ. Както между водитѣ става едно кръгообръщане, така и между душитѣ на възвишенитѣ сжщества става едно кръговратно преливане.

Любовта е сила, която се дава свободно, безъ насилие и принуда. Който я получава, трѣбва да я разбира и цени. Не може ли човѣкъ да оцени любовта, която му се дава,

тя го напуска, безъ да загуби нѣщо. Тя веднага отива на друго мѣсто, дето я ценятъ, и тамъ свършва полезна работа. За да разбере и оцени Великата любовъ, човѣкъ трѣбва да дойде до единството на живота, да схваща всички прояви като едно цѣло, нераздѣлно Начало. Тогава двама любещи ще обичатъ трети; тримата ще обичатъ четвърти; четирмата ще обичатъ пети и т. н.

Казано е въ Писанието: „Ще имъ отнема каменното сърдце и ще имъ дамъ ново“. Този стихъ се отнася до любовта. Когато влѣзе въ човѣка, любовта постепенно замѣства старата, груба дреха съ нова, направена отъ мека, фина материя. Каменното сърдце се замѣства съ плътско, което е отзивчиво къмъ човѣшките страдания и мъчности. Когато се докосне до нѣкой камѣкъ, любещиятъ помага и на камѣка, и на всѣки, който влѣзе въ контактъ съ него. Любовта оставя своитѣ добри влияния навсѣкжде. Ако нѣкой отчаянъ се допре до този камѣкъ, отчаянието му веднага изчезва. Той възприема нѣщо отъ любовта на онзи, който пръвъ се докосналъ до камѣка.

Човѣчеството едва сега се отправя къмъ козмичната любовъ. Едва сега то влиза въ реалния животъ — въ живота на Великата, козмична любовъ.

*

8. Беседа отъ Учителя, държана при седемтъ Рилски езера, на 28 юний, 10 ч. с. 1942 г.

Красота и благодѣть

„Азъ затова се родихъ и затова дойдохъ на този свѣтъ, да свидѣтелствувамъ истината. Всѣки, който е отъ истината, слуша гласа ми“. (— 37 ст.).

Красива и блага е любовта.

Красива и блага е мъдростта.

Красива и блага е истината.

Чрезъ тяхъ Богъ се изявява на свѣта.

— Богъ е Духъ, и които Му се кланятъ, да Му се кланятъ въ Духъ и Истина.

*

9. Беседа отъ Учителя, държана при седемтъ Рилски езера, на 1 юлий, 5. ч. с. 1942 г.

Новата култура

Времената, които днесъ преживяваме, представятъ обсадата на цѣлия християнски свѣтъ. Думитѣ, които Христосъ е казалъ въ 24 гл. на Евангелието отъ Матей, 22 ст., характеризиратъ сегашнитѣ времена: „И ако да не се съкратѣха онѣзи дни, ни една плътъ не би се избавила; но заради избранитѣ, онѣзи дни ще се съкратятъ“.

Днесъ хората се измжчватъ едни други, превознитѣ имъ сръдства — кораби, параходи потжватъ. Сегашната война е най-страшната за човѣчеството. Никога не е ставала такава война. Никога не се вдигали толкова войници на кракъ. Воюващитѣ страни сж турили на кракъ десетки милиона войници, и всички се биятъ ожесточено. Всички войни, всички недоразумения между хората се дължатъ на непослушанието на първитѣ човѣци. Ако Адамъ и Ева бѣха послушали и изпълнили Божиата заповѣдъ, днесъ нѣмаше да ставатъ тѣзи нѣща. Свѣтътъ се изопачи поради непослушанието първо на Ева, а после и на Адама. Тѣ сж свидетели на нещастията и страданията на човѣчеството. Тѣ виждатъ лошитѣ последствия на непослушанието. Така, именно, Ева научи следната истина: Като се

отпуши крана въ горния етажъ на зданието, цѣлото здание се напълва съ вода.

Време е вече старото да си замине, да дойдатъ новитѣ хора — хората на побратимяването, които да мислятъ за доброто на своитѣ ближни, като за свое добро. Какво ще стане съ лошитѣ хора? — Ще се замѣстятъ съ добри. Какво ще стане съ слабитѣ хора? — Ще имъ се дадатъ условия да станатъ силни. Тѣ трѣбва да станатъ силни, за да проявятъ любовта. Досега само слабитѣ хора сж проявявали любовта, затова всички сж били нещастни. Като носятъ любовта, слабитѣ хора се страхуватъ да не изпуснатъ всичката ѣ топлина и свѣтлина, че и тѣ да изгорятъ, и свѣтътъ да изгори. Силнитѣ хора ще пуснатъ всичката топлина и свѣтлина на любовта, за да просвѣтятъ цѣлото човѣчество. Какво лошо има въ това, че свѣтътъ ще разполага съ повече свѣтлина и топлина? По-добре да има пламъкъ и свѣтлина, отколкото димене и пушекъ. Днесъ свѣтътъ повече дими и пуши, а не свѣти. Иде любовта въ свѣта. Нейната свѣтлина и топлина не сж механически, но органически, всичко пречистватъ. Да мине човѣкъ презъ свѣтлината и топлината на любовта, това значи, да мине презъ страдания, които пречистватъ, обновяватъ. Любовта носи животъ въ себе си.

Днесъ воюватъ доброто, разумността и справедливостта, като елементи на Великата Любовь, Мѣдрость и Истина. Богъ е далъ

властта си въ тѣхнитѣ ръце. Който ги прилага, ще се ползува отъ свѣтлината, знанието и свободата и ще се учи. Който не ги прилага, ще държи книгата затворена, безъ да се ползува отъ свѣтлината ѝ. Той ще бжде принуденъ да ходи на нивитѣ да оре и копае.

Мнозина се запитватъ, защо сгрѣшиха Адамъ и Ева. — По две причини: отъ една страна, имаха желание да станатъ като Бога, а отъ друга страна, имаха желание да опитатъ забранения плодъ, да задоволятъ глада си. Тѣ мислѣха, че така ще станатъ силни като Бога и се отдѣлиха отъ Него. Човѣкъ е силенъ, докато е свързанъ съ Първата Причина, съ Цѣлото. Ржката е силна, докато е свързана съ тѣлото. Отдѣли ли се отъ тѣлото, тя нищо не може да направи. Силата на човѣка се заключава въ връзката му съ Любовта. Само любещиятъ, мждриятъ и истинолюбивиятъ постига желанията си и става гражданинъ на Царството Божие.

Съвременнитѣ хора, особено религиознитѣ, говорятъ за онзи свѣтъ, за ангелитѣ, но не знаятъ, че никой не може да влѣзе тамъ безъ любовъ, безъ знание и безъ свобода. Ще кажете, че имате и любовъ, и знание, и свобода. Това сж още човѣшки нѣща. Съ човѣшки нѣща въ онзи свѣтъ никого не приематъ. Тамъ нищо нечисто не се допуска. Ще кажете, че Христосъ ви е изкупилъ съ кръвта си. Кръвта на Христа не е нищо друго, освенъ Словото, изявено чрезъ любовъ-

та, мъдростта и истината въ своята пълнота. Въ тѣхъ нѣма страдания и мъчности, нѣма никакви загуби и лишения. Човѣкъ страда, когато се отдалечи отъ Любовта. Тогава той губи и здравето, и чувствата, и мислитѣ, и богатството си. Човѣкъ страда, защото не изпълнява закона на любовта. Първитѣ човѣци не изпълниха този законъ, поради което и доднесъ още хората страдатъ. Тѣ се изпитаха чрезъ забранения плодъ, да видятъ, колко ценятъ свободата и какъ разбиратъ любовта.

И сегашнитѣ хора още ценятъ външното богатство повече отъ вътрешното. Въ сжщность, човѣкъ се повдига чрезъ своя умъ, чрезъ своето сърдце, чрезъ своята душа и чрезъ своя духъ, а не чрезъ забранения мисли, чувства и желания. Въ послушанието и изпълнението на Божиитѣ заповѣди се крие силата на човѣка. Значи, първиятъ грѣхъ се дължи на непослушанието на първитѣ човѣци. Ева сгрѣши съ сърдцето си, а Адамъ — съ ума си, и по този пжтъ тѣ внесоха чуждъ елементъ въ живота. Този елементъ ще се изхвърли вънъ чрезъ страданието. Казано е въ Писанието: „Петата на жената ще смаже главата на змията“. Петата, ходилото на крака представя доброто. Значи, доброто ще смаже ума на змията. Кракътъ на жената ще излѣзе по-силенъ отъ главата на змията.

Радвайте се, че е дошло време за изправяне на човѣчеството, за възприемане свѣтлината и топлината на любовта. Време е

вече за ликвидиране съ стария редъ и порядъкъ на живота. Новиятъ редъ означава създаване на новъ свѣтъ, дето любовта ще царува. Въ стария порядъкъ тя присъствува само за утеха на страдащитѣ. Тя имъ казва: Бждете герои, да понесете страданията, които ви се даватъ. Тя казва на слабия и на болния: Стани отъ леглото си, вземи оржжието си и върви напредъ! Болниятъ не се нуждае отъ утеха и залъгване, но отъ сила и импулсъ.

Защо дойде Христосъ преди две хиляди години на земята? — Да приготи условия за идването на Царството Божие на земята, на хората на любовта. Новиятъ редъ ще трае хиляди Божествени години, а не човѣшки. Затова е казано: „Тѣхното царство е во вѣки вѣковъ“. Праведнитѣ ще оживѣятъ, ще добиятъ сила и властъ, ще възкрѣснатъ. Тѣ ще победатъ смъртта. Блажени праведнитѣ и светиитѣ.

Какво представя светията? Той носи свѣтлина за цѣлото човѣчество. Той се е родилъ чистъ и свѣтълъ, не е миналъ по пътя на обикновения човѣкъ, не е падалъ и ставалъ. Той е силенъ, защото е свързанъ съ Бога.

Блажени сж, които очакватъ възкресението. Тѣ се готвятъ да излѣзатъ отъ своитѣ пашкули. Възкрѣсналиятъ е силенъ човѣкъ, Въ бждеще и звѣроветѣ ще разбератъ, че е настанала нова епоха въ свѣта. Всички растения, животни и хора ще се радватъ на новия редъ и порядъкъ въ свѣта. Всички

ще бждатъ приятели помежду си. Земята ще се преустрои, ще се превърне на рай.

Мнозина питатъ, колко време има още за излизане на брѣга. Брѣгътъ се вижда вече. Наближила е пролѣтъта. Прелетнитѣ птички идатъ и оповестяватъ пролѣтъта. Днесъ човѣчеството преживява последнитѣ дни на зимата. Работете за по-скорошното идване на пролѣтъта. Нека всички единомушно кажемъ: Наближило е вече Царството Божие на земята.

— Това е животъ вѣченъ, да позная Тебе Единнаго, Истиннаго Бога и Христа, Когото си изпратилъ.

*

10. Беседа отъ Учителя, държана при седемтѣ Рилски езера, на 1 юлий, 7. ч. с. 1942 г.

Красотата на живота

Размишление.

„Защото, който прави волята на Отца моего, Който е на небеса, той ми е братъ, и сестра, и майка“. (— 50 ст.).

Въ добрия и разуменъ животъ красивото е любовта.

Въ добрия и чистъ животъ красивото е мъдростта.

Въ добрия и свѣтълъ животъ красивото е истината.

Подържай красотата на любовта.

Подържай чистотата на мъдростта.

Подържай свѣтлината на истината, и ще бждешъ винаги радостенъ и блаженъ, защото Богъ пребжда въ тѣхъ.

Любовта, съ своята красота, изпълва цѣлия Божественъ свѣтъ.

Мъдростта, съ своята чистота, прониква цѣлото Битие.

Истината, съ своята свѣтлина, държи въ свобода всички сщества въ Божествения свѣтъ.

Обичай любовта, обичай мъдростта, обичай истината.

Нека тѣ бждатъ свѣтилници на душата ти, защото чрезъ тѣхъ Богъ се изявява на онѣзи, които Го търсятъ.

Призовавайте Бога въ любовта.

Призовавайте Го въ мъдростта.

Призовавайте Го въ истината.

Само така ще чуete тихия гласъ на Неговия Духъ да говори на вашия духъ, да говори на вашата душа, да говори на вашия умъ, да говори и на вашето сърдце.

Благодостта на Бога винаги пребждва въ Неговата любовъ, въ Неговата мъдростъ, въ Неговата истина. Чрезъ тѣхъ се изявява Неговата безгранична благодостъ.

Служете на Господа съ любовъ, служете Му съ мъдростъ, служете Му съ истина, и ще имате животъ, свѣтлина и свобода.

Красотата на любовта, чистотата на мъдростта и свѣтлината на истината да пребждватъ въ васъ.

Пребждете въ тѣхъ, за да пребждатъ и тѣ въ васъ.

Тѣ сж новиятъ животъ, който Богъ изпраца въ свѣта.

Духътъ Божи иска милостъ, а не жертва.

*

11. Беседа отъ Учителя, държана при седемтѣ Рилски езера, на 2 юлий, 5 ч. с. 1942 г.

Домъ на блаженството

Размишление.

„Ако се не роди нѣкой изново, не може да види Царството Божие.“ (— 3 ст.) — Родениятъ изново е човѣкъ, роденъ отъ любовта, оживѣлъ въ мъдростта и възкрѣсналъ въ истината. Това е човѣкътъ, който сега излиза отъ Бога и иде на свѣта, за да изяви силата Божия, да изяви силата на доброто, силата на правдата и силата на разумността.

Това е човѣкътъ, който носи знанието на любовта и силата на милосърдието.

Това е човѣкътъ, който носи свѣтлината на мъдростта. Той отваря очитѣ на слѣпитѣ.

Това е човѣкътъ, който носи истината и свободата.

Това е човѣкътъ, който носи живота на безсмъртието.

Съгради дома си огъ нишкитѣ на любовта; изплети го отъ нишкитѣ на мъдростта; украси го съ нишкитѣ на истината.

Сложи тогазъ трапеза въ дома си и покани на гости любовта; покани на гости мъдростта; покани на гости истината. Стани, та имъ послужи, да се научишъ, какъ да живѣешъ.

Престани да се тревожишъ за малкитѣ нѣща — отъ тѣхъ се създаватъ скъпоценни камъни.

Престани да се тревожишъ за мжтната вода — тя наторява живота.

Престани да се смущавашъ отъ тъмнината, която ограничава живота.

Тъмнина и свѣтлина сж приятели на любовта.

Знание и невежество сж приятели на мъдростта.

Робство и свобода сж приятели на истината.

Тъмнината е стариятъ заветъ ; свѣтлината — новиятъ заветъ.

Родениятъ отъ плътта е човѣкъ на стария заветъ ; родениятъ отъ Духа е новиятъ човѣкъ — човѣкътъ на любовта.

Всѣки човѣкъ, който се тревожи отъ хапливитѣ мухи, не може да разбере свѣта. Който впрѣга хапливитѣ мухи на работа, да оратъ земята, той разбира живота.

Създай отъ хапливитѣ мухи говеда, крави, коне и тури имъ самаръ ; нека и тѣ да работятъ, да помагатъ на живота. Не мисли, какво ще стане съ тѣхъ и каква е тѣхната участъ. Нека работятъ ! По-добре работа, отколкото хапане ; по-добре ядене, отколкото ритане ; по-добре говорене, отколкото злословене.

Накарай хапливитѣ мухи да пѣятъ.

Накарай хапливитѣ мухи да играятъ на хорото, както младитѣ моми и момци.

Нека хапливитъ мухи станатъ ученици на добритъ хора.

Нека хапливитъ мухи станатъ ученици на живота.

Нека хапливитъ мухи забравятъ своето минало недоволство и не се гордѣятъ съ това, че заставятъ воловетъ да бѣгатъ отъ тѣхъ. Защото, когато слабиятъ гони силния, смѣшенъ става; когато слабиятъ рита силния, краката му се изкълчватъ; когато слабиятъ се бори съ силния, ржцетъ му се осакатяватъ; когато слабиятъ спори съ силния, той оглупява.

Не се опитвай да победишъ Всесилния.

Не се опитвай да надхитришъ разумния.

Не се опитвай да ограничишъ свободния.

Стани слуга на любовта.

Стани ученикъ на мъдростта.

Стани придворенъ на истината.

По-добре любовъ, отколкото омраза; по-добре знание, отколкото невежество; по-добре свобода, отколкото робство.

Хапливитъ мухи създадоха безлюбието, невежеството и робството. Какво ти коштува да се откажешъ отъ една хаплива муха? Нѣма по-слабо сжщество отъ хапливата муха. Какво те спъва да я победишъ? Не се заблуждавай да мислишъ, че хапливата муха е силна.

Богъ ще засвири, и всички хапливи мухи ще почнатъ да играятъ хоро.

Богъ ще засвири, и всички хапливи мухи ще почнатъ да пѣятъ въ хоръ.

Богъ ще засвири, и всички хапливи мухи ще вдигнатъ знамето на свободата и ще го разнесатъ по свѣта.

Стани началникъ на хапливитъ мухи и ги поведи напредъ, като знаменосецъ. Да пѣятъ, да играятъ, да скачатъ и да кажатъ, че това е новиятъ животъ въ свѣта.

Благодаримъ Ти, Господи, за любовта, която си изпратилъ на свѣта.

Благодаримъ Ти, Господи, за мъдростта, която си изпратилъ на свѣта.

Благодаримъ Ти, Господи, за истината, която си изпратилъ на свѣта. Тѣ ще ни въведатъ въ дома на блаженството.

*

12. Беседа отъ Учителя, държана при седемтъ Рилски езера, на 3 юлий, 5 ч. с. 1942 г.

Самовъзпитание

Въ 12. глава отъ Евангелието на Матей е важна думата „раждане“. Като процесъ, раждането представя великъ актъ въ природата, защото носи велики послѣдствия. Раждането на човѣка, на мислитѣ, на чувствата и на постѣпкитѣ е свързано съ известни събития. Тѣй щото, раждането има смисълъ, когато носи известни послѣдствия и когато е свързано съ известни събития. Вънъ отъ това, то представя обикновенъ процесъ, а ние не се занимаваме съ обикновени работи. Обикновенитѣ нѣща сж трици въ живота. Следователно, дали човѣкъ ще отиде въ рая или въ ада, дали е билъ богатъ или сиромахъ, това не е важно. Важно е той да бѣде добъръ, уменъ и справедливъ. Ако притежава тѣзи качества, човѣкъ може да превърне и ада въ рай.

Каква е целта на самовъзпитанието? — Да приготи човѣка външно и вътрешно да, създаде рай въ себе си. Който е подобрилъ външнитѣ и вътрешнитѣ условия на своя животъ, той се е освободилъ отъ ада, или, както казватъ, отъ пѣкъла. Адътъ не е

такъвъ, какъвто си го представятъ хората. Тамъ живѣятъ различни хора: учени и прости, професори, доктори, музиканти и др. И тамъ се женятъ, раждатъ се деца и т. н. Ще кажете, че адътъ е мѣсто на вѣченъ огънь. Огънътъ не е лошо нѣщо. Огънътъ е игралъ важна роля при създаването на свѣта. И доднесъ още той не е изгубилъ значението си. Страшно е, когато хората не знаятъ, какъ да се ползватъ отъ огъня, и сами си създаватъ нещастия съ него. Страшно е, когато човѣкъ не знае, какъ да употреби храната, водата, въздуха и свѣтлината, които природата изобилно му дава.

Като работи съзнателно върху самовъзпитанието си, човѣкъ дохожда до положение да се справя правилно съ всички блага, които му се даватъ. Всички хора говорятъ за самовъзпитание, но едва сега тѣ започватъ да разбиратъ, какво въ сжщностъ е самовъзпитанието. Какво означава думата „самовъзпитание“? Тя е образувана отъ думитѣ „самъ и питая“. Значи, човѣкъ трѣбва да дойде до положение, да се храни самъ, да храни една мисълъ, едно чувство или една своя постѣпка. Човѣкъ не може правилно да се питае, ако нѣма обичъ къмъ храната, която употребява въ физическия, духовния или въ умствения свѣтъ. Съ глагола „питая“ е свързанъ глаголътъ „питамя“. Когато се храни, човѣкъ трѣбва да се запитва, каква храна да употреби и какво количество.

И тъй, ще знаете, че любовта и обичта подразбиратъ връзка съ нѣщата. Правилнитѣ връзки сж връзки съ разумни същества. Въ този смисълъ, любовта и обичта сжществуватъ само въ разумния свѣтъ. Вънъ отъ този свѣтъ, тѣ не се проявяватъ. Тамъ действуватъ механически закони. Когато не сж възпитани, хората живѣятъ въ неразуменъ свѣтъ. Не е лесно човѣкъ да се възпита. Той живѣе едновременно въ три свѣта: въ физическия, дето се раждатъ постъпкитѣ; той живѣе едновременно и въ умствения свѣтъ, дето се раждатъ мислитѣ и идеитѣ; той живѣе и въ духовния свѣтъ, дето се раждатъ чувствата. Като знае това, човѣкъ трѣбва да се самовъзпитава едновременно и въ тритѣ свѣта.

Ще кажете, че ясновидството помага при самовъзпитанието. Кой човѣкъ е ясновидецъ? — Който вижда ясно и надалечъ. Какъ познаваме, кой човѣкъ е ясновидецъ? — Като го подложимъ на опитъ, да провѣримъ, какъ и колко вижда. Всѣки човѣкъ трѣбва да бжде авторитетъ за себе си, самъ да провѣрѣва нѣщата. За мене не е музикантъ онзи, когото хората ми препорѣчватъ, но онзи, когото азъ самъ съмъ чулъ. Като чуя, какъ свири, азъ веднага се произнасямъ, дали е добъръ музикантъ. Като свири, веднага ще го поставя въ известна категория — на добритѣ или на слабитѣ музиканти. Когато самъ опитва нѣщата, човѣкъ има свое собствено мнение. Той не се нуждае отъ доказването на дру-

титъ хора. Защо ясновидецътъ вижда нѣщата ясно и отдалечъ? — Защото има по-голѣма свѣтлина. При голѣма свѣтлина, човѣкъ вижда нѣщата ясно; при малка свѣтлина, той ги вижда слабо. При лунно освѣтление нѣщата не се виждатъ ясно. Обаче, като изгрѣе слънцето, нѣщата се виждатъ ясно. Който има голѣма свѣтлина въ ума си, вижда отдалечъ; който има малка свѣтлина, вижда отблизо.

Казватъ, че човѣкъ трѣбва да се е родилъ ясновидецъ. Щомъ имашъ очи, ти можешъ да бждешъ ясновидецъ; щомъ имашъ уши, ти можешъ да чувашъ добре; щомъ имашъ носъ, ти можешъ да възприемашъ всички миризми. И човѣкъ, като цвѣтята, отдалечъ още разнася своята миризма—приятна или неприятна. Отъ нѣкой човѣкъ се отдѣля ухание, по-приятно отъ това на карамфила или на розата. Нѣкои, обаче, миришатъ неприятно. Отъ лошитъ хора излиза лоша, неприятна миризма. Отъ материалиста лѣха материалистическо ухание, отъ духовния — духовно, отъ интеллигентния — интеллигентно и т. н. Какъ се доказва това? — Съ сътивата. Развийте добре зрението, слуха, обонянието си, сами да провѣрите тѣзи нѣща. Нѣщата ставатъ ясни, когато се видятъ, чуятъ, помиришатъ, пипатъ и вкусватъ. Не приложете ли сътивата си, като методи при научното изследване на фактитъ, нищо не можете да разберете. Колкото и да говорите на слѣпия за свѣтлината, колкото и да му я обяснявате, въ края на краищата, той

ще ви каже, че тази работа му е тъмна, не я разбира.

Мнозина отричатъ самовъзпитанието, като работа върху себе си, и разчитатъ само на онѣзи качества и способности, които сж унаследили. Тѣ не знаятъ, че унаследенитѣ нѣща произтичатъ, именно, отъ самовъзпитанието. Това, което бащата и майката сж придобили чрезъ самовъзпитание, тѣ го предаватъ на децата си. Това, което синътъ и дъщерята сж придобили чрезъ самовъзпитание, тѣ го предаватъ на следното поколѣние и т. н. Хората взаимно си влияятъ и предаватъ нѣщо отъ себе си. Духовниятъ предава на окръжаващитѣ нѣщо отъ своята духовность, учениятъ — отъ своето знание. Ако дружишъ съ ученъ човѣкъ, той ще те подтикне къмъ придобиване на знание. Затова е казано, че съ какъвто дружишъ, такъвъ ставашъ. Нѣкой е търговецъ и се стреми да стане светия. Това е невъзможно. Колкото е невъзможно търговецътъ да стане светия, толкова е невъзможно и светията да стане търговецъ. Невъзможно е светията да остави богатството си и да трѣгне да пасе трева.

Време е вече животътъ на човѣка да се преобрази. Това не може да се постигне по другъ начинъ, освенъ чрезъ самовъзпитанието. Ако не преобрази живота си, човѣкъ не може да придобие любовта. Какъ познавате, че нѣкой човѣкъ се е преобразилъ и придобилъ любовта? — Като го поставите

на изпитания. Докато не посъете житното зърно въ земята, то остава непроявено. Какъ ще познаете, каква круша, ябълка или слива ще излѣзе отъ семкитѣ имъ, ако не ги посадите? Щомъ ги посадите, отъ тѣхъ ще израсте дърво — ябълка, круша или слива, които следъ време ще дадатъ плодъ и по плода имъ ще ги познаете. За да познаете плода, трѣбва да го обичате. Ето защо, при възпитанието и самовъзпитанието главна роля играятъ любовта и обичта. Ако не любишъ и не обичашъ, не можешъ да се самовъзпиташъ. Любовта има отношение къмъ мисълта, а обичта — къмъ чувствата. Човѣкъ люби съ ума си, а обича съ сърдцето си.

Всички хора сж любили и обичали, но любовта и обичта имъ се понижили, тѣ сж изгубили нѣщо отъ тѣхъ. Отъ любовта имъ сж останали само нѣкои мисли, а отъ обичта — нѣкои чувства. Остатъцитѣ отъ любовта и обичта могатъ да се уподобятъ на сухитѣ кости, останали отъ покойницитѣ. Вие туряте коститѣ въ една торбичка и казвате, че това сж свещенитѣ кости на вашитѣ близни. На всѣки, който не се възпитава съ обичъ и любовъ, коститѣ му ще лежатъ въ торбичка. За него се казва, че умрѣлъ. За всѣки, който се възпитава съ обичъ и съ любовъ, казваме, че е преминалъ отъ смъртъ въ животъ, т. е. влѣзълъ е въ областта на безсмъртието. Всѣки иска да бжде щастливъ, но трѣбва да знае, че дето има

смъртъ, щастие нѣма. Следователно, за да бъдете щастливи, избѣгвайте всичко, което води къмъ смъртъта. Понѣкога малкитѣ желанія спѣватъ човѣка и го водятъ въ областъта на смъртъта.

Единъ день вървя изъ града и виждамъ на една поляна нѣколко момчета разиграватъ единъ патокъ. Тѣ скачатъ, играятъ, а той се върти около тѣхъ. Искяхъ да разбера, защо патокътъ не бѣга, а се върти наоколо. Приближавамъ се и какво виждамъ? Момчетата нанизали на единъ тънъкъ канапъ царевица, която патокътъ нагълталъ лакомо, но краятъ на канапа останалъ въ ржката на едно отъ момчетата и съ него държи патока. Тази шега ми се видѣ жестока и пожелахъ да освободя патока отъ ржцетѣ на палавитѣ момчета. Попитахъ ги: Колко искате за този патокъ? Искамъ да го купя отъ васъ. — Ако ни купишъ шекеръ, ще ти го дадемъ. Помислихъ си: Много евтино го продаватъ. Дадохъ имъ пари да си купятъ шекеръ и веднага прерѣзахъ канапа, за който момчетата държаха патока. Като се освободи отъ момчетата, патокътъ нагълта края на връвта и се отдалечи настрана. Азъ му предадохъ мисълта: Ще внимавашъ, да не гълташъ втори пътъ низана царевица, да не те разиграватъ момчетата. Така изправихъ тѣхната погрѣшка и освободихъ патока.

Какъ може човѣкъ да различава доброто и злото въ свѣта? Сжщинското добро и сж-

щинското зло сж невидими. Видими сж само сѣнкитѣ на доброто и на злото. Забелязано е, че сѣнкитѣ на злото сж положителни, когато самото зло е отрицателно. Напримѣръ, като се намѣри предѣ нѣкоя каса, човѣкъ започва да си мисли: Защо да не взема нѣколко хиляди лева отъ тази каса? Ще отида въ странство, ще науча езикъ, ще осигуря семейството си, даже и на бедни ще помагамъ. При това, паритѣ принадлежатъ на Бога, не сж собственостъ на този, на когото е касата. Като разсждава така, човѣкъ попада въ сѣнкитѣ на злото, които сж положителни. Щомъ извърши кражбата, той влиза въ самото зло, което е отрицателно. Веднага го хващатъ, турятъ го въ затворъ и го осждаватъ на 10—15 годишенъ строгъ тъмниченъ затворъ. Сѣнкитѣ на доброто пѣкъ сж отрицателни, а самото добро е положително. Като намисли човѣкъ да краде отъ нѣкоя каса, веднага идатъ сѣнкитѣ на доброто, които сж отрицателни и започватъ да го плашатъ: Не кради, ще те хванатъ, ще те турятъ въ затворъ, дето можешъ да заболѣешъ, да изгубишъ благоволенieto на Бога и т. н. Който спази това предупреждение, той ще се спаси, ще влѣзе въ областъта на доброто, дето всичко е положително.

Пазете се отъ онѣзи, които даватъ голѣми обещания. Тамъ се крие злото. Въ малкитѣ обещания пѣкъ се крие доброто. То казва на човѣка: Предпочитай сиромашията

и смъртта предъ богатството и охолния животъ; така ще се ползувашъ отъ благоволение-то на Бога. Злото казва: За предпочитане е славата, богатството, величието предъ сиромашията и безславието. Защо трѣбва човѣкъ да прекара цѣлъ животъ въ беднотия и мжчение?

Въ миналия вѣкъ, единъ отъ виднитѣ американски проповѣдници, Муди, често държалъ съживителни събрания на открито. Единъ день минавала край събранието една знатна, богата госпожа, на файтонъ, и решила да спре за моментъ, да чуе, какво говори този празднословецъ—проповѣдникъ. Като я видѣлъ, Муди прекъсналъ проповѣдъ-та си и се обърналъ къмъ събранието съ следнитѣ думи: Въ този моментъ продавамъ душата на еди-коя си госпожа. Какво дава свѣтътъ за нея? И какво дава Христосъ за нея? Следъ това той започналъ да изрежда, какво дава свѣтътъ за една душа и какво дава Христосъ. Като чула, какво дава Христосъ за душата ѝ, тя веднага слѣзла отъ файтона си, приближила се къмъ проповѣдника и казала: Отднесъ азъ ставамъ християнка.

Днесъ всички хора продаватъ душитѣ си, и всѣки иска да знае, кой повече ще даде за душата му — свѣтътъ, или Христосъ? Защо трѣбва да ходите съ наведени глави? Ще кажете, че злото ви тъпче. Съ какво ви тъпче? — Съ болести, съ сиромашия. Кое

е лошото въ болестъта и въ сиромашията? Изправете главитѣ си и радвайте се, ако сте боленъ, или ако сте сиромашъ. Какво липсва на човѣка? Всѣки носи въ себе си не-смѣтни богатства. Той има очи, уши, носъ, уста, сърдце, дробове, стомахъ и т. н. Това струва милиарди, а той минава за сиромашъ. Той има душа, духъ, които сжщо струватъ милиарди. Трѣбва ли при това богатство човѣкъ да минава за беденъ? Трѣбва ли при методитѣ, които сж вложени въ него за лѣкуване, да мисли, че е боленъ и не може да се излѣкува?

Преди години дойде при мене единъ богатъ софiянецъ, да ме моли да го лѣкувамъ, понеже страдалъ отъ нѣкаква неизлѣчима болестъ. — Ако ме излѣкувашъ, казва той, ще ти дамъ много пари. — Колко пари ще ми дадешъ? Ако мислишъ, че можешъ да ми дадешъ 5 — 10,000 лв., това не е нищо. Когато се лѣкува нѣкой, той трѣбва да раздаде всичкото си имане, нищо да не остави за себе си. При това, като се убеди, че е напълно излѣкуванъ, ще посвети живота си на Бога. Ако е съгласенъ при тѣзи условия, азъ се наемамъ да го лѣкувамъ. Защо човѣкъ да не даде всичко на Онзи, Който му е далъ всичко? Обаче, този господинъ се замисли и доднесъ още мисли, не се явилъ да ми отговори. Ако намѣри другъ лѣкаръ, освенъ Бога, Който може да го излѣкува и физически, и душевно, нека отиде при

него. Богъ лѣкува всички болести и недъзи на хората. Съ други думи казано: Любовта лѣкува всички външни и вътрешни болести и недъзи. Тя лѣкува, повдига и възкресява.

Като не разбиратъ силата на любовта, нѣкои се запитватъ, защо трѣбва да обичатъ, или защо трѣбва да мислятъ за любовта. Ще мислишъ за любовта, ще обичашъ хората, защото не можешъ безъ тѣхъ. Любовта и обичта внасятъ импулсъ, потикъ въ човѣка. Ти се интересуваешъ отъ нѣкого, защото го обичашъ. Ти се интересуваешъ отъ една книга, четешъ я и се ползувашъ отъ съдържанието ѝ, защото я обичашъ. Ти се интересуваешъ отъ хлѣба, отъ плоднитѣ дървета, защото ги обичашъ. Изчезне ли любовта, интересътъ ви изчезва, а заедно съ него и условията за вашето растене и повдигане.

Ще кажете, че нѣмате никакво отношение къмъ растенията. Не е така. Растенията и плоднитѣ дървета представятъ енергии на висши, разумни същества, къмъ които вие имате естествени отношения. Вие не можете безъ тѣхъ. Тѣ внасятъ въ васъ потикъ къмъ добро; тѣ събуждатъ въ ума ви красиви и възвишени мисли, а въ сърцето ви — благородни чувства и желания. Когато Ева яде отъ забранения плодъ, въ който се криеха нисши енергии, въ нея се събудиха съответни потици — шеславие, гордостъ. Тя си помисли, че може да преобрази живота, да стане като Бога. Като яде отъ забранения плодъ, тя си

въобрази, че ще се прослави по цѣлия свѣтъ, всичкитѣ поколѣния ще говорятъ за нея. Не излѣзе така. Тя става причина за падането на човѣчеството, а оттамъ и за разпъването на Христа. Въ времето на Христа, тя бѣше на земята и горко плака. Тя съзна погрѣшката си и се разкая, че я направила. Ева разбра, че горчиво се е лъгала въ своитѣ мисли и желания. Погрѣшката ѝ се дължи на безлюбието. Тя яде отъ забранения плодъ безъ любовь. Тя обичаше двама, и то съ различна сила. Любовьта е единна и нераздѣлна. Когато любовьта ви къмъ двама души е различна, вие сте на кривъ пътъ. Въ любовьта нѣма различие. И къмъ човѣка, и къмъ животното любовьта е една и сѣща. Различието се заключава само въ това, че човѣкъ повече оценява любовьта, а животното — по-малко, или никакъ. Храната за човѣка е една, а за животното — друга. Като хранишъ човѣка съ добра храна, той става и поетъ, и художникъ, и музикантъ, и философъ и ученъ. Каквато храна да давашъ на животното, добра или лоша, пакъ животното ще си остане. Ще ти благодари за добрата храна, но ще ти каже: Ще ме извинишъ, че не мога да използвамъ, както трѣбва, храната, която ми давашъ.

И тъй, не мислете, че растенията и животнитѣ сж невежи, че нищо не разбиратъ и не знаятъ, но благодарете, че се ползвате отъ тѣхнитѣ енергии. Въ Божествения свѣтъ.

тѣ сж разумни сжщества, като хората, но на земята изпълняватъ по-долна служба. Тукъ тѣ живѣятъ колективно. На земята живитѣ сжщества сж сѣнки на една реалностъ, която сжществувa въ другъ свѣтъ. И човѣкъ е сѣнка на истинския човѣкъ, който не се е проявилъ на земята. Докато сѣнката на човѣка стане реалностъ, неговата форма постоянно ще се измѣня. Когато сѣнката му стане съвсемъ малка, това показва, че той е най-близо до реалността. Колкото по-голъма е сѣнката на човѣка, толкова по-далечъ е той отъ реалността. Когато страданията на човѣка се увеличаватъ, и благата му се увеличаватъ. Когато се увеличаватъ страданията и благата, човѣкъ е близо до реалността. Като знаете това, ползвайте се отъ страданията си и отъ благата още въ момента, когато дохождатъ. Какво прави ученикътъ въ училището? — Учи, работи, решава задачи. По четири-петъ часа на день той се занимава, учи уроцитѣ си; усилията, трудътъ и работата му се увѣнчаватъ съ успѣхъ. Значи, благото иде следъ мъчението и страданието, следъ труда и работата. Не е лесно да стане човѣкъ ученъ, музикантъ, художникъ или скулпторъ. Много години той трѣбва да се рови въ библиотекитѣ, да движи лжка по струнитѣ, да тегли четката по платното или да удря съ чука по камъка. Само онзи може да стане добъръ цигуларъ, който, освенъ видимата цигулка, си създава невидима, която

прониква видимата. И тогава, като туря пръстите на цигулката си, те падатъ точно на местата си.

Следователно, докато човѣкъ не даде ходъ на Божественото начало въ себе си, да проникне въ физическото му тѣло, той не може да живѣе добре. Вънъ отъ Бога нѣма добъръ животъ. Като не разбиратъ това, пѣкои гледатъ на Бога като на страшилище, плашатъ се отъ Него. Единъ отъ еврейскитѣ пророци казалъ : „Господи, защо си застаналъ на пътя ми като мечка?“ Това е неразбиране на нѣщата. Не може Онзи, Който те е създалъ, да застане на пътя ти като мечка и да те преследва. Така, именно, мислѣлъ пророкъ Иеремия, който билъ голѣмъ патриотъ, обичалъ народа си. Той намиралъ, че голѣми страдания се даватъ на евреитѣ. Много погрѣшки е направилъ еврейскитъ народъ, които трѣбва да се изкупятъ. Послушание се иска отъ този народъ. Разумниятъ свѣтъ желае да имъ помогне и обръща вниманието имъ къмъ разумността, доброто и справедливостта. Както всички хора, така и евреитѣ трѣбва да бждатъ добри, разумни и справедливи.

Единъ отъ древнитѣ учители на мъдростта изпратилъ единъ свой ученикъ въ свѣта, да се учи. Ученикътъ искалъ въ скоро време да се прослави, и затова решилъ да лѣкува болни. На слѣпи отварялъ очитѣ, на глухи — ушитѣ; сакати проходили. Наистина, въ скоро време той се прочулъ, но и

на голѣми изненади се натъкналъ. Всички, които излъкувалъ, почнали да го биятъ, да го гонятъ, за да напусне царството имъ. Тѣ си казвали: Този човѣкъ ще иска пари, за дето ни излъкува. За да се освободимъ отъ него, трѣбва да го прогонимъ. Ученикътъ се принудилъ да избѣга и се върналъ при учителя си да се оплаче, какъ, вмѣсто благодарностъ, всички му отговорили съ черна неблагодарностъ. Коя е причината за противоречието, на което се натъкналъ? Учителътъ го изслушалъ и следъ това му отговорилъ: Погрѣшката е въ тебе. Преди да отваряшъ очитѣ на слѣпитѣ, ти трѣбваше да ги научишъ да обичатъ свѣтлината; преди да отваряшъ ушитѣ на глухитѣ, трѣбваше да ги научишъ да обичатъ звука; преди да лѣкувашъ краката на хората, трѣбваше да ги научишъ да обичатъ движението и да знаятъ, какъ да ходятъ.

Трѣбва ли да давате свѣтлина и знание на човѣкъ, който не се е отказалъ отъ престопленията си? Трѣбва ли да просвѣщавате човѣкъ, който не е готовъ за една висока култура? Какво правятъ съвременнитѣ хора съ своитѣ технически изобретения? Днесъ аеропланитѣ, параходитѣ, подводницитѣ сж впрегнати повече за разрушение, отколкото за внасяне на нѣщо добро въ културата. Това култура ли е? Днесъ повечето хора се стремятъ къмъ голѣми нѣща, къмъ велики постижения. Всѣки иска голѣми кѣщи, дворци

и палати. Защо ви сж голѣми кжщи? Нѣкога кжщитѣ ще бждатѣ малки, прости, съ тънки стени, като паяжина. Ако е въпросъ за голѣми кжщи, ето, земята е най-голѣмата кжща, съ голѣмъ покривъ — небесниятѣ сводъ. Какво повече искате? Не е ли по-добре, дето седнешъ, да си направишъ една магнетична кжща, да тежи едва сто грама. Щомъ станешъ, ще съберешъ кжщата си и ще я вземешъ съ себе си. Ако искашъ две стаи, ще ги разпънешъ нѣкжде и веднага ще се подслонишъ. Една стая ще тежи сто грама, две стаи — двеста грама и т. н. Важно е да владѣешъ изкуството, да си правишъ магнетични стаи. Щомъ владѣешъ това изкуство, можешъ да давашъ стаи подъ наемъ.

Като работите върху самовъзпитанието, имайте предъ видъ първата и главна задача, да развиете въ себе си любовъ къмъ Бога. Докато не развиете това чувство, всѣкога ще бждете изложени на голѣми страдания и изпитания. Защо, като яде хлѣбъ, човѣкъ да не мисли за източника, отдето иде той? Като мисли за това, човѣкъ се свързва съ онази категория слънчеви сжщества, които изпращатѣ енергията си за създаване на хлѣба. Различни сжщества изпращатѣ различни енергии отъ слънцето и на специфични мѣста. Има сжщества на слънцето, които специално се интересуватѣ отъ България. Тѣ предвиждатѣ за нея специаленъ бюджетъ, колко жито, колко плодове да изпратятѣ. Тѣ

опредѣлятъ точно, колко деца трѣбва да се раждатъ всѣка година, колко хора да се ожениятъ и колко да умратъ. Сжщевременно тѣ се интересуватъ и отъ начина, по който се използватъ полученитѣ отъ тѣхъ блага. Ще кажете, че слънцето е огнено тѣло и нищо повече. Освенъ огнено тѣло, слънцето представя и съвокупность отъ свѣтли, разумни сжщества.

Отде знаятъ хората, че слънцето е огнено тѣло? — Отъ ученитѣ, на които тѣ гледатъ като на авторитети. Религиознитѣ пъкъ считатъ Мойсея, Буда, Мохамеда, Христа за авторитети. Като се говори за създаването на свѣта, тѣ казватъ, че Мойсей е писалъ по този въпросъ. Споредъ него Богъ създаде свѣта въ шесть дня. Богословитѣ спорятъ по този въпросъ — какъ е възможно да се създаде свѣтътъ въ шесть дня. Едни казватъ, че тѣзи шесть дня сж Божествени, а други, че тѣ сж по 24 ч., както нашитѣ денонощия. Въ бждеще, когато човѣкъ стане господарь на своя умъ, на своето сърдце и на своята воля, тогава ще има ясна представа за създаването на свѣта. Дотогава той ще приема нѣщата като хипотези. Единъ день, когато човѣкъ се научи да служи на ума, на сърдцето и на душата си, тогава самъ ще ходи на слънцето, и самъ ще провѣрява, какъ е станало създаването на свѣта. Днесъ човѣкъ живѣе на една, сравнително малка планета — земята и не може да я обгърне, а

какво би било положението му, ако живѣеше на слънцето, което е милионъ и 500 хиляди пѣти по-голямъ отъ земята. Ще дойде време, когато слънцето ще бѣде населено като земята и ще се огръва отъ друго слънце, по-голямъ отъ него. Както мравкитѣ не могатъ да обхванатъ идеята, какво нѣщо е земята, на която живѣятъ, така и ние не можемъ да си представимъ, какво нѣщо е слънцето и какъ може да се живѣе на него. За мравкитѣ земята е най-голямата планета въ свѣта. За тѣхъ земята е нѣщо Божествено. Казано е въ Притчитѣ: „Върнахъ се въ обетованата земя; и влѣзохъ тамъ съ Синоветѣ Божи.“ Подъ „обетована земя“ се разбира земята, въ която нѣма никакъвъ недоимѣкъ. Като влѣзе тамъ, човѣкъ се освобождава отъ страха и отъ всички мѣнотии. Обетованата земя представя благоприятнитѣ условия въ живота. Отъ какво се страхува човѣкъ? — Отъ тъмнината. Има една тъмна зона около земята, въ която витаятъ всички отрицателни човѣшки мисли, желания и постѣпки. Докоснели се до тѣхъ, човѣкъ настрѣхва. Когато възвишенитѣ същества минаватъ презъ тази зона, тѣ, като Мойсея, вдигатъ тоягата си и я раздѣлятъ, отварятъ си свободенъ пѣтъ. Който има знаиия, лесно минава тази зона; който нѣма знания, удавя се въ нея. Мостътъ, който свързва тъмната зона съ свѣтлата, е много тѣсенъ, като конецъ. Праведниятъ лесно минава по него. Въ това отношение той е

акробатъ. Грѣшникътъ, обаче, като дойде до него, поколебае се, завие му се свѣтъ и пада въ пропастьта. Затова е казано, че, когато заминава за другия свѣтъ, човѣкъ трѣбва да се откаже отъ всичко земно, отъ всичко човѣшко, нищо да не носи съ себе си. Само така той може да мине благополучно тъмната зона. Като познавалъ човѣшката природа, Богъ поставилъ тъмна зона за граница между този и онзи свѣтъ, да не ставатъ никакви кражби. На земята можешъ да крадешъ, колкото искашъ, но въ обетованата земя не се позволяватъ никакви кражби и престѣпления. Тамъ можешъ да занесешъ само свѣтлитѣ си мисли и желания. Тамъ всичко е безсмъртно. Дойдешъ ли до своитѣ смъртни мисли и желания, ще ги оставишъ на земята.

Човѣкъ трѣбва да се роди изново. Това значи, да възприеме Христовата мисълъ, да даде мѣсто на Божественото въ себе си. Христосъ е Божествениятъ принципъ, който свързва всички души. Той не може да дойде втори пѣтъ на земята. Защо? — Защото има опитностъ вече отъ любовта на хората. Обаче, Христосъ се проявява навсѣкжде въ свѣта. Ще Го срещнете въ всѣко чисто сърдце, въ всѣки свѣтълъ умъ и въ всѣка възвишена душа. — Възможно ли е това? — Както слънцето се отразява въ хиляди огледала, така и Христосъ се проявява въ хиляди души. Той се проявява чрезъ човѣшкитѣ мисли, чувства и постѣпки. Както слънчевата свѣтлина влиза презъ очи-

тъ ни, така и Божествената свѣтлина прониква човѣшкитѣ души.

Нѣкои религиозни цитиратъ стиховетѣ, какво е казалъ нѣкога Мойсей, какво сж казали пророцитѣ, апостолитѣ. Вѣрно е, че ние се учимъ отъ тѣхъ, но днесъ и тѣ се учатъ отъ съвременнитѣ християни. Ние се учимъ отъ онова, което Богъ е разкрилъ на тѣхъ, но и тѣ се учатъ отъ онова, което Богъ е разкрилъ на насъ. Христосъ донесе любовта въ свѣта, но, въпрѣки това, пострада. Така Той научи, какво представя Божията Любовь. Той разбра, че въ Божията Любовь нѣма измѣна, тя е вѣчна и безгранична. Христосъ упова на Бога докрай, затова възкрѣсна на третия день. Ако имаше нѣщо, което Го направи великъ, това е любовта Му къмъ Бога. Той не се поколеба въ нея нито за моментъ. Следователно, който уповава на Божията Любовь, той ще възкрѣсне. Който не уповава на нея, ще падне въ пропастъта. Живѣйте на земята, ползвайте се отъ благата на живота, но не си поставяйте за целъ да занесете тѣзи блага на онзи свѣтъ. Докато дойде часътъ за заминаването ви на онзи свѣтъ, вие трѣбва да сте се отрекли отъ всичко земно. Въ онзи свѣтъ има повече и поценни блага отъ земнитѣ. Не носете съ себе си нѣща, които гниятъ и се развалятъ, но занесете своитѣ добри, свѣтли и възвишени мисли, чувства и постѣпки и благодарете на Бога за тѣхъ. Благодарете за всичко, което

ви е далъ. Благодарете и за страданията, и за радоститѣ, които сте имали на земята. Всичко ще се превърне на добро.

Да се върнемъ къмъ въпроса за само-възпитанието. За да се възпитава, човѣкъ трѣбва да черпи знания отвсѣкжде. Въ каквато срѣда и да влѣзете, вие ще научите нѣщо. Ако влѣзете между бедни, страдащи, ще научите едно нѣщо; ако влѣзете между здрави и весели, ще научите друго нѣщо; ако влѣзете между музиканти, учени, философи, и отъ тѣхъ ще придобиете нѣщо. Човѣкъ се учи и отъ радоститѣ, и отъ страданията. Страданието е методъ за пречистване на човѣшкото сърдце. Както водата въ природата се пречиства чрезъ прецеждане и изпаряване, така и страданието подлага човѣшкото сърдце на прецеждане и изпаряване, докато го пречисти. Тѣй щото, сърдцето се чисти и чрезъ радостта, и чрезъ страданието. Като се радвашъ, ще сподѣляшъ радостта си съ своя ближенъ. Като страдашъ, ще задържашъ страданието си само за себе си. Ако постѣпвашъ така, и въ двата случая печелишъ. Постѣпвашъ ли обратно, да задържашъ радостта си за себе си, а да сподѣляшъ страданието и скръбта си съ ближния си, и въ двата случая губишъ. Който не разбира този законъ, търси начинъ да стовари страданието си на гърба на другитѣ. Това не е право. Страданието си ще давашъ на Бога, а радостта си — на своя ближенъ.

Затова е казано въ Писанието: „Възложи товара си на Господа“. Само Богъ е въ състояние да оцени страданието на човѣка и да му даде заслуженото. Да сподѣляшъ скръбта си съ Бога, а радостта си съ хората, това подразбира, да се възпитаваашъ по новъ начинъ.

И тъй, докато сте на земята, ползвайте се отъ условията, които тя ви дава. Като отидете на небето, ще се ползвате отъ тамошнитъ условия. Ако не използвате разумно земнитъ условия, и небеснитъ не можете да използвате. Бждете доволни отъ това, което сега имате. Всички хора страдатъ отъ изобилие, а не отъ недоимтъкъ. Раздайте излишното, за да се облекчите. Вие сте пжтници, екскурзианти на земята. Всѣки носи по-тежка раница, отколкото му сж силитъ. Снете излишния товаръ отъ гърба си и оставете само толкова, колкото можете да носите съ радостъ и разположение.

△

13. Беседа отъ Учителя, държана на 2 августъ, 10 ч. с. 1942 г. София. — Изгрѣвъ.

Ценни добродетели

Разумниятъ и щастливъ животъ зависи отъ прости нѣща. Всѣки човѣкъ иска да бжде щастливъ, но въ какво се заключава щастieto, не знае. Да казвашъ, че трѣбва да бждешъ щастливъ, това е все едно, да казвашъ, че трѣбва да ходишъ. Изкуство е да знае човѣкъ, какъ да ходи. Ако ходишъ правилно, ще бждешъ здравъ; ако не ходишъ правилно, ще си създадешъ различни болезнени състояния. Отъ хода се познава, дали човѣкъ е уменъ, дали има повече или по-малко свѣтлина въ съзнанието си; ходътъ опредѣля още и твърдостта на човѣка. Изобщо, отъ хода се познаватъ неговитѣ характерни чѣрти. Всѣко движение, съзнателно или несъзнателно, опредѣля характера на човѣка. Тѣлото е изразъ на човѣшката душа. Достатъчно е да изучите тѣлото на човѣка, за да познаете неговия вътрешенъ животъ, скрититѣ сили въ него. Нѣкой мисли, че като мълчи, никой не знае, какво носи въ себе си. Лъже се той, не е нужно човѣкъ да говори, за да го познаятъ. Лицето, главата му, ржцетѣ и краката, както и цѣлото тѣло, говорятъ за него. За онзи, който знае да чете, всичко е открито. Той знае да чете, но знае и да мълчи.

Съвременнитѣ хора се страхуватъ едни отъ други. Ако нѣкой има лошо мнение за васъ, вие сте затворени за него. Ако ви попитатъ, кой човѣкъ е добъръ, вие ще се произнесете за неговата доброта по проявитѣ му. За бакалина ще кажете, че е честенъ, понеже продава честно. Като мѣри стоката си, точно тегли. При това, той казва: Тази стока е първокачествена, а тази е второкачествена. Както казва, така излиза. Учениятъ, обаче, чете по лицето на човѣка, дали е честенъ, или не. Той казва: Ако бащата и майката на даденъ човѣкъ сж били честни, и той ще бжде честенъ; ако тѣ сж били умни и добри, и той ще бжде уменъ и добъръ; ако тѣ сж били здрави, и той ще бжде здравъ. На лицето и на главата на човѣка е написанъ живота не само на неговитѣ родители, но и на десетки поколѣния преди него. Всѣко нѣщо крие произхода си въ единъ далеченъ източникъ. Вие гледате електрическитѣ лампи и казвате, че електрическата енергия е взета отъ водата. Истински учениятъ, обаче, знае, че тази свѣтлина не иде направо отъ водата, но отъ още по-далеченъ източникъ — Слънцето, което е само резервуаръ на тази енергия. Задъ Слънцето пъкъ се крие първопричината на нѣщата. Следователно, следъ всѣко извършено действие или проява иде друго нѣщо. Напримѣръ, следъ яденето иде почивката, а следъ почивката — работата. После отново идатъ ядене, почивка, работа.

Какъвъ е смисълътъ на живота? Като живѣе, човѣкъ се стреми да придобие нѣщо. Ако всѣки день не придобива нѣщо ново, той мисли, че не живѣе. Чиновникътъ и работникътъ се стремятъ да увеличатъ заплатитѣ си. Всѣки иска увеличаване на хлѣба, да задоволи глада си и да предаде нѣщо къмъ строителния материалъ на тѣлото си. Както за строежа на една кжща е нужно известно количество материалъ — тухли, камъни, греди, пѣськъ, така и за човѣшкото тѣло, външно и вътрешно, е нуженъ градивенъ материалъ. Ако нѣма достатъчно отъ този материалъ, той се оплаква, че му липсва нѣщо. Всѣки човѣкъ изпитва нѣкакъвъ недоимъкъ въ живота си и се стреми да го набави. Недоимъкътъ, липсата на нѣщо прави човѣка недоволенъ. Той знае, че му липсва нѣщо, но каква е тази липса, нѣма ясна представа за нея. Защо? — Защото едва придобие нѣщо, явява се другъ недоимъкъ. Цѣлъ животъ се мжчи човѣкъ, да задоволи липсата си и все не може да я задоволи — нѣщо му недостига.

Христосъ казва: „Едно ти недостига“. Какво е това „едното“? Ще кажете, че любовъ искате. Какво нѣщо е любовта? Яде ли се, пие ли се? Нито се яде, нито се пие, но тя сама донася всичко онова, което се яде и пие. Сама по себе си любовта не е щастие, но щастие носи; тя не е силна, но прави хората силни; тя не е свѣтлина и топлина, обаче,

носи свѣтлина и топлина. Какво въ сжщностъ е любовта? Излиза, че любовта е нищо, а всичко носи. Подъ думата „нищо“, разбираме, че любовта не е ограничена, къмъ никого не е задължена, а всичко прави. Любовта не е задължена къмъ никого, но всички задължава. Като донесе ядене на човѣка, тя го заставя да яде; като го направи разуменъ, тя го заставя да прояви разумността си; като му даде свѣтлина и топлина, тя изисква отъ него да ги прояви, дето трѣбва. Докато момата е при родителитѣ си, тя е свободна отъ задължения. Щомъ се влюби въ нѣкой момъкъ и се ожени за него, тя е длъжна да се грижи за дома, за възлюбения и за децата си. Новороденото дете се нуждае отъ грижитѣ на майка си. То иска да яде, но не знае, отде да вземе храна и какъ да яде. Майката му дава отъ себе си доброкачествена храна и се грижи на време да я доставя. Както детето се учи отъ майка си, така и всѣки човѣкъ, за да стане добъръ, уменъ, силенъ и здравъ, трѣбва да има учителъ, който да му покаже начинъ за придобиване на тѣзи качества.

Всички хора искатъ да бждатъ здрави, но не знаятъ, какъ да постигнатъ желанието си. Ако имъ се каже, че, за да бждатъ здрави, трѣбва да дишатъ дълбоко, тѣ нѣма да повѣрватъ и ще започнатъ да философствуватъ. Тѣ искатъ да имъ се каже друго нѣщо. Защо? — Защото мислятъ, че дишането си върви само по се-

бе си. Върно е, че всъки човѣкъ диша, но неправилно. Всички болести, всички неразположения се дължатъ на неправилното дишане. Съвременнитѣ хора дишатъ само съ горната частъ на дробоветѣ си, а това е недостатъчно. При дишането трѣбва да взиматъ участие умътъ, сърдцето и волята. Ако тѣ не взиматъ участие при дишането, човѣкъ не се ползува, както трѣбва отъ въздуха. Той го приема и изпуша механически. Човѣкъ трѣбва да диша съзнателно.

Здравето на човѣка зависи отъ количеството на въздуха, на свѣтлината и на топлината, които той приема отъ външния свѣтъ. Свѣтлината дава просторъ на човѣшката мисль. Дишането пъкъ дава просторъ на чувствата му, а топлината внася разширение и въ чувствата, и въ мислитѣ. Какво дишане е това, което не може да освободи човѣка отъ недоволството му? Нѣкой диша, приема свѣтлина и топлина, а е недоволенъ. Защо е недоволенъ? — Защото обущата му били стари, дрехитѣ му — изтъркани и избѣлѣли. Едно ще знаете: Нѣма нови нѣща въ свѣта, но нѣма и стари. Слънцето, което изгрѣва и залѣзва, не е нито старо, нито ново. То сжествува отъ създаването на свѣта. Ново ли е тогава? Сжщевременно, казваме, че иде новъ день, когато слънцето ще изгрѣе отново, съ нова свѣтлина и топлина. Значи, за едни хора слънцето е ново, а за други — старо. Всѣко новородено дете е новъ човѣкъ.

Но колко пжти това дете се е раждало и умира-
рало! Колко пжти то е било ученъ, знаме-
нитъ човѣкъ! Въ малка форма е дошло то,
но въ него се крие голѣмъ ученъ или го-
лѣмъ философъ.

Често хората се оплакватъ отъ живота
си, не могатъ да носятъ страданията и тър-
сятъ виновника вънъ отъ себе си. Въ това
отношение тѣ приличатъ на малкитѣ деца,
които сами си причиняватъ страдания, но,
като не се разбиратъ, отдаватъ вината на
външни условия. Едно дете яло диня и, като
си играло съ семкитѣ, пѣхнало една семка
въ ухото си и не могло да я извади. Следъ
това започнало да плаче, че ухото го боли. Сем-
ката набѣбнала и причинила голѣма болка.
Майката се чудѣла, на какво се дължи това.
Извикала една опитна баба, да го прегледа.
Бабата пипнала ухото отвънъ и забелязала
една подутина. Запитала детето, да не е ту-
рило нѣщо въ ухото си. Едва сега то си
спомнило, че пѣхнало една семка въ ухото
си, която не могло да извади. Бабата взела
една кука, внимателно я пѣхнала въ ухото
и извадила семката. Така постъпватъ и въз-
растнитѣ хора. Тѣ турятъ една мисль, едно
чувство или една постъпка тамъ, дето не
трѣбва, и после се чудятъ, защо страдатъ.
За да не страда, човѣкъ трѣбва да поставя
всѣко нѣщо на своето мѣсто. Ако си бака-
тинъ, ще теглишъ стоката точно. Премѣришъ
ли по-малко, отколкото трѣбва, ще те хванатъ

и ще изгубишъ довѣрието на хората. Ще кажешъ, че не си забелязалъ това, или че слугата ти е направилъ погрѣшката. Не скривай истината. Бжди буденъ къмъ постѣпките си и, ако съзнателно правишъ погрѣшки, признай си и започни да се изправяшъ.

Ще кажете, че живѣете добре. Радвайте се, ако, наистина, живѣете добре; но, ако животътъ ви не е достатъчно чистъ, благодарете на условията и на сжществата, презъ които той минава, за да се пречисти. Земниятъ животъ на човѣка прилича на мътна вода, която минава презъ земните пластове и се пречиства. Пластоветъ, презъ които минава този животъ, сж неговиятъ умъ, неговото сърдце и неговата душа. Като мине презъ тѣхъ, животътъ на човѣка се пречиства и излиза въ видъ на чистъ изворъ, отъ водата на който се ползватъ всички живи сжщества — растения, животни и хора. Колкото е по-чистъ изворътъ, толкова радостта на разумнитъ сжщества е по-голъма. Ако изворътъ е нечистъ, тѣ казватъ: Този животъ не е добъръ, още трѣбва да се пречиства. Казватъ за нѣкого, че мислитъ му не сж чисти. За другъ казватъ, че чувствата и желанията му не сж чисти. Това показва, че умътъ, сърдцето и волята на дадени хора, като филтри на живота, не сж изпълнили добре службата си. Както хората се хранятъ отъ плодетъ на дърветата, така и много по-долностоещи и по-високостоещи отъ човѣка се хранятъ отъ

неговитѣ мисли и желания. Както плодоветѣ на дърветата влизатѣ като съставна частъ въ човѣшкия организъмъ, така сжщо мислитѣ, чувствата и постжпкитѣ на човѣка влизатѣ като съставна частъ въ организмитѣ на други сжщества. Значи, цената на човѣка се опредѣля отъ плодоветѣ, които той дава на другитѣ сжщества. Затова казваме, че човѣкъ носи отговорностъ за дѣлата си. Богъ е турилъ всички хора на работа, като съработници въ Неговото дѣло. Щомъ е дошълъ на земята, човѣкъ е поелъ една служба, която трѣбва да изпълнява точно и добросъвестно. Той е чиновникъ, когото ревизиратъ всѣки моментъ. Сутринъ, като изгрѣе слънцето, той поема службата си, цѣлъ день работи, а вечеръ дохожда специална комисия да го ревизира. Значи, той има ревизия всѣки день, всѣка седмица, всѣки месецъ и всѣка година. И най-после, като свърши цѣлата работа, пакъ го ревизиратъ. Последната ревизия опредѣля положението му, като добъръ или лошъ чиновникъ. Главата и лицето на човѣка показватъ, какъвъ чиновникъ е билъ той въ своитѣ минали сжществувания. Бждещиятъ му портретъ ще покаже, какво е работилъ той въ сегашния си животъ. Каквато работа предприеме човѣкъ, трѣбва да я изпълни добре. Въ това отношение той трѣбва да бжде като музиканта, всѣки тонъ да бжде чистъ, ясенъ, никакъвъ фалшъ, никаква неясностъ да нѣма въ него.

Какво се иска отъ добрия музикантъ? — Да взима чисти, ясни, опредѣлени тонове. Всѣки тонъ трѣбва да има опредѣлена форма, голѣмина, тежестъ. Сжщевременно, тонътъ трѣбва да има редъ, количественостъ и животъ въ себе си. Ако тонътъ на музиканта нѣма тѣзи качества, музиката му не привлича. Коя мома и кой момъкъ привличатъ хората? — Красивитѣ. Не сж ли красиви, никой не ги търси. Голѣмата красота е опасна, но и голѣмата грозота е опасна. Това, което повдига човѣка, е красотата; това, което го понижава, е грозотата. Ще кажете, че грозниятъ нѣкога ще стане красивъ, а красивиятъ — грозенъ. Не е така. Грозниятъ, трѣбва да стане красивъ; красивиятъ трѣбва да стане добъръ. Добриятъ трѣбва да стане справедливъ, а справедливиятъ — разуменъ. Това сж степени, презъ които човѣкъ минава въ развитието си. Красотата дава външнитѣ условия на живота. Ако си красивъ, всички хора сж готови да ти услужатъ. Красотага е подобна на златото, което не се окислява. Който разбира свойствата на златото, може да си послужи съ него, като физическо злато, да подобри материалния си животъ, но може да си послужи съ него и като съ органическо злато, да подобри вътрешния си душевенъ животъ. Много отъ болеститѣ се дължатъ на отсжствието на органическо злато въ кръвта. Слабостта и малокръвието се дължатъ на недостатъчно количество желѣзо въ кръвта.

Когато мисълта на човъка е неподвижна, това показва, че той има малко фосфоръ въ кръвта си.

Това сж отвлѣчени нѣща, които не се виждатъ. Говори се за мисълта, но никой не я вижда. Казватъ, че нѣкой мисли добре, но и за това има причина. Само онзи мисли добре, когото обичатъ. Ако никой не обича даденъ човѣкъ, той не може да мисли добре. Съ любовта си майката заставя детето си да мисли. Колкото повече го обича, толкова по-добре мисли то. Първоначално детето е било въ спешо състояние, но постепенно въ него се събуждала мисълта. Като се прояви умътъ, и сърдцето се проявява и повдига. Сърдцето пѣкъ дава възможность да се прояви тѣлото и неговата сила. Значи, умътъ, сърдцето и волята сж свързани помежду си. Умътъ е свързанъ съ сърдцето, а сърдцето — съ тѣлото, т. е. съ силата на човѣка. Разумността има отношение къмъ майката. Тя представя проява на Божествения Духъ въ човѣка, който го заставя да мисли. Когато детето отговаря на майчината любовъ, умътъ му се събужда, и то започва да мисли. Събуди ли се умътъ, сърдцето и душата въ човѣка, той започва да живѣе съзнателно. Това значи, да се движи човѣкъ въ три посоки — по дължина, широчина и височина или дълбочина.

Съзнателниятъ животъ подразбира съзнателно хранене, пиене на вода, дишане и въз-

приемане на свѣтлината. Мнозина ядатъ, пиятъ, дишатъ, безъ да даватъ значение на тѣзи процеси. Съ това тѣ малко използватъ условията. Дишането има смисълъ, когато и мисълта, и чувствата, и волята взиматъ участие. Дишане безъ концентрирана мисълъ нищо не допринася. Като дишашъ, бавно ще приемашъ въздуха, и бавно ще го изпускашъ. Както влиза въздухътъ, така трѣбва и да излиза. Петъ минути ще дишашъ, но ще мислишъ само за Божествени, за възвишени нѣща, нѣма да се смущавашъ отъ обикновени работи. Когато е гладенъ и яде съ любовъ и съ разположение, човѣкъ придобива нѣщо ценно отъ яденето. Малко ще ядешъ, но съ любовъ. То допринася повече отъ многото ядене, прието безъ любовъ. Всѣко нѣщо, което се върши съ любовъ, се увеличава; всѣко нѣщо, което не става съ любовъ, се смалява. Бждете доволни отъ малкото. Ако имате едно житно зърно или една клечка кибритъ, бждете доволни и отъ тѣхъ. Едно житно зърно може да роди 30, 60 или 100 зрънца. Съ една кибритена клечка можете да запалите голѣмъ огънь, на който да се грѣете и да сготвите ядене за много хора. — Какво да правя съ едно житно зърно? — Посѣй го въ земята. — Какво да правя съ една клечка кибритъ? — Запали огънь. Който мисли правилно, туря клечката тамъ, дето огънятъ лесно се запалва. За да помогне на горението, той духа. Така той внася по-

вече въздухъ и усилва горението. Духането на огъня подразбира отправяне на мисълта тамъ, дето може да се придобие нѣщо ценно. Каквито упражнения да правите, вложете мисълта и чувствата си, да се ползвате отъ тѣхнитѣ блага. Всѣко упражнение крие въ себе си известно благо.

Въ продължение на една седмица правете гимнастическитѣ упражнения, както и упражненията за дишане, съ вѣра и любовъ, да видите резултата. Голѣмъ е резултатътъ при работа съ любовъ и вѣра. Турете далечъ отъ себе си съмнението и работете. Всѣко съмнение въ мисълта, въ чувствата или въ волята води къмъ нещастие. Действието на съмнението за човѣка е подобно на въздухъ, който лѣкарьтъ, по невнимание, допуска при вкарване на кръвъ въ болния. Влѣзе ли въздухъ въ кръвта, болниятъ е изложенъ на голѣми страдания. На сжщото основание, казвамъ: Влѣзе ли съмнението въ човѣка, той е изложенъ на голѣми мъчности и страдания. Съмнението е единъ отъ опаснитѣ паразити, които се размножава бързо. Въ 24 часа то е въ състояние да отрови кръвта на човѣка. И следъ това трѣбва да прави голѣми усилия, да пречисти кръвта си отново.

И тъй, всѣко упражнение трѣбва да се прави съзнателно. Вдигнешъ ли едната ржка нагоре, това показва, че приемашъ нѣщо. Щомъ я спуснешъ надолу, давашъ нѣщо.

Едната ржка помага на ума, а другата — на сърдцето. Чрезъ пръститѣ на ржката човѣкъ възприема Божиитѣ блага. Палецътъ е свързанъ съ волята, съ Божествения свѣтъ. Ако отрѣжатъ палцитѣ на дветѣ ржце, човѣкъ става безволевъ. Въ старо време, когато искали да накажатъ нѣкой крайно упоритъ човѣкъ, отрѣзвали палцитѣ му, и той ставалъ безволевъ. Останалитѣ четири прѣста сж свързани съ ангелския свѣтъ. Показалецътъ е свързанъ съ личнитѣ чувства, срѣдниятъ прѣстъ — съ справедливостта, безименниятъ съ чувството на красивото и изящното, а малкиятъ прѣстъ — съ честността. Малкиятъ прѣстъ е търговецътъ въ човѣка. Чрезъ пръститѣ си човѣкъ черпи необходимия материалъ за работа. Нѣма ли този материалъ, нищо не може да направи. За да работи разумно, човѣкъ влиза първо въ връзка съ силитѣ, които действуватъ въ тѣлото му, а после и съ силитѣ, които действуватъ въ разумната природа. Като погледнете краката си, радвайте се, че имате възможность да изучавате доброто. Като се движите отъ едно мѣсто на друго, ще срѣщате добри хора и ще се свързвате съ тѣхъ. Радвайте се и на ржцетѣ си. Не казвайте, че не сж красиви, но гледайте пръститѣ да не сж криви. Тѣ трѣбва да бждатъ успоредни, единъ на другъ. Всѣко изкривяване на пръститѣ показва, че сте изопачили нѣкъде живота си — стремете се да го изправите. Човѣшкото тѣло е апарта-

ментъ, въ който душата пребивава. Красивъ е този апартаментъ, но въ бждеще човѣкъ ще разполага съ още по-красивъ. За да си изработи нѣщо по-красиво, отъ него се изисква разумна и съзнателна работа.

Да работи човѣкъ съзнателно върху себе си, това значи, да се стреми къмъ красивитѣ нѣща. Красивото се крие въ Божественото начало, а грозното — въ човѣшкото. Не се занимавайте съ човѣшкото, съ погрѣшкитѣ на хората. Всѣки самъ да изправя погрѣшкитѣ си. Тѣ сж временна опаковка на нѣщата. Срещнешъ нѣкой лошъ човѣкъ. Не казвай, че е лошъ, но потърси причинитѣ, които го заставятъ да се проявява така. Ролята му е такава. Той е поставенъ на постъ, да плаши хората. Щомъ изпълни задачата си, той нѣма да бжде вече лошъ. Молете се за себе си, молете се и за другитѣ хора. Какъ трѣбва да се молимъ? Като станешъ сутринъ, поглади челото си и кажи: Господи, благослови челото ми и способноститѣ, които сж скрити въ него. Ако не мислишъ добре, поглади носа си и отправи мисълта си пакъ къмъ Бога. Ако очитѣ ти гледатъ криво на нѣщата, поглади и тѣхъ. Ако не ядешъ правилно и не говоришъ правилно, ще се помолишъ за устата си и ще я погладишъ. Ако не възприемашъ звуковетѣ чисто, ще погладишъ ушитѣ си и ще се помолишъ за тѣхъ. Следъ това ще погладите ржцетѣ и краката си, които ви служатъ добре. Благодарете за удоветѣ, които ви сж да-

дени въ услуга. Тѣ сж ваши слуги, а вие — тѣхни господари. Вие зависите отъ тѣхъ. Какво ще стане съ васъ, ако очитѣ, ушитѣ, устата, носѣтъ, ржцетѣ и краката се откажатъ да ви служатъ? Вие ще се намѣрите въ положението на пълненъ инвалидъ. За да се развивате правилно, трѣбва да имате добра обхода къмъ себе си, т. е. къмъ всичкитѣ свои удове. Не е позволено на човѣка да бжде грубъ къмъ себе си. Ако ви сърби носѣтъ, не го хващайте грубо, но го погладете леко съ ржката си и следъ това го измийте съ топла вода. Ако човѣкъ е грубъ къмъ себе си, къмъ другитѣ хора ще бжде още по-грубъ. Човѣкъ трѣбва да има високъ моралъ, който да прилага първо къмъ себе си, а после и къмъ ближния си. На себе си ще се учи, а върху ближния ще прилага наученото.

Какво правятъ свѣтскитѣ хора? Когато страдатъ отъ болки въ ржцетѣ и краката, тѣ посещаватъ различни бани, дето се лѣкуватъ като стоятъ по половинъ часъ въ водата. Значи, тѣ се грижатъ за краката, за ржцетѣ, за цѣлото си тѣло. Трѣбва ли човѣкъ да чака момента, когато краката му сж болни, за да се грижи за тѣхъ? Бждете внимателни къмъ своитѣ удове, преди да сж заболѣли. Отнасяйте се добре и съ ума, и съ сърдцето си, за да използвате условията, вложени въ тѣхъ. За всѣки човѣкъ е опредѣлено, колко и какво трѣбва да постигне чрезъ ума и чрезъ сърдцето си. Работете върху себе си съ лю-

бовъ, за да се ползвате отъ нейнитѣ сили. Любовта е единствената сила, която дава, безъ да взима нищо. Тя не очаква на никого. Докато работи любовта въ васъ, ползвайте се отъ нея, но пазете се да не я изгубите. Тя напуска човѣка, когато той се стреми да я задържи само за себе си. Тя е вода, която не се подпушва. Подпушите ли я, тя ще разруши бентоветѣ, ще ви наводни и ще продължи пѣтя си. Радвайте се на любовта, която дава животъ и свѣтлина на всички. Благодарете, че тя посещава всички и дава на всѣко живо същество споредъ нуждитѣ му. Свѣтлината и топлината слизатъ на земята, благодарение на любовта. Всички блага слизатъ на земята, благодарение на любовта. Казано е, че Богъ е Любовь. Следователно, благодарете на Бога за всичко, което ви дава.

Тѣй щото, ако искате да бъдете здрави, да живѣете добре, работете съ любовта. Нека тя бжде мѣрка въ вашия животъ. Избѣгвайте всѣкакви отношения съ хора, които не служатъ на любовта. Не дружете съ хора, които нѣматъ нищо общо съ любовта. Не правете връзки съ хора на безлюбието. Какво постигна Ева отъ връзката си съ черния адептъ? Не само че нищо не придоби, но изгуби щастieto и свободата си за хиляди години. Който се свързва съ безлюбието, влиза въ областта на смъртта; който се свързва съ любовта, влиза въ областта на вѣчния животъ. Да придобиешъ

вѣчния животъ, това значи, да придобиешъ благоприятни условия за развиване на своя умъ, на своето сърдце и на своята душа. За това се изисква благодарностъ за всичко, което ви е дадено. Ако имате нѣщо криво въ себе си, не търсете виновника вънъ нѣкъде, но сами се изправете. Вината се крие въ вашето минало, въ нѣкой вашъ дѣдо или прадѣдо, който не е живѣлъ добре. Изправете погрѣшката си, за да помогнете и на вашия дѣдо или прадѣдо.

Мнозина се обезсърдчаватъ отъ живота си, казватъ, че сж остарѣли, че нищо не могатъ да постигнатъ. Престанете да мислите за старостъ. Старъ човѣкъ ли е онзи, който е на 60—70 или повече години? Възрастта на човѣка се опредѣля отъ времето, което той е употребилъ за служене на любовта. Ако нѣкой е 70 годишенъ, но отъ 20 години насамъ се е предалъ въ служене на любовта, въ сжщность той е 20 годишенъ. Ако пъкъ се е обърналъ къмъ Бога отъ две години насамъ, той е едва двегодишно дете. Защо да не се чувствува като дете? Защо да не е готовъ да възприема отъ възрастнитѣ и да се учи? Всѣки се радва на децата, всѣки ги обича. Детето носи нѣщо ново, отъ което всѣки иска да вземе частъ. Всѣки обича добрия човѣкъ, защото може да вземе отъ неговитѣ плодове. Човѣкъ не е сухо дърво, но живо, което дава плодове. Всѣко дърво, което не дава плодъ, отсича се и въ огъня се хвърля. Работете

върху себе си, не само да давате плодове, но плодоветъ ви да бждатъ доброкачествени. Който вкуси отъ вашитъ плодове, да благодари и да пожелае и втори пътъ да си откъсне. Стремете се да бждете плодни дървета, съ добри мисли и чувства, всѣки да ви търси, да желае вашитъ плодове.

Религиознитъ хора очакватъ посещението на Духа. Какво ще намъри Духътъ въ тѣхъ? Той посещава само онѣзи хора, които иматъ плодове. Когато Мойсей изведе евреитъ отъ Египетъ, Той имъ даде закони, които да изпълняватъ. За да се ползватъ отъ Божиитъ блага, тѣ трѣбваше да научатъ закона на жертвата. Безъ жертва човѣкъ не може да постигне нѣщо ценно. Евреитъ не познаваха този законъ. Тѣ не бѣха готови на никаква жертва, и затова трѣбваше да започнатъ първо отъ материалната жертва. Нѣкой стане сутринъ и мисли, какво да прави. Ако нѣма работа, нека полива цвѣтята и дърветата. — Нѣмамъ дървета и цвѣтя въ градината си. — Ще отидешъ въ друга градина, на свой близъкъ, и тамъ ще поливашъ. Следъ това ще поишъ птичкитъ, ще имъ хвърляшъ трошици, особено презъ зимата, когато земята е покрита съ снѣгъ. Когато се научите да правите малки жертви, тогава ще влѣзете между учени хора, да придобивате знания. И следъ това се искатъ жертви. Истински ученитъ сж хора на жертвата и на любовта. Помагайте на

по-малките и слаби сжщества отъ васъ, за да се ползвате и вие отъ тѣхнитѣ услуги. Като чистите дърветата отъ гжсеници, тѣ ще ви благодарятъ и ще ви даватъ отъ своитѣ плодове. Ще кажете, че това не е ваша работа. Всѣко криво нѣщо, което човѣкъ види, трѣбва да го изправи, особено, ако това е въ негова възможность. Като ставате сутринъ, пѣйте. „Който пѣе, зло не мисли“ — казва българската поговорка.

Днесъ всички хора искатъ да се подмладятъ, но не знаятъ, какво да правятъ, какъ да станатъ млади. Любовта подмладява човѣка. Тя твори, съгражда живота и го обновява. Тя внася хармония навсѣкжде. Обръщайте внимание на малките работи. Така постъпва и любовта. Тя не пренебрегва никого. Срещнешъ единъ човѣкъ, който се прегърбилъ. Не го критикувай, не му се смѣй, но вижъ, коя е причината за прегърбването му. Ако товарътъ му е физически, сними частъ отъ него и го облекчи; ако товарътъ му е сърдеченъ, кажи му нѣколко сладки, ободрителни думи, да го насърдишъ; ако товарътъ му е умственъ, изпрати му нѣколко свѣтли мисли, да го повдигнешъ. Изпращайте добри мисли къмъ близките си, за да изпращатъ и на васъ. Добрите и възвишени сжщества — хора, ангели работятъ въ свѣта съ своитѣ мисли и чувства и повдигатъ цѣлото човѣчество. Бждете носители на доброто и красивото въ

свѣта, за да се ползувате отъ Божиитѣ блага. Въ това се заключава подмладяването и облагородяването на човѣка.

— Това е животъ вѣченъ, да позная Тебе Единнаго, Истиннаго Бога и Христа, Когото си изпратилъ.

*

14. Беседа отъ Учителя, държана на 5 августъ, 5 ч. с. 1942 г. София. — Изгрѣвъ.

Наследници на земята

„Блажени кроткитѣ, защото тѣ ще наследятъ земята“ *).

Понѣкога човѣкъ изгубва смисъла на живота и не знае причината за това. Въ младини той е идеалистъ, а на стари години става материалистъ. Ако сѣчемъ постоянно клонетѣ на дървото, коренитѣ му се развиватъ чрезмѣрно и се забиватъ дълбоко въ земята. Значи, когато клонетѣ нѣматъ условия да се развиватъ, за тѣхна смѣтка се развиватъ коренитѣ. Сжиятъ законъ има значение и за човѣка. Когато човѣкъ нѣма условия да се развива духовно, той се развива материално. Коренитѣ въ него се развиватъ за смѣтка на клонетѣ. Обаче, човѣкъ, както и дървото, трѣбва да се развива правилно — и коренитѣ, и клонетѣ му трѣбва да растатъ еднакво, т. е. той трѣбва да се развива и материално, и духовно. Ето защо, ние се стремимъ къмъ такава наука, която да осмисли живота ни. Ние се стремимъ къмъ такава наука, която едновременно да усили вѣрата, надеждата и любовта ни.

Мнозина се запитватъ, какво представя човѣкъ предъ вселената. Наистина, човѣкъ е

*) Матей 5:5.

микроскопическо същество предъ вселената, но тя представя материалната страна за него. Той трѣбва да я изучава. За него тя е предметно обучение. Малъкъ е човѣкътъ, но милиарди клетки, т. е. милиарди малки същества образуватъ тѣлото му и живѣятъ за него. Само стомахътъ му е образуванъ отъ десетъ милиона клетки. Значи, човѣшкиятъ стомахъ е голѣма фабрика, въ която взиматъ участие десетъ милиона работника. Който не разбира смисъла на тѣхната работа и не я оценява, казва, че храненето е проста работа. Не е проста работа. Десетъ милиона работника участвуватъ въ обѣда, който ти си приелъ. Ако плащате по единъ левъ на работникъ, за единъ обѣдъ трѣбва да платите десетъ милиона лева. Кой може да плати десетъ милиона за единъ обѣдъ? И по една стотинка да плащате на работникъ, пакъ е много. Това е само за единъ обѣдъ. А колко пѣти на день яде човѣкъ? Направете изчисление, да видите, колко струва годишно работата само на стомаха. Следъ това изчислете, колко работници има въ мозъка, въ дробоветъ и направете смѣтка, колко струва тѣхната работа. Приложете математиката, да видите, какво нѣщо е човѣкътъ и колко струва на природата. Само така ще разберете, имате ли право да се обезсърдчавате. Човѣкъ се обезсърдчава отъ две положения въ живота: отъ недоимкъ и отъ изобилие. Въ първия случай той купува билети, които не печелятъ; въ

втория случай купува билети, които печелятъ, и той изпада въ такова изобилие, което го обезсърдчава; не знае, какъ да се справи съ него, че да се задоволи. Който не печели, не е доволенъ, търси богатство. И той може да спечели. — Какъ? — Или като купи всичкитѣ билети, или като разполага съ голѣми знания, да разбира науката за щастливитѣ числа и да си вземе билетъ, който печели.

Кой човѣкъ е истински богатъ? Богатъ е онзи, на когото умътъ, сърдцето и душата се проявяватъ правилно. Ще се запитате, сжществува ли, наистина, душа. За мене този въпросъ е разрешенъ. Азъ виждамъ проявитѣ на душата всѣки моментъ. Тя се изявява чрезъ човѣшкото тѣло. То е инструментътъ, чрезъ който тя работи. Азъ се разговарямъ съ нея и виждамъ, че тя крие въ себе си велика история. Тя носи голѣми знания въ себе си, всичко помни. Само учениятъ признава сжществуването на душата, защото всѣки моментъ влиза въ разговоръ съ нея. Тѣй щото, който пита, сжществува ли Богъ, сжществува ли душа, има ли любовъ въ свѣта, той самъ опредѣля мѣстото си. Той самъ се поставя въ категорията на проститѣ, или на онѣзи, които искатъ да учатъ, или между истинскитѣ учени. За ученитѣ тѣзи въпроси сж предрешени.

Може ли човѣкъ да разреши въпроситѣ за душата и за духа, за доброто и за злото? — Може. За онзи, който е въ съгласие съ Първата Причина на нѣщата, всичко е въз-

можно. И за него има невъзможни нѣща, но за тѣхъ той никога не мисли. Напримѣръ, той никога не се запитва, може ли да събере слънцето и луната на едно мѣсто и да имъ даде едно богато угощение. Колкото е възможно земята да отиде на гости на слънцето или на луната, толкова е възможно и тѣ да я посетятъ. Има хора лунни типове, но това не значи, че тѣ идатъ отъ луната. Луната имъ влияе силно, и тѣ вечеръ ставатъ отъ леглото си, качватъ се по покриви; тѣ ходятъ свободно, безъ да падатъ. Това е въпросъ, който нѣма отношение къмъ невъзможнитѣ нѣща.

Нѣкой иска да бжде богатъ, безъ да мисли за последствията, които богатството може да му създаде. Ако богатството ти създава нещастия, защо ти е то? Това богатство влиза въ човѣшкия порядъкъ на нѣщата. Какъвъ смисълъ има да се качи човѣкъ на Монтъ-Еверестъ и да се задуши тамъ? Човѣкъ не е пригоденъ за голѣми височини. За да се изкачи на този връхъ, той трѣбва да носи съ себе си чистъ кислородъ, да поддържа дишането си. Едно време и човѣкътъ е мислилъ, като рибитѣ, че вѣнъ отъ водата нѣма животъ. Но впоследствие и нѣкои риби се убедиха, че извѣнъ водата може да се живѣе и станаха птици. Въ бждеще човѣкъ ще се убеди, че може да се живѣе и на голѣми височини, дето въздухътъ е крайно разреденъ. Както рибитѣ използватъ въздуха отъ водата, така и човѣкъ единъ день ще извади

отъ въздуха онази материя, която е необходима за дишането. Тѣлото на бждещия човѣкъ ще бжде по-fino отъ сегашното, и той ще живѣе въ етера. Тогава той ще пжтува свободно отъ земята до луната, защото пространството между тѣзи планети е изпълнено съ етеръ, къмъ който човѣкъ ще бжде нагоденъ да живѣе. Обаче, сегашниятъ човѣкъ не може да отиде на луната, не е годенъ за тамъ — дробоветъ му не могатъ още да възприематъ етера. Който си е изработилъ дробове, нагодени къмъ етера, свободно може да пжтува до луната. Споредъ окултиститъ, има такива хора на земята. Тѣ пжтуватъ не само до луната, но и до други планети. Обаче, какъ става това, не може да се докаже научно. За истината това не е важно. Тя не се нуждае отъ доказателства. Доказватъ се само материалнитъ работи. Свѣтлината има ли нужда отъ доказателства? Ако доказвате броя на трептенията на червената, жълтата или на синята свѣтлина, съ това още не се доказва самата свѣтлина. Трептенията сж превозни срѣдства на свѣтлината, но свѣтлината, сама за себе си, не е трептение. Човѣкъ си служи съ автомобиля като превозно срѣдство, но самиятъ автомобилъ не е човѣкътъ. Автомобилътъ е едно нѣщо, а човѣкъ — друго; трептенията на свѣтлината сж едно нѣщо, а свѣтлината е съвсемъ друго; трептенията на музикалния тонъ сж едно нѣщо, а музиката нѣма нищо общо съ трептенията.

Звукътъ се предава чрезъ трептенията на въздуха, но нито звукътъ, нито трептенията представятъ сжщинската музика.

И тъй, когато говоримъ за човѣка, можемъ да го разглеждаме като индивидъ, като личностъ; можемъ да го разглеждаме и като колективно сжщество, излѣзло отъ единъ общъ Източникъ на живота. Той е дошълъ на земята да живѣе за себе си, за дома си, за отечеството си, за цѣлото човѣчество. Най после, като мине презъ всички фази на живста, той ще съзнае, че е дошълъ на земята да живѣе за своя Създателъ. Да живѣешъ за Създателя си, за Бога, това значи, да имашъ любовъ въ себе си. Да живѣешъ за свѣтлината и да се ползувашъ отъ нея, това значи, да имашъ очи. Който има очи, той вижда и свѣтлината, и Бога и ги познава. Въ този смисълъ, тѣ не се нуждаятъ отъ никакви доказателства. Ще каже нѣкой, че чувствувалъ Бога. Чувствуването на нѣщата е срѣдство, съ което човѣкъ си служи, но то не е доказателство. То е превозно срѣдство за човѣка, каквото е автомобилътъ за физическия му животъ. Обмѣната между Бога и човѣшката душа е доказателство за сжествуването на Бога и за Неговитѣ прояви като Любовъ, Мѣдростъ и Истина. Да живѣешъ въ Бога, и Той да живѣе въ тебе, това е доказателство за Неговото сжествуване. Казано е, че Богъ е Любовъ. Значи, любовта е отношение на Бога къмъ насъ. Обичята

пъкъ представя отношение на човѣка къмъ Бога. Малцина разбиратъ тѣзи отношения, затова тѣ обичатъ, безъ да знаятъ, кого обичатъ. Нѣкой ги люби, безъ да знаятъ, кой въ сжщностъ ги люби. Нѣкой казва, че единкой си го люби — Петко, Стоянъ, Драганъ. Човѣкъ не може да люби. Може ли едно кило вода да задоволи жаждата ви презъ цѣлия животъ? Може ли единъ скжпоцененъ камъкъ да ви украси? Следователно, единъ човѣкъ не може да задоволи нуждата на душата ви, да бждете любени; нито човѣкъ може да обича само едного. Ако Богъ не живѣе въ човѣка, подобниятъ му не може да го обича. Може ли котката да обича човѣка за самия него? Тя го обича за хлѣба, който той ѝ дава. Като престане да я храни, и тя престава да го посещава — не го обича вече.

Всички хора говорятъ за любовта, но малцина я разбиратъ като велика сила, като велика добродетель. Тя осмисля живота и внася хармония въ него. Безъ любовъ животътъ е смъртъ, а безъ обичъ — адъ. Когато престане да люби, човѣкъ умира; когато престане да обича, той слиза въ ада. Богъ каза на първия човѣкъ: „Въ който день ядешъ отъ забранения плодъ, ще умрешъ“. Това значи: въ който день престжпишъ закона на любовта, ще умрешъ. Смъртъта под разбира отдалечаване на човѣка отъ любовта. Като говорятъ за любовта, хората я разглеждатъ като проява, отъ една страна въ

индивидуалния животъ на човѣка, а отъ друга, като проява на колективния животъ. Отъ това гледище авторитѣ, различнитѣ писатели, романисти, философи, разглеждатъ въпроситѣ на живота. Напримѣръ, Викторъ Хюго разрешава вътрешнитѣ противоречия въ индивидуалния животъ на човѣка. Толстой пъкъ разрешава единъ голѣмъ социаленъ въпросъ — причината за войнитѣ, за голѣмитѣ спорове и недоразумения между народитѣ. По отношение на своитѣ възгледи, въ романитѣ си „Клетницитѣ“ и „Война и миръ“, и двамата сж прави.

И сегашнитѣ хора се питатъ, като Толстой, коя е причината за сжществуването на злото въ свѣта. Какво правятъ войницитѣ, когато минаватъ презъ нѣкой мостъ? За да не го разрушатъ, тѣ не вървятъ ритмично, но по единъ или по двама-трима, безразборно. На основание на този законъ отъ физиката, казвамъ: Злото сжществува по причина на ритмичното правене на зло. Когато войницитѣ вървятъ ритмично по нѣкой мостъ, тѣ го събарятъ. Когато много хора вървятъ ритмично въ посока на злото, тѣ създаватъ голѣми катастрофи въ свѣта: земетресения, наводнения и др. За да престане злото, да се прекратятъ катастрофитѣ, хората трѣбва да се откажатъ отъ ритѣма на своя изопаченъ умъ и своето сърдце, отъ единодушието въ злото. Тѣ трѣбва да се обединятъ по умъ, по сърдце и по воля въ правене на добро, за да

превърнатъ земята въ рай, а живота си — въ музика и пѣсень.

Не е достатъчно само човѣкъ да търси причината на злото, но той трѣбва да бжде готовъ да се откаже отъ него. Ако не се откаже отъ своята алчностъ, той не може да влѣзе въ Божествения порядъкъ на нѣщата. Ако пчелата - работница не може да излѣзе отъ обществото на пчелитѣ, нищо нѣма да придобие. Тя ще има царица - пчела, която ще ѝ заповѣдва, и завинаги ще си остане работница въ кошера на своята царица. И въ кошера има редъ и порядъкъ, чистота, но този редъ и порядъкъ не е идеаленъ. Ако пчелата се стреми къмъ нѣщо възвишено, трѣбва да напусне кошера. Въ живота на пчелитѣ е допуснато многомжжеството, което не може да бжде идеалъ на единъ възвишенъ свѣтъ. Тѣхниятъ строй е отживѣлъ времето си. Всѣка съзнателна пчела търси нови условия, за новъ, възвишенъ животъ.

Въ какво се заключава идеалниятъ строй на живота? — Въ прилагане на любовта и на обичта. Вънъ отъ любовта и обичта никакъвъ идеалъ не може да сжществува. Въ бждеще, когато се приложатъ любовта и обичта въ живота, хората нѣма да се страхуватъ отъ смъртта. Тѣ нѣма да умиратъ, но ще минаватъ отъ единъ свѣтъ въ другъ. Хората умиратъ днесъ по единствената причина, че не сж хармонизирали любовта и обичта въ себе си. Който не ги е хармонизиралъ, не

може правилно да ги прилага. Слушахъ една млада жена да се оплаква отъ положение-то си. Разправя, че се оженила преди две години, а се обичали съ мъжа си седемъ години преди женитбата си. И тя не знае, какво е станало помежду имъ, но той обикналъ друга жена и казвалъ ѝ: Ще ме извинишъ, сега не те обичамъ, както по-рано. Ако ти ме обичашъ, пожертвуй се за мене, остави ме свободенъ. Понеже жена му го обичала, макаръ и съ мъжа, тя го оставила свободенъ, не го напуснала, но не се мѣсила въ любовта му. Тази жена е разумна. Тя разбира, че не може да се бърка въ живота на сърдцето, но иска да знае, коя е причината за новото положение, въ което се намира. Много просто. Кога човѣкъ обича нѣкого? — Когато той се жертвува за него. Следователно, тази жена въ миналото нѣкога се е пожертвувала за него, и днесъ той ѝ благодари съ обичта си. Като обича тази жена, той ще прояви и къмъ жена си по-голъма любовъ, но ако тя го остави свободенъ. Той ще оцени жертвата, която тя прави за него, и ще ѝ благодари. Сжщото се отнася и до жената. Любовта е единна и непреривна. Въ нея нѣма никакви престжпления, никакво зло. Престжпленията, които хората приписватъ на любовта, се криятъ другаде, а не въ любовта. Тѣ не я разбиратъ, или криво я разбиратъ. Любовта повдига и възкресява човѣка, а не го умъртвява. Богъ се проявява чрезъ любовта въ всѣко живо сжщество. Колкото

повече хора обича човѣкъ, толкова повече се отворилъ за Бога. Любовта е пътъ къмъ повдигане. Какъ се проявява любовта, не е важно. Тя има милиони начини за проявяване. Важно е да се придобие нѣщо ценно чрезъ нея. Като се повдига огъ едно стѣпало на друго, човѣкъ ще дойде най-после до великата любовъ, въ която нѣма измѣна, нѣма претѣжпления, нѣма смъртъ. Тя носи радостъ и щастие, тя носи свобода и безсмъртие.

Задачата на разумния свѣтъ се заключава въ това, да освободи човѣка отъ заблужденията, които носи отъ миналото, да внесе въ живота имъ новъ, великъ моралъ. Защо трѣбва хората да се съмняватъ едни въ други? Трѣбва ли мъжътъ да се съмнява въ жена си, да мисли, че тя търси други мъже? Трѣбва ли жената да се съмнява въ мъжа си? Защо мъжътъ да не гледа на женитѣ като на свои дѣщери и сестри и така да ги обича? Защо жената да не гледа на мъжетѣ като на свои синове и братя и така да ги обича? Бащата обича дѣщеритѣ си, майката обича синоветѣ си. Има ли нѣщо претѣжно въ тази любовъ? Семейството е създадено, именно, за това, да регулира отношенията между мъжа и жената, да ги повдигне на по-висока степенъ. Не мислете, че, ако нѣкой мъжъ обича една жена, той върши претѣжение. Въ любовта нѣма претѣжения. Невъзможно е да любишъ, и да вършишъ претѣжения. Който люби, не върши претѣжения; който не люби, върши пре-

стжпления. Това се отнася еднакво и за мъжа, и за жената. Радвайте се, когато хората се обичатъ. Не се ли радвате, когато бащата обича дъщеритъ си, а майката — синоветъ си? На земята нѣма по-възвишена любовъ отъ тази на майката и на бащата.

Днесъ повечето хора не разбиратъ любовта, а говорятъ за нея, приписватъ ѝ качества, каквито тя не притежава. Това е любовъ на насѣкомитъ, съ която ние не се занимаваме. Едва сега хората влизатъ въ любовта на сърдцето. Тѣ четатъ романи, влюбватъ се, мислятъ, че познаватъ тази любовъ. И нея още не познаватъ. Ако тази любовъ още не е разбрана, колко по-неразбрана е великата Божия Любовъ. Ще каже нѣкой, че познава Бога, че Той е близо до насъ. Понѣкога Богъ е близо до насъ, нѣкога е далечъ. Когато Го обичаме, Той е далечъ отъ насъ. Когато не Го обичаме, Той е близо до насъ, учи ни, възпитава ни. — Какъ? — Чрезъ страданията. Когато жената се оплаква отъ мъжа си, ще знае, че той е близо до нея, на всѣка стжпка я следи, да не направи нѣ каква погрѣшка. Когато е далечъ отъ нея, тя е доволна отъ него и знае, че той я обича. Тя има вѣра въ него и го оставя да се проявява свободно. Понятията „близо и далечъ“ сж относителни. Разумнитъ сжщества, които се движатъ съ бързината на свѣтлината, отиватъ до слънцето за осемъ минути и се връщатъ за осемъ минути. Тѣ сж близо до насъ.

Обикновеният човѣкъ, за да отиде до града и да се върне, трѣбватъ му единъ-два часа. Значи, той е далечъ отъ васъ. Въ бждеще мъжътъ и жената ще живѣятъ далечъ единъ отъ другъ. Ако жената е на слънцето, мъжътъ ще бжде на земята. После ще смѣнятъ мѣстата си. Мъжътъ ще се качи на слънцето, а жената ще слѣзе на земята. Адамъ направи грѣшка, като извика жената отъ другия свѣтъ, въ който тя живѣеше. Той я взе при себе си, но, въ края на краищата, и двамата излѣзоха отъ рая. За да се обичатъ, хората трѣбва да се вселяватъ едни въ други. При това положение, тѣ нѣма да се каратъ, нѣма да се сърдятъ. Ако жената се разсърди, мъжътъ ще се всели въ нея. Ако мъжътъ се разсърди, жената ще се всели въ него. И така, тѣ нѣма да се каратъ, ще бждатъ скрити единъ за другъ. Самъ човѣкъ може ли да се кара? Вътрешната страна на живота представя небето, а външната — земята. Който иска да запази хармонията си, трѣбва постоянно да влиза въ себе си и да излиза, т. е. да се движи между небето и земята, като полюси на живота. Който разбира любовта, не се страхува, че нѣкой може да му я отнеме. Любовта е великото житейско море. Кой може да отнеме водата на това море и да го пресуши? Водата на любовта е неизчерпаема. Който люби, никога не измѣня на любовта. Който иска да го любятъ, трѣбва да стане като детето. Всѣки се радва на детето, всѣки го носи

на ржце. Можете ли да носите единъ мъжъ или една жена на гърба си? Следователно, за да бжде обичана, жената трѣбва да се откаже отъ желанието си, да я носи мъжътъ на гърба си. И мъжътъ трѣбва да се откаже отъ желанието си, жена му да го носи на гърба си. Само така той може да бжде обичанъ.

Христосъ казва: „Кроткитѣ ще наследятъ земята“. Кой човѣкъ е кроткъ? — Който носи въ себе си любовта и обичта. Той гледа на хората като на души, не се съмнява въ тѣхъ, не ги измъчва, не имъ причинява страдания. Ако е жена, никога не се съмнява въ мъжа си, не допуска нито една лоша мисль за него; ако е мъжъ, и той не се съмнява въ жена си и не допуска нито една лоша мисль за нея. Кроткиятъ познава любовта и обичта и върва въ тѣхнитѣ прояви.

Като се говори за любовта, ние не разбираме свободната любовъ, която хората допусчатъ. Любовта стои по-високо отъ свободата. Тя произтича отъ истината, а сжщевременно носи въ себе си и истината, и мъдростта. Ще кажете, че никой не ви обича. Това не е вѣрно. Нѣма живо сжщество въ свѣта, което да не е обичано. Едно се изисква отъ човѣка: да възприеме любовта чрезъ ума, чрезъ сърдцето и чрезъ душата си. Който не възприема така любовта, не може да я познае. Както познавате въздуха, така трѣбва да се запознаете и съ любовта. И тогава, нѣма да казвате, че мъжътъ ви или жена ви не ви оби-

чатъ, но ще знаете, че, като ви е изпратилъ на земята, Богъ ви е обикналъ. Той не ви е пратилъ между мъже и жени, но между братя и сестри, да имъ покажете, какво нѣщо е любовта. Не очаквайте да ви обичатъ, но вие обичайте. Бждете герои да проявите любовта, да бждете носители на новото въ свѣта.

x

15. Беседа отъ Учителя, държана на 9 августъ, 10 ч. с. 1942 г. София. — Изгрѣвъ.

Силнитѣ

Размишление.

Представете си, че сте нарисували на дъската окръжностъ съ единъ диаметръ. Центърътъ на окръжността, означенъ съ единица, опредѣля силата, която е създала свѣта. Съ две означаваме самата окръжностъ, която е граница на свѣта. Тройката пъкъ представя диаметъра, т. е. силата, която е вложила съдържание на свѣта. И човѣкъ минава презъ сжщитѣ числа: презъ единицата, която създала неговия свѣтъ; презъ двойката, която ограничила неговия свѣтъ и презъ тройката, която вложила съдържание и смисълъ въ него.

Като ученици на живота, вие искате да се учите, но сжщевременно искате да станете и учители. Днесъ не се става лесно учителъ. Едно време, за да станешъ учителъ, трѣбвало да свършишъ най-малко четири-петъ класа. И съ първо-класно образование се е ставало учителъ. Сега, за да станешъ първоначаленъ учителъ, трѣбва да си свършилъ гимназия. За да станешъ гимназиаленъ учителъ, трѣбва да свършишъ университетъ. Нѣкой иска да стане професоръ. За това е нужно да свършишъ не само гимназия и университетъ, но да си специализиралъ по нѣкакъвъ отрасълъ отъ науката. Нѣкой

пъкъ иска да стане силенъ, ученъ човѣкъ или да се прояви въ духовно отношение. Какъ можешъ да станешъ такъвъ? Трѣбва да си работилъ много въ известна областъ и тогава да реализирашъ желанието си. За да постигне известно положение, човѣкъ трѣбва да изпитва любовъ и обичъ къмъ това, което иска да придобие.

Каква е разликата между понятията „любовъ и обичъ“? Подъ „любовъ“ разбираме това, което постоянно дава и никога не взима. Подъ „обичъ“ разбираме това, което всѣкога взима и нищо не дава. Богъ се проявява въ човѣка чрезъ своитѣ атрибути: постоянно дава и постоянно взима. За нѣкои това не е ясно. Тѣ не могатъ да си представятъ, какъ така Богъ постоянно дава и постоянно взима. Че нѣкои не разбиратъ известни нѣща, това не значи, че тѣ не съществуватъ. Много нѣща не разбира човѣкъ, но, въпрѣки това, тѣ ставатъ. Какъ ще обясните, напимѣръ, процеса на човѣшката мисль? И най-ученитѣ не могатъ точно да обяснятъ процеса на мисълта, но тя си тече, изминава известенъ пжтъ. Разбирането или неразбирането на този процесъ не спира течението на мисълта. За да си обясни, какъ идатъ мислитѣ, по какви закони се движатъ, преди всичко, човѣкъ трѣбва да стане господарь на своитѣ мисли.

Като дойдемъ до мисълта, съставена отъ числата 1, 2 и 3, казваме, че е динамическа. Всѣка мисль, която създава единъ свѣтъ

около себе си, която внася въ него известно съдържание, е динамическа. Всъка мисъл, която не създава нѣщо, която не ограничава и която не внася съдържание и смисълъ въ човѣка, е слаба. Ще възразите, че мислите добре. Който мисли добре, и пѣе добре. И обратно: Който не пѣе добре, не може да мисли. Слабиятъ не мисли добре. Който не е силенъ и разуменъ, сжщо така не мисли добре. Силниятъ има добри мисли, добри чувства и добри постѣпки. Ще каже нѣкой, че отъ десетки години насамъ следва Божественото учение и още не е станалъ силенъ и добъръ. Отде знае той това? Отъ години насамъ житото се сѣе въ земята, и привидно е останало сжщо; то не се измѣнило, но е вършело и доднесъ още върши своята работа. Човѣкъ живѣе и сжществува благодарение на водата, на въздуха и на свѣтлината. Като отваря и затваря устата си, въздухътъ влиза и излиза отъ нея. Така той приема и водата. А като отваря очитѣ си, той приема свѣтлината и се ползува отъ нея. Следователно, отъ създаването на човѣка доднесъ, той приема едни и сжщи елементи за подържане на своя животъ и привидно е останалъ все човѣкъ, но разликата между първобитния и днешния човѣкъ е голѣма.

Днесъ всички хора търсятъ правилно разрешение на социалнитѣ въпроси. Единъ отъ социалнитѣ въпроси е женитбата. Всѣки иска да знае, кой е правиятъ начинъ за раз-

решаването му. Кой трѣбва да се жени? — Само онзи, който е уменъ, добъръ и здравъ. Той ще създаде здраво и добро поколѣние. Ако не си уменъ, добъръ и здравъ, по-добре не се жени. Нѣма защо да се женишъ, да създавашъ хилаво поколѣние. Свѣтътъ се нуждае отъ умни, добри и здрави хора. Всѣка мома и всѣки момъкъ, които искатъ да се женятъ, трѣбва да отговарятъ на тѣзи изисквания. Въ такъвъ случай нека се женятъ. — Каква е Божията воля? — Волята Божия е опредѣлена: жени се само умниятъ, добриятъ и здравиятъ. Богъ създаде първитѣ хора умни, добри и здрави и позволи имъ да се женятъ. На онѣзи, които не сж умни, добри и здрави, Той забранява да се женятъ. Човѣкъ се жени всѣки моментъ, безъ да разбира смисъла на женитбата. Всѣка хапка хлѣбъ, която туря въ устата си, не е нищо друго, освенъ женитба. Ако човѣкъ сдѣвче хлѣба правилно, а стомахътъ го смели добре, въ него се развива сила. Въ този смисълъ, силата, която той придобива, представя детето, което се ражда отъ женитбата на човѣка съ хлѣба. Жени се за хлѣба и става силенъ само онзи, който е уменъ, добъръ и здравъ. Това показва, че умствената, дихателната и храносмилателната система въ него сж добре развити. Ако една отъ системитѣ не работи добре, той ще яде, но хлѣбътъ нѣма да се използва правилно и не може да развие необходимата сила. Той ще яде, но храно-

смилането нѣма да става правилно. Какъвъ смисълъ има това хранене? Има смисълъ човѣкъ да се жени, т. е. да се свърже съ хлѣба, но да го използва добре.

Помнете: всѣко нѣщо е ценно, когато става на време. Тогава то се използва разумно и дава добри резултати. Ако се жените, на време да се жените. Ако раждате, на време да раждате. Какво дете ще бжде това, което се ражда на първия, на втория, на третия, на четвъртия, на петия, на шестия, на седмия или на осмия месецъ отъ зачеването му? Каква жена е тази, която бабува на майка, която носи детето си само единъ или два месеца следъ зачеването му? Не ставайте майка на такова дете. Не бабувайте на преждевременно родено дете. Имайте търпение да дочакате деветия месецъ. Не е лесно да бабувашъ на такава майка. Още по-мъчно е да родишъ такова дете. Това раждане е последиствие отъ стария животъ, дето има болести, недоразумения, противоречия. Стариятъ животъ е мътенъ порой, който трѣбва да изтече. Новиятъ животъ носи чиста, кристална вода. Той изтича отъ Божията Любовъ, която постоянно дава. Той изтича и отъ обичта, която всичко взима. За Бога е казано, че всичко дава и всичко взима, но не и за човѣка. Човѣкъ не може всичко да даде, не може и всичко да вземе. Може ли човѣкъ да иска всичко отъ онзи, който го обича? Какво му е далъ, за да иска всичко отъ него?

Умъ даде ли му? Сърдце даде ли му? Тѣло даде ли му? Ако нищо не си му далъ, съ какво право му искашъ всичко? Майката и бащата сж родили детето, дали сж нѣщо отъ себе си, следователно, иматъ право да искатъ нѣщо отъ него. Обаче, какво право иматъ външнитѣ хора по отношение на него? Нѣкой зарови житното зърно въ земята и счита, че има право на всичко, което ражда то. Земята е майка на житното зърно, а той се счита за неговъ баща. Въ сжщностъ, той ли му е баща? И птичката може да зарови житното зърно въ земята, безъ да се счита за неговъ баща, безъ да има право на него. И свинята като рови, може да зарови едно житно зърно въ земята, безъ да е неговъ баща. Тя заравя и житни зрънца, и царевица, и семена на бора, безъ да се нарича тѣхенъ баща.

Какво се разбира подъ думитѣ „баща, майка и синъ“? Бащата дава, майката взима и обработва нѣщата, а синътъ изпълнява. Синътъ носи радостъ на баща си и на майка си. Сжщото отношение трѣбва да имаме и ние къмъ Бога. Той е нашъ Баща, а ние — Негови синове. Богъ се весели, а ние трѣбва да се радваме. Веселието е право на Бога, а радостта — на човѣка. Ние трѣбва да се радваме на Божиитѣ дѣла, на ума, на сърдцето и на душата си. Да се радваме, че умътъ изучава нѣщата, а сърдцето ги възприема. Да се радваме на всичко, което ни е

дадено, което е вложено въ насъ. — Тръбвали да обичаме? — Ще обичате, разбира се; при това, колкото повече сжщества обичате, толкова по-добре за васъ. Кой досега е обикналъ всички хора, цѣлото човѣчество?—Само Христосъ. Той слѣзе на земята, обикна всички хора и съ любовта си плати всичкитѣ имъ дългове. Ще кажете, че и вие трѣбва да обичате всички хора. За да ги обичате, трѣбва да умрете за тѣхъ и следъ това да възкръснете за тѣхъ. За да любите всички, първо трѣбва да си роденъ отъ Бога, после да умрешъ за тѣхъ и най-после да възкръснешъ за тѣхъ. Всѣки е роденъ, но не всѣки е готовъ да умре. Защо? — Защото не е роденъ отъ Бога. Той не е готовъ да умре, затова не може да възкръсне. Много хора умиратъ по необходимостъ, затова не могатъ да възкръснатъ, т. е. да израснатъ. Тѣ очакватъ да дойде новата свѣтлина и топлина въ свѣта, че тогава да възкръснатъ.

Да се върнемъ къмъ числата 1, 2, 3. Какво означаватъ тѣ? — Много нѣщо се крие въ тѣхъ, но само за онзи, който разбира тѣхния вътрешенъ смисълъ. За него тѣзи числа носятъ разумность, доброта и сила.—Кога ще се свърши войната? — Когато приложите числата 1, 2, 3 въ живота си. Тѣ разрешаватъ всички въпроси. Когато любовта и обичта започнатъ да работятъ заедно, свѣтътъ ще се оправи. — Кога ще се освободимъ отъ страдания и болести? — Когато и

вие, и страданията ви, и болеститѣ ви възлюбятъ Бога. Въ любовта се крие и вѣрата, и надеждата. Не допусчайте болеститѣ въ себе си, преди тѣ да се влюбили въ Бога. Вие оставяте тѣ да се влюбватъ въ васъ и да ви измжчватъ. Всѣка такава болестъ е неканенъ гостъ. Какъ ще обичате неканения гостъ, и какъ ще ви обича той? Бждете будни къмъ страданията и къмъ болеститѣ и, докато тѣ не изправятъ отношенията си къмъ Първата Причина, не ги приемайте въ дома си. Сжщото се изисква и отъ човѣка. Никой нѣма право да обича, докато първо не е обикналъ Бога. Любовта подразбира вътрешно възприемане на нѣщата. Какъ ще изядешъ единъ плодъ, ако не ти е дадено право за това? Ако нѣмате любовъ въ себе си, нѣмате право да ядете плодоветѣ на дърветата. Първитѣ човѣци ядоха отъ забранения плодъ и създадоха нещастия и на себе си, и на цѣлото човѣчество. Да ядешъ отъ забранения плодъ, това значи, да ядешъ безъ любовъ.

Следователно, ако искате да възприемете Божията Любовъ и да я приложите, следвайте пжтя на Христа. Той дойде на земята и направи опитъ да обикне всички хора. Скъпо плати за този опитъ, но опитътъ Му излѣзе сполучливъ. Това не значи, че Христосъ и втори пжтъ ще дойде на земята да направи сжщия опитъ. Ако дойде втори пжтъ, сжщата участъ Го очаква. Трѣбва ли да желаете това? Днесъ цѣлото човѣчество трѣбва да се жерт-

вува за Христа, Който пръвъ се е пожертвувалъ и е доказалъ, че обича всички хора. Човѣкъ може да се жертвува само за Онзи, Който се е пожертвувалъ за него. Майката, която се е жертвувала за детето си, има право да изисква нѣщо отъ него. Обаче, тя нѣма право да изисква отъ чуждитѣ деца. На сжщото основание, човѣкъ може да изисква нѣщо само отъ онѣзи мисли, които той е родилъ. Но какво ще иска той отъ мисли, които не сж излѣзли отъ неговата глава? Тѣ нѣматъ нищо общо съ него.

Мнозина се запитватъ, сжществува ли Богъ, или не. Нѣкои вѣрватъ въ сжществуването Му, други не вѣрватъ, но и еднитѣ, и другитѣ нѣматъ страхъ отъ Бога. Тѣ се страхуватъ отъ хора, отъ животни, но не и отъ Бога. Не е нужно да се страхуватъ, но трѣбва да Го зачитатъ, да се съгласуватъ съ Неговата воля. Пазете се, да не изпаднете въ положението на клеветника — дяволъ, който постоянно хулѣлъ името Божие, за което го изпждили отъ небето. Който се осмѣлява да хули своя Създателъ, той следва пѣтя на този клеветникъ, и самъ подписва присждата си. Не говорете лошо и за хората, за които Богъ се грижи като за свои деца. Изобщо, не се подавайте на клевети, на критики, на хули, да не изгубите мѣстото, което ви е опредѣлено на небето.

Днесъ се изисква отъ всички хора будно съзнание, да знаятъ, какво говорятъ и ка-

кво правятъ. Дойдете ли до Божественитѣ работи, не оставяйте другъ да ги върши. Всѣки самъ ще свърши работата, която му е определена. Не я ли свърши, скъпо ще плати. Божиитѣ работи трѣбва да оставяте върхцетѣ на онзи, който може да ги поеме като свои. Съ тѣхъ не се търгува; съ тѣхъ не може да осигурявате материалното си положение. Тѣ се изпълняватъ доброволно и съ любовъ. Каквато работа предприемете, обърнете се първо къмъ Бога, да видите, одобрява ли я Той, или не. Дали човѣкъ се ражда, жени или умира, първо трѣбва да потърси одобрението на Бога. Нѣма ли Неговото одобрение, животътъ му ще се превърне въ адъ. Каквато служба и да вършите, искайте одобрението на Бога. Само съ Него можете да разчитате на успѣхъ. Безъ Него и доброто ще се превърне на зло. Съ Него и злото ще се превърне на добро.

Спазвайте следнитѣ правила въ живота си: яжте чиста храна, пийте чиста вода, дишайте чистъ въздухъ, живѣйте въ здравословна кжща. Преди лѣгане мийте краката и ржцетѣ си. Никога не лѣгайте съ немити ржце и крака. Ако сте неразположени, не търсете причината вънъ отъ себе си, но направете нѣщо, да се облекчите. Измийте лицето, ржцетѣ и краката си съ топла вода. Ако неразположението ви не изчезне, окжпете се, разходете се на чистъ въздухъ. Не се критикувайте едни-други, че този не е добъръ, онзи

не е добъръ. Между онѣзи, които търсятъ Бога, нѣма лоши хора, но има такива, които сж въ процесъ на узрѣване. Докато плодътъ узрѣе, минава презъ много фази: като пжпка, като цвѣтъ, като завързалъ плодъ — зеленъ още, киселъ или стипчавъ. Трѣбва да мине известно време, докато узрѣе и стане сладъкъ, готовъ за ядене. Щомъ е така, радвайте се, че има условия, плодътъ да узрѣе и да се ползвате отъ него. Радвайте се, че има условия да станете умни, добри и силни. Кой прави човѣка уменъ? — Богъ. Очаквайте тогава, Той да ви даде условия да придобиете това, което ви е нужно. Отворете сърдцата си за Господа, безъ страхъ и безъ смущение. — Не сме готови още. — Отъ васъ зависи да бъдете готови. Измийте кжщата си, провѣтрете я. Той ще влѣзе вътре и ще ви даде своето благословение. Приемете Божията Любовь въ дома си, за да се ползвате отъ нейнитѣ блага. Тя носи скжпоценни нѣща — храна, свѣтлина, топлина и въздухъ. Тя прави човѣка уменъ, добъръ и силенъ. Тя осмисля живота и сближава хората. Тя премахва преградитѣ и противоречията между тѣхъ. Безъ любовь нищо не се постига. Каквито усилия да правите, ако любовта е далечъ отъ васъ, животътъ ви се превръща въ адъ. Отворете се за любовта, за да влѣзете въ рая, въ областта на безсмъртието.

Мнозина искатъ да бждатъ добри, безъ да сж придобили правата мисль. Това е не-

възможно. Първо човѣкъ трѣбва да мисли. Мисълта му трѣбва да мине презъ мозъка, после презъ сърдцето и най-после презъ тѣлото. Когато тя обхване и тѣлото, като сила, казваме, че той носи свѣтлина въ своя умъ. Приеми любовта въ ума си, обичта — въ сърдцето си, а силата — въ душата си, за да бждешъ уменъ, добъръ и силенъ. Прилагайте разумността, добротата и силата си, за да помагате на себе си и на своитѣ ближни. Ако знаете, че нѣкой вашъ близъкъ е боленъ, не го лѣкувайте съ лѣкарства, но нека го посетятъ десетина души, и всѣки отъ васъ да отправи къмъ него мисълта, че ще оздравѣе. Ако той приеме мисълта ви и повѣрва въ нея, ще стане отъ леглото си. Мисълта е мощна сила, която лѣкува и повдига човѣка.

Човѣкъ се нуждае отъ нѣколко нѣща: отъ красота, доброта и милосърдие; отъ хлѣбъ, вода, въздухъ и свѣтлина. За да придобие тѣзи качества, той трѣбва да мисли. Иска, или не иска, трѣбва да мисли. Като мисли право, той ще стане и добъръ, и силенъ. Това се изисква отъ всички хора. Който не стане уменъ, добъръ и силенъ, главата му ще пати. Сега е време всички да бждемъ умни, добри и силни. По-добро време отъ сегашното нѣма. Всѣки за себе си ще работи, да стане уменъ, добъръ и силенъ. Всѣки самъ ще свърши работата, която му е опредѣлена. На всѣки е даденъ дѣлъ отъ Божията нива, и всѣки ще

работи, ще мисли, да свърши работата си добре. Никаква сила въ свѣта не е въ състояние да попрѣчи на вашата работа. Ако досега сте били спѣвани, причината се крие въ вашата слабостъ. Никой не може да препятствува на силния.

Единъ день паяцитѣ чули, че слонътъ щѣлъ да мине презъ тѣхното царство и решили да го спратъ, да не го пушатъ между тѣхъ, да ги смущава. Тѣ започнали да правятъ паяжини на пѣтя му, да го спънатъ. Събрали се всички паяци въ царството и започнали да сноватъ своитѣ паяжини. Сновали по цѣли дни и нощи и, когато барикадата имъ била готова, слонътъ пристигналъ. Той миналъ безпрепятствено презъ паяшката крепостъ. Като го запитали, какво усѣтилъ, той спокойно махналъ съ опашката си и казалъ: Нищо не усѣтихъ.

Иде слонътъ въ свѣта; ще мине презъ царството на паяцитѣ, но нищо нѣма да остане отъ паяжинитѣ. Всички паяци ще го питатъ, какво усѣтилъ, но той спокойно ще отговори: Нищо не усѣтихъ. Слонътъ представя любовта. Иде любовта въ свѣта. Тя ще мине и замине презъ всички препятствия, но нищо нѣма да усѣти.

Вложи любовта въ ума си, обичта въ сърдцето си и силата въ тѣлото си, за да се ползувашъ отъ богатата на живота. Стреми се да проявишъ силата, доброто и разумността, които Богъ е вложилъ въ тебе. Това се отнася

само до онзи, който е готовъ да служи на любовта. Който не е готовъ да служи на любовта, нека да се държи за стария животъ. Който е възприелъ любовта, обичта и силата въ себе си, да отиде още сега на работа. Никой да не пита, какъ да работи. Тръбва ли да казвате на художника, какъ да работи? Щомъ има платно, бои и четки, той знае, какъ да работи. Започни да рисувашъ, безъ да питаешъ, какъ се рисува. Времената сж усилни, не чакатъ да се теоретизира много.

Нека всѣки се опита да състави нѣкаква мелодия на следнитѣ думи: „Люби ти, добъръ бжди! Обичай ти, силенъ бжди!“ Любовта и обичта даватъ потикъ въ живота. Изпѣйте думитѣ: „Азъ мога да любя, добъръ дабжда. Азъ мога да обичамъ, силенъ да бжда.“ Който иска да придобие любовта, нека се опита, да си съчини нѣкаква мелодия на дадения текстъ, да затвори стария тевтеръ на своя животъ и да отвори новъ. Нека напише въ новия тевтеръ думитѣ: Азъ мога да любя, добъръ да бжда. Азъ мога да обичамъ, силенъ да бжда. Следъ това всѣки въ себе си да каже: Господи, готовъ съмъ да направя всичко заради Тебе, защото Си ме възлюбилъ.

— Това е животъ вѣченъ, да позная Тебе Единнаго, Истиннаго Бога и Христа, Когото си изпратилъ.

*

16. Беседа отъ Учителя, държана на 12 августъ 5 ч. с. 1942 г. София. — Изгрѣвъ.

На зазоряване

Казано е въ Писанието, че животътъ на праведния е като на зазоряване.

Често се задаватъ въпроситѣ: каква е основата на живота? Каква е основата на свѣта? Преди да се отговори на тѣзи въпроси, важенъ е въпросътъ за човѣшкия животъ. На какво почива той? Човѣшкиятъ животъ се ръководи отъ три важни начала: отъ ума, отъ сърдцето и отъ волята. Като дойде до тѣхъ, той отива и по-далечъ, иска да знае, какво представя душата, съществува ли тя, или не. Душата е навсѣкжде, но е толкова малка и толкова голѣма, че съ нищо не може да се измѣри. Какво представя животътъ? И на този въпросъ не може да се отговори лесно. Само онзи може да разбере живота, който познава висшата духовна математика. Същото се отнася и за свѣта. Той е създаденъ отъ съвокупността на множество числа, наредени въ хармонични съчетания. Ще запитате, отъ какви числа е създаденъ свѣтътъ — отъ четни или нечетни? Да се отговори на този въпросъ, това значи, да се врачува.

Какво представя сегашниятъ животъ на хората? — Врачуване. Повечето хора живѣ-

ятъ, като че ли очакватъ да дойде нѣкой да имъ врачува. Тѣ живѣятъ отъ день за день. Ставатъ сутринъ отъ сънь и си казватъ: Да видимъ, какво ще ни се случи днесъ. Така постъпватъ младата мома и младиятъ момъкъ. Тѣ търсятъ нѣкоя баба — врачка, да имъ хвърля бобъ, карти, или да имъ гледа на кафе, какво ще имъ се случи въ близкото или по-далечно бждеще. Ако питате врачкитѣ, какво въ сжщностъ виждатъ и разбиратъ на боба, или на кафето, и тѣ сами не знаятъ, но нѣкога налучкватъ нѣщо. Има врачки, които врачуватъ на хората, а на себе си не могатъ. Събератъ се две врачки, една на друга врачуватъ, но на себе си не могатъ да познаятъ.

Въ Варненско нѣкъде имало една врачка, която познавала бждещето на хората. При нея се стичали хора отъ всички крайща на околията и оставали доволни отъ врачуването. Тя печелила много пари. Интересно е, че тя предсказвала на всички, какво ще имъ се случи, но на себе си нищо не могла да предскаже. Една вечеръ я нападнали разбойници и я обрали. Всичко, каквото спечелила, минало въ тѣхни ржце. Тя останала пакъ бедна, каквато била, преди да се прочуе като врачка.

Като живѣятъ, хората искатъ да се възпитаватъ, да просвѣтятъ умоветъ си и да облагородятъ сърдцата си. Въ сжщностъ, тѣ не знаятъ, какво искатъ. Първата задача на чо-

вѣка е да използва възможноститѣ и условията за проява на ума и на сърдцето, а после да се грижи за просвѣта на ума и за облагородяване на сърдцето. Щомъ се проявятъ тѣ, естествено е, че умътъ ще търси условия да се просвѣщава, а сърдцето — да се облагородява.

Задачата на човѣка е да опредѣли първо отношенията си къмъ Божественото въ себе си, къмъ своята душа и на нея да разчита. Съ какви капитали разполагатъ хората, какъ мислятъ, колко сж добри и силни, на това не разчитай. Разчитай само на онова, съ което ти разполагашъ, което ти носишъ въ своя умъ и въ \своето сърдце. Ще кажете, че трѣбва да се разчита само на Бога. Това е другъ въпросъ. За да разчитате на Него, преди всичко, вие трѣбва да Го познавате, да Го разбирате като реалностъ, която сжествува вънъ отъ васъ и вътре въ васъ. Той е и въ малкото, и въ голѣмото въ човѣка. Сжщевременно, Той е и въ малкото, и въ голѣмото вънъ отъ човѣка. Следователно, когато казваме, че трѣбва да разчитаме на Божественото въ себе си, имаме предъ видъ Бога като реалностъ, въ която нѣма никаква измѣна. Следъ това човѣкъ може да разчита отчасти и на хората.

Човѣшкиятъ животъ се нуждае отъ здрава основа, при която, всѣко нѣщо да е поставено на мѣстото си. При това положение човѣкъ ще има ясна представа за смъртта и

за живота, за раждането и прераждането. Днесъ мнозина се произнасятъ повърхностно за смъртта, и току слушате нѣкой да казва: Ще се мре вече. Отде дойде тази мисль въ главата му? Защо младиятъ не мисли и не говори за смъртта? Като наближи да се ражда нѣкое дете, всички казватъ: Дете ще се роди въ този домъ. Какво означава раждането? Въ широкъ смисль, раждането има много прояви. Не е раждане, само да се яви човѣкъ на свѣта. Ако нѣкой човѣкъ ви дойде на гости, и това е раждане. Докато е въ дома ви, при вашитѣ условия, той е ограниченъ. Щомъ напусне дома ви, за васъ той е умрѣлъ, но за себе си — роденъ, излѣзълъ отъ ограниченитѣ условия на вашия домъ. Тѣй щото, понятията „раждане и смъртъ“ сж относителни. Човѣкъ се ражда, когато напусне ограничителнитѣ условия, при които е живѣлъ цѣли деветъ месеца. Следъ това той влиза въ други ограничителни условия на живота. Следъ време напуска земята — умира, т. е. заминава за другия свѣтъ, дето отново се ражда. Значи, човѣкъ непрекъснато се ражда за едни условия, а умира за други. Това показва, че умирането и раждането сж многократни процеси въ живота.

Като се говори за свободни и ограничени хора, ние наричаме свободни онѣзи, които нѣматъ кжщи, т. е. които живѣятъ вѣнъ отъ тѣлата си. Ще кажете, че тѣ сж умрѣли хора. Ние наричаме умрѣлитѣ хора свободни. Ограничени пѣкъ сж онѣзи, които живѣятъ въ мал-

ки, затворени кжщи. Човѣшкото тѣло е малка кжщичка, въ която духътъ и душата пребиваватъ временно. Ще кажете, че реалното въчовѣшкия животъ се заключава въ създаване на семейство: да се ожени човѣкъ и да си има жена и дечица. За колко време може да си имате жена или мжжъ? Има ли случаи въ живота, когато мжжътъ и жената да сж прекарвали заедно единъ животъ отъ сто години? Ако се оженили на 20 годишна възраст и сж живѣли сто години заедно, да заминатъ и двамата заедно на 120 години. Такъвъ случай не съмъ срѣщалъ въ живота си. Значи, като се оженятъ, мжжътъ и жената живѣятъ заедно най-много 40—50 години и заминаватъ, единиятъ по-рано отъ другия. Реално ли е това, което трае само 40—50 години? Нѣкъде мжжътъ и жената живѣятъ заедно само една-две години и се раздѣлятъ. Реалнитѣ нѣща сж вѣчни. Който не разбира смисъла на женитбата, иска по-скоро да се ожени, да влѣзе въ новъ животъ. Това е лесна работа. Но трѣбва да се знае, че женитбата е слугуване. Всѣки може да стане слуга, но важно е, като се пазаришъ нѣкъде да слугувашъ, да не те изпядятъ преждевременно, безъ да ти платятъ. Когато намаляватъ заплатата ти, това показва, че има нѣщо, което не е въ естествения редъ на нѣщата. Увеличаватъ ли заплатата, това е въ реда на нѣщата. Когато мома и момъкъ се оженятъ, тѣ скжпоси плащатъ. Тѣ си даватъ по сто цѣлувки на

день. Всѣка цѣлувка е чисто злато — ефективенъ. Колкото по-дълго време живѣятъ заедно, цѣлувките постепенно намаляватъ. На втората, третата година едва ли си даватъ по една цѣлувка на день; на десетата година по една цѣлувка годишно. Значи, заплатата имъ се намалява до минимумъ. Когато заплатата между мъжа и жената въ дома намалява, животътъ имъ постепенно се влошава, изгубва всѣкаква поезия. Много отъ сегашните хора не знаятъ да се цѣлуватъ. Това не е нищо друго, освенъ измама. Много хора не се ржкуватъ правилно. Тѣ подаватъ само единъ, два или три прѣста. Ще се ржкувашъ съ цѣлата си ржка, да знае човѣкъ, че може да разчита на тебе.

Съвременните хора отричатъ сѣществуването на душата, но, въ сѣщностъ, тѣхниятъ стремежъ къмъ проявяване не е нищо друго, освенъ стремежъ на душата да се изяви. Тя се проявява чрезъ ума, сърдцето и волята. Умътъ се проявява чрезъ очитѣ, сърдцето — чрезъ носа, а волята — чрезъ устата. Вижете, какво прави лъвътъ, когато хване жертвата си. Той я сграбчва съ краката си и я туря до устата си да я разкъса. Значи, устата е изразъ на волята. Нѣкои искатъ да знаятъ, иматъ ли воля, или не. Това не е важно. Важно е човѣкъ да има силна воля. Колкото по-голяма е устата на човѣка, толкова по-силна е волята му, но колко голяма трѣбва да бѣде устата, това е въпросъ, който сами трѣбва да изучавате. Всѣки човѣкъ има уста, носъ, очи,

вежди, уши, но малцина знаятъ, по колко сантиметра сж тѣ. Никой не ги е измѣрвалъ точно, да знае голѣмината на своитѣ удове. Ако попитате единъ земеделецъ, колко голѣма е нивата му, ще ви каже точно. Ако го питате за кжщата му и нейнитѣ размѣри, сжщо така знае. Обаче, ако го запитате за главата му, нищо не може да ви каже, не знае нито колко е дълга, нито колко е широка. Страданията на хората се дължатъ на факта, че нѣщата, съ които си служатъ, не сж построени добре, не отговарятъ на точнитѣ мѣрки, които природата е предвидила. Сегашнитѣ кжщи сж много хубави. Похубави и по-удобни кжщи човѣчеството не познава, въпрѣки това, тѣ сж нехигиенични. Свѣтлината не пада добре, поради което повечето хора сж нервни, лесно се дразнятъ. Пречупването на свѣтлината отъ стениѣ и таванитѣ не става хармонично. Не само това, но и леглата, както и завивкитѣ имъ, не сж хигиенични. Сжщото се отнася и до дрехитѣ, съ които се обличатъ. Тѣ не сж хигиенични, затова трѣбва да си изработятъ облѣкла, които да отговарятъ на изискванията на природата. Като дойдете до храненето, и тамъ има нѣщо нехармонично. Главниятъ елементъ при храненето — житото, го мелятъ съ камъни. Това значи, да отнематъ хранителнитѣ му вещества — етернитѣ масла, и да останатъ въ него трицитѣ. Въ бждеще, житото нѣма да се мели сухо.

Изобщо, една отъ причинитѣ за страданията на хората се крие въ пресобладаване на

прави линии и остри жгли въ тѣхния животъ. Поради изопачаване на живота си, човѣкъ е изкривилъ и своитѣ удове. Рѣдко ще срещнете правилно оформена глава. По тази причина, свѣтлината не се възприема еднакво отъ всички хора. Тя не пада подъ еднакъвъ жгълъ, затова хората иматъ различни възгледи, както върху религиозни, така и върху социални въпроси. Не можете да срещнете двама души, които да иматъ еднакви разбирания за любовта. Ако двама добри художници се заематъ да рисуватъ единъ и сжщъ човѣкъ, да предадатъ основнитѣ му чѣрти, тѣ ще се различаватъ въ схващанията си. И двамата ще предадатъ различно неговитѣ чѣрти. Всѣки ще изнесе това, което му е направило впечатление. И, въ края на краищата, ще имате два различни образа за единъ и сжщъ човѣкъ. За да рисува точно, художникътъ трѣбва да следва пжтя на природата: да предаде характернитѣ чѣрти на човѣка така, както природата ги е поставила, безъ никакво усиляване или намаляване. Никой не може да надмине природата въ нейната работа. Задачата на човѣка е да подражава на природата, но не и да конкурира съ нея.

Какво представя човѣкъ? — Сборъ отъ милиарди малки душички или сжщества, които се съгласили, въ името на Божията Любовь, да влѣзатъ въ човѣка и да работятъ за него, да му дадатъ изразъ на човѣкъ. Тѣ сж пожертвували живота си за него, станали сж негови

слуги и, като не ги разбира, той казва: Какво нѣщо е тѣлото? — Нищо друго, освенъ машина. Нѣкои религиозни гледатъ на тѣлото като спѣнка за духовния животъ на човѣка и казватъ: Не ни трѣбва тѣло, можемъ да се освободимъ отъ него. За насъ е важна душата, която е огъваема, подвижна, вездесѣща. Колкото и да е голѣма, тя присѣдства едновременно въ всички клетки на организма. Душата може да се смалява и увеличава, споредъ нуждата. Малкитѣ клетки създаватъ голѣмото тѣло. Като погледне тѣлото си, нѣкой се запитава, съ какво тѣло ще дойде въ бъдеще. Не е важно, съ какво тѣло ще дойде човѣкъ на земята. Важно е, съ колко души ще дойде, т. е. съ какъвъ брой. Ако дойде съ по-малко души отъ тѣзи, които сега влизатъ въ тѣлото му, той никога нѣма да влѣзе въ рая. Доказано е, че на лошитѣ и престѣпни хора липсва нѣщо. Значи, въ всѣки животъ малкитѣ души ги напускатъ една по една. Тѣ започватъ да приличатъ на праздни кошери. Пчелитѣ ги нѣма, а кошеритѣ оставатъ. Когато душитѣ разбератъ, че нѣкой човѣкъ не изпълнява Божията воля, тѣ казватъ: Този човѣкъ нѣма да се справи, да го напуснемъ, нека да си научи урока. Човѣкъ усѣща, че нѣщо изчезва отъ него, и той остава самъ. Това състояние на самота го плаши, той се усѣща вътрешно изоставенъ, осиромашалъ. Докато малкитѣ душички сѣ въ човѣка, той е радостенъ и веселъ. Щомъ го напуснатъ, той става скръбенъ,

започва да се оплаква отъ живота си, докато единъ день си заминие.

Когато остане самъ въ живота си, човѣкъ започва да търси Бога, да се моли. Той пита, къде е Богъ. Иска да Го намѣри вънъ отъ себе си. Безъ любовъ и безъ обичъ човѣкъ не може да влѣзе въ общение съ Бога. Да мисли човѣкъ, че може да живѣе безъ любовъ и безъ обичъ, това значи, да има материалистично разбиране за живота. Ако всички клетки поотдѣлно, както и всички удове на човѣшкия организъмъ, не могатъ да любятъ, и човѣкъ не може да люби. Любовта е качество на душата. Значи, човѣкъ люби чрезъ клетките на своя умъ, на своето сърдце; човѣкъ люби чрезъ своята душа и чрезъ своя духъ. Колкото повече добродетели има човѣкъ, толкова и любовта му е по-силна. Колкото по-голямъ е неговиятъ умъ, неговото сърдце, неговата душа и неговиятъ духъ, толкова по-силна е любовта му. Домъ, въ който хората не се каратъ, е домъ на любовта. За този домъ може да се каже, че е хигиениченъ. Какво ще кажете за този домъ, въ който хората постоянно се каратъ? Ще кажете, че тѣ се молятъ на Бога по три пѣти на день. Азъ чета надписите и виждамъ, че тѣ се каратъ и оплакватъ отъ живота си по три пѣти на день. Тѣ се молятъ за хлѣбъ, за дрехи, за кжщи, за пари. Рѣдко виждамъ надписи, които показватъ, че нѣкой домъ изпълнява Божиата воля, че хората въ този домъ служатъ на Бога.

Нѣма по-велико нѣщо въ човѣшкия животъ отъ служенето. На кого може да служи човѣкъ? — На съвършения. Кого може да слуша ученикътъ? — Учителя си. За да бжде ученикътъ абсолютно послушенъ, учителятъ трѣбва да бжде гениаленъ. Гениалниятъ учитель се отличава съ голѣмо постоянство и решителностъ.

Когато Мохамедъ проповѣдвалъ учението си, най-после той дошълъ до голѣмо обезсърдчение и решилъ да бѣга отъ хората. Не могълъ да издържи на хулитѣ и гонението, което обявили противъ него. Спрѣлъ на едно мѣсто да си почине и дълбоко се замислилъ. Въ този моментъ той видѣлъ, какъ една мравка, носеща много тежъкъ товаръ за нея, искала да го занесе въ мравуняка. Мохамедъ броилъ, колко пѣти мравката вдигала товара отъ земята и го изпущала. Най-после тя го вдигнала и успѣла да го занесе въ мравуняка. Като видѣлъ голѣмото постоянство на мравката, Мохамедъ си казалъ: Чудно нѣщо, една мравка проявява такова голѣмо постоянство и смѣлость. Тя може да вдига и изпуска 99 пѣти товара си, съ надежда, че на стотния пѣтъ ще успѣе, а азъ се обезсърчихъ още отъ първитѣ опити. Ще се върна между хората и ще приложамъ постоянството на мравката. На стотния пѣтъ и азъ ще успѣя въ своята работа.

Малка е мравката, но и отъ нея можете да се учите. Човѣкъ иска едно нѣщо — да се

осигури. Не постигне ли желанието си, той се обезсърдчава. За какво осигуряване ще мисли човѣкъ, когато, още съ идването си на земята, той е осигуренъ? Който го е изпратилъ на земята, Той го е осигурилъ. Вѣрвайте въ Онзи, Който живѣе въ вашия умъ и въ вашето сърдце. Той ще нареди работитѣ ви, както трѣбва. Докато Го обичате, Той ще се грижи за васъ. Престанете ли да Го обичате, и Той ще ви напусне. Който се отказва отъ любовта, мисли себе си за божество. Той иска да играе роля на голѣмъ човѣкъ. За да бждете голѣми, трѣбва да носите голѣмъ товаръ. Великиятъ човѣкъ разрешава велики въпроси. Той трѣбва да има предъ видъ благото на цѣлото човѣчество. Всѣки човѣкъ трѣбва да носи нѣщо, освенъ за себе си, още и за своитѣ близни. Свѣтътъ се нуждае отъ живия хлѣбъ. Който мисли и за ближнитѣ си, той е добъръ човѣкъ. Той дава пътъ на Божественото въ себе си, затова привлича хората. Който мисли само за себе си, отблъсква хората, на него никой не разчита. Който не може да възприеме Божествената свѣтлина въ ума си, нищо не постига.

Човѣкъ е дошълъ на земята да се възпитава, да постигне три нѣща: да придобие изкуството, правилно да ходи и да се движи; второ, да учи, за да придобива знания и опитности и трето, да се научи да работи. Да работи човѣкъ, това значи, да прилага всичко, което е научилъ. Достатъчно е да се

погледне въ огледалото, за да види, ясни или мжтни сж очитѣ му. Яснитѣ, бистри очи показватѣ, че човѣкъ е изработилъ въ себе си права мисль, прави чувства и прави действия. Когато не мисли, не чувствува и не постъпва право, очитѣ му сж мжтни, пълни съ влага. Едно време и земята бѣше пълна съ влага, но Господъ каза една дума, и влагата, т. е. водата се разпредѣли въ морета и въ океани, и небето се изясни. Нашиятъ умственъ свѣтъ трѣбва да се проясни, да се махнатъ облацитѣ и да се разкрие хоризонтътъ, чистъ и ясенъ. Звездитѣ на небето символизируютъ хората. Слънцето и луната представятъ дветѣ системи, съ които хората си служатъ. Слънцето е представителъ на ученитѣ хора, а луната — на религиознитѣ. Казано е въ Писанието, че слънцето и луната ще потъмнѣятъ. Това подразбира, че религията и науката ще слѣзатъ отъ положението, въ което се намиратъ. Новъ животъ, нови пжтища, нови условия идатъ въ свѣта.

Днесъ цѣлиятъ свѣтъ, всички народи се биятъ за нѣкаква идея. На мѣсто ли е тази идея? Ако каменарътъ чупи камъни, за да направи кжща, чупенето на камънитѣ е на мѣсто. Ако дърварътъ сѣче дървета, за да ги вложи въ строежа на една кжща, сѣченето на дърветата е на мѣсто. Обаче, ако каменарътъ и дърварътъ вършатъ една работа, безъ да иматъ предъ видъ нѣкакво благо, работата имъ не е на мѣсто. Да из-

сичате горитѣ безразборно, това значи, да си създавате най-големитѣ нещастия. За да не страдате, обработвайте почвата, да усилявате растителността. Много отъ болеститѣ на хората се дължатъ на слабата растителностъ въ тѣхния организъмъ. Растителността въ мозъка, въ дробовѣтъ и въ стомаха имъ е отслабнала, поради което тѣ заболяватъ отъ мозъчно разстройство, или отъ разстройство на дробовѣтъ и на стомаха. Когато растителността въ човѣка е силна, той се радва на дълъгъ животъ. Растенията знаятъ законитѣ за дългия животъ по-добре отъ хората. Има дървета, които живѣятъ стотици и хиляди години, когато никой човѣкъ не е стигналъ хиляда години. Въ Стария Заветъ имаме примѣръ само за единъ човѣкъ, който е живѣлъ най-много, и то 900 години.

„Животътъ на праведния е като на зазоряване“. Дружете съ праведни и добри хора, за да изгрѣе и у васъ зората на новия животъ. Една българска поговорка казва: „Съ какъвто дружишъ, такъвъ ставаши.“ Ако дружишъ съ болни, боленъ ще станешъ; ако дружишъ съ здрави, здравъ ще станешъ; ако дружишъ съ уменъ, уменъ ще станешъ; ако дружишъ съ силенъ, силенъ ще станешъ. Следователно, за да се оправи свѣтътъ въ единъ день, хората трѣбва да дружатъ съ Любовта, т. е. съ Бога. Животътъ на земята е времененъ. Човѣкъ е като наемателъ, отъ него зависи да остане за по-дълго или по-кратко време въ къщата.

която е наелъ. Ако отношенията му съ домакина на кжщата сж добри, той ще остане по-дълго време да живѣе въ нея. Развали ли отношенията си съ домакина, последниятъ ще го изпжди отъ кжщата си. Ако иска да продължи живота си, човѣкъ трѣбва да има любовъ къмъ себе си и къмъ ближния си. Каква любовъ? — Която възкресява. Ако младъ момѣкъ, съ свѣтълъ умъ и сърдце, каже на една умираща мома, че я обича, тя ще се съвземе, ще оздравѣе и ще стане отъ леглото си. Тя е била готова да умре, защото мислила, че никой не я обича. Въ който моментъ се убеди, че нѣкой я обича, тя се пробужда за новъ животъ и оздравява. Сегашнитѣ хора умиратъ отъ безлюбие, а оживяватъ отъ любовъ. Следователно, човѣкъ живѣе, докато има кой да го обича. Престане ли да го обича, той умира. Трѣбва да се убедите, че има Единъ, Който ви обича. Кой е Той? — Той е Единиятъ, Вѣчниятъ, Който не се отказва отъ никого, не сжди никого, къмъ никого не отправя кривъ погледъ, на никого не казва горчива дума. Като срещне нѣкого, който направилъ една погрѣшка, Той му казва: Добро дете си ти, човѣкъ ще излѣзе отъ тебе. Ангелитѣ могатъ да не го харесватъ, но Богъ харесва всички. Той ще се усмихне и ще му даде своето благословение. Благодарение на погледа и на усмивката, които Богъ отправя къмъ васъ, вие сте радостни и весели. Осъмните ли се въ Него, радостта ви напуща.

Щомъ се насърдчите въ живота, радостта отново ви посещава.

Всѣки човѣкъ трѣбва да работи върху себе си, да създаде образа на истинския човѣкъ. За образецъ на истинския човѣкъ ни служи Христосъ. Той казва: „Не дойдохъ да изпълня своята воля, но волята на Онзи, Който ме е изпратилъ“. Съ живота си Той доказва, че не е дошълъ да приложи своята воля. Ако бѣше приложилъ своята воля, Той можа да се помоли и да Му дойдатъ на помощъ 12 легиона ангели. Единъ ангелъ е въ състояние да се справи съ 150,000 души. Значи, тѣ можаха въ една нощъ да се справятъ съ цѣлото човѣчество. Целта на Христа не бѣше тази. Той дойде да изпита любовта на хората и да приложи Божията Любовъ. Каква е любовта на хората, Той и днесъ още я опитва на гърба си. Казва се въ Писанието, че Христосъ срещналъ Савела на конь и го ослѣпилъ съ свѣтлината си. Христосъ го запиталъ: „Савле, защо ме гонишъ?“ — Кой си ти, Господи? — Азъ съмъ Исусъ, Когото разпнаха. Казвамъ ти да не риташъ срещу остенъ“. Отъ този моментъ Савелъ се обърна къмъ Христа и стана единъ отъ ревностнитѣ Му последователи. Савелъ разбра, че на жертвата, която Христосъ даде за цѣлото човѣчество, заслужава да се отговори пакъ съ жертва.

Съвременнитѣ хора мислятъ, че, като се пожертвува за Христа, човѣкъ трѣбва да се

откаже отъ жена си, отъ децата си и да напусне своя домъ. Не е така. Когато мъжътъ възлюби Христа и Го познае, ще обикне и жена си, и децата си. И жената, като възлюби Христа, ще обича и мъжа, и децата си. Сжщото се отнася и до децата. Като възлюбятъ Христа, тѣ ще обичатъ родителитѣ си. Когато хората възлюбятъ Христа, ще обичатъ и отечеството си, ще станатъ истински патриоти и родолюбци. Това значи познаване на Христа. Като познаятъ и възлюбятъ Христа, хората ще бждатъ готови да раздаватъ отъ своитѣ блага на онѣзи, които нѣматъ, както пощальонътъ носи писмата на онѣзи, за които сж предназначени.

Днесъ искамъ да направите следния опитъ: Като излѣзете отъ салона, да прекарате петъ-шестъ часа въ абсолютенъ вътрешенъ миръ. Каквото и да ви се случи презъ деня, да не виждате никакво противоречие, никаква дисхармония. Да си представите, че живѣте въ ангелския свѣтъ. Който и да ви говори, да се вслушвате въ думитѣ му и да си представяте, че слушате нѣкаква музика. Ако мъжътъ или децата ви сж сърдити, разгнѣвени, изслушайте ги и си кажете: Колко хубаво говорятъ! Бждете глухи и слѣпи за погрѣшкитѣ на хората. Само така ще разберете Христовата Любовь. Христосъ живѣе въ човѣшкитѣ души. Казано е въ Писанието: „Богъ не съизволява въ смъртъта на грѣшника“. Защо? — Защото Той живѣе и въ не-

говата душа. Той се интересува отъ живота, а не отъ смъртѣта. Следователно, ако човѣкъ умира, за да живѣе, смъртѣта има смисълъ; ако живѣе, за да умира, нито животътъ има смисълъ, нито смъртѣта.

Първото нѣщо, което се изисква отъ човѣка, е да благодари на Бога за главата, която му е дадена. Щомъ съзнава, кой му е далъ главата, той трѣбва да я държи изправена, а не наведена. Като съзнава, какво благо му е дадено, човѣкъ трѣбва да си каже: Благодаря за Божествената свѣтлина, която възприемамъ чрезъ главата. Благодаря за любовта, която възприемамъ чрезъ сърдцето си. Готовъ съмъ да приложя свѣтлината и любовта, които възприемамъ, не само къмъ хората, но и къмъ най-малките същества. Готовъ съмъ да направя пътъ и на мравката и да ѝ се притека на помощъ.

Единъ день наблюдавамъ, какъ две мравки се каратъ за една трошица хлѣбъ. Питамъ ги: Защо се карате? Едната ми отговаря: Азъ първа намѣрихъ тази трошица; тя иска да вземе половината, но азъ не я давамъ. Въ този моментъ изваждамъ отъ джоба си много трошици и имъ хвърлямъ. Спорътъ веднага се разреши. И за дветѣ мравки имаше изобилно храна. Значи, изобилието разрешава въпроситѣ. Едно кило вода не разрешава спора, защото всички хора сж жадни, но изобилното количество вода разрешава всички спорове и противоречия. Малката любовъ не

разрешава въпроситѣ, но голѣмата ги разрешава. Да носишъ голѣмата любовъ въ себе си, това значи, следъ като си работилъ цѣль день усилено, да се върнешъ вечеръта бодъръ, пълненъ съ сили и животъ въ себе си. Българинътъ, като прави стомнитѣ си, предвижда две отвѣрстия: голѣмо, презъ което стомната се пълни; малко, странично отвѣрстие, презъ което се пие вода. Значи, той много приема, малко дава. Красива е линията на страничното отвѣрстие, но то трѣбва да бжде два пѣти по-широко отъ сегашното.

Помнете следния законъ: много давашъ, много взимашъ; малко давашъ, малко взимашъ. Много мислишъ, много знания придобивашъ; малко мислишъ, малко знания придобивашъ. Много работишъ, много печелишъ; малко работишъ, малко печелишъ. Това сж процеси на любовта. Не можешъ да постѣпвашъ, както искашъ, и да се ползувашъ отъ любовта. Мома или момъкъ, които се каратъ съ баща си, съ майка си, съ братята и сестри-тѣ си, не могатъ да живѣятъ добре и помежду си. Каквито обещания да дава момъкътъ на момата, той нѣма да ги изпълни. Невъзможно е, да се карашъ, сърдишъ и гнѣвишъ на родителитѣ си, а да живѣешъ добре съ своя възлюбенъ. Такава мома и такъвъ момъкъ могатъ да изпълняватъ службата на надзиратели, но не на мжжъ или на жена въ семейството.

Днесъ Богъ ни гледа, какво правимъ, и се чуди на умоветъ ни. Сегашнитъ християни мислятъ да влѣзатъ въ Царството Божие по лесния пѣтъ. Нѣма лесенъ пѣтъ за Царството Божие. Който иска да влѣзе тамъ, трѣбва да бжде готовъ да мине по пѣтя на Христа. Той дойде въ свѣта, донесе Божията Любовь, пожертвува се за човѣчеството, заради което Го разпнаха. Цѣла нощъ римскитъ войници се гаврѣха съ Него, но Той понесе всичко съ любовь и велико самообладание. Той знаеше, че единъ день тѣзи удари ще се сипятъ върху тѣхнитъ гърбове. Римскитъ войници опредѣлиха броя на ударитъ, които бждещето човѣчество трѣбваше да понесе. Днесъ всички се интересуватъ, кой ще победи въ сегашната война. Като се свърши войната, ще видите, кой ще победи. Казвамъ: Блаженъ е този народъ, който прѣвъ приложи Божията Любовь, Божията Правда, Божията Мждрость и Истина. Старото трѣбва да се заличи, да дойде новото, което носи условия за победа. Истинската победа ще дойде чрезъ любовта, която изключва всѣкакво безправие. Свѣтътъ се нуждае отъ новъ редъ и порядъкъ, отъ разумность и справедливость. Безправието трѣбва да изчезне отъ всѣки домъ и отъ всѣка държава и да се замѣсти съ порядъка на правдата и любовта.

„Животътъ на праведния е като на зазоряване“. Казано е въ Писанието: „Богъ е Любовь“. Търсете тогава разрешението на

въпроситъ въ любовта, а не вънъ отъ нея. Като дойде между хората, любовта ще оправя всички объркани работи. Тя носи новия животъ, който ще се изяви чрезъ ума, сърдцето и душата на хората. Отворете умоветъ, сърдцата и душитъ си за Онзи, Който всъки моментъ ви говори чрезъ всички живи същества. Слушайте, какво ви говори, и изпълнявайте Неговата воля. Отворете се за любовта. Ще кажете, че любовта е само за младитъ. Не е така. Любовта е за всички хора, за млади и за стари, за женени и за неженени. Само онзи може да се жени, който носи любовта въ себе си. Любещиятъ е здравъ, уменъ и добъръ. Щомъ е така, не се женете за болни, за невежи и за лоши хора. Мома, която люби, влага любовта си въ всъко свое действие. Като готви, тя влага любовта си въ яденето. Който яде отъ това ядене, ако е боленъ, оздравява; ако е недоволенъ, става доволенъ. Когато нѣкой казва, че има любовъ въ сърдцето си, накарайте го да сготви. Отъ яденето му ще познаете, каква е неговата любовъ. Докато дава пжть на любовта въ себе си, човѣкъ разполага съ всички нейни възможности. Щомъ изгуби любовта, изгубва и възможноститъ, съ които тя разполага. Животътъ е цененъ главно за любовта, която носи. Тя ще възкреси всички убити и умрѣли. Тъ ще възкръснатъ, ще се явятъ отново на земята, като левенти моми и

момци, и всички единодушно ще извикатъ: Напредъ съ любовта!

Блаженъ е онзи, който се е родилъ отъ любовта. Йосифъ се роди отъ любеща майка и получи благословението на любовта. Преди това, обаче, мина презъ две голъми изпитания. Той видѣ единъ сънъ, който разказа на братята си. Тѣ възнегодуваха противъ него и решиха да го убиятъ, но после измѣниха решението си и го продадоха на богати търговци, които отиваха въ Египетъ. Отъ тѣхъ го купи Пентефрий, началникъ на тѣлохранителитѣ. Неговата жена се влюби въ Йосифа. За да се освободи отъ нея, той избѣга, като остави дрехата си въ нейнитѣ ръце. Наклеветенъ отъ жената на своя господарь, той бѣше осъденъ да лежи въ затворъ. Йосифъ предпочете затвора, отколкото да сгрѣши предъ господаря си. Оттукъ той бѣше освободенъ, следъ като изтълкува съня на Фараона и зае високо положение при него. Когато настана гладъ въ Ханаанъ, братята му дойдоха при него за жито, поклониха му се — сънътъ на Йосифа се сбъдна. Тогава Йосифъ имъ се откри, като тѣхенъ братъ, и имъ прости направената отъ тѣхъ погрѣшка.

Животътъ на Йосифа показва пжтя, по който всички хора минаватъ. За да получи Божието благословение, човѣкъ трѣбва да мине по пжтя на изпитанията и мжнотиитѣ. Той трѣбва да победи мжнотиитѣ, да се справи съ тѣхъ и тогава да дойде до лю-

«Бовъта. Любовь безъ мъчнотии и изпитания не е истинска. Божията Любовь иде следъ голъми изпитания и страдания. Голъми блага, възможности и условия се даватъ на хората, но тѣ не могатъ да се ползватъ отъ тѣхъ. Богъ чака търпеливо да се осъзнаятъ всички хора и да се върнатъ къмъ Него. Времената сж усилни. Който иска, може да живѣе въ любовта. Всички имате опитности, които трѣбва да използвате. Природата не обича повторението на нѣщата. Тя не позволява да се повтарятъ погрѣшките. Една погрѣшка, направена веднѣжъ, е на мѣсто, човѣкъ се учи отъ нея. Обаче, не е позволено сжщата погрѣшка да се повтаря.

*

17. Беседа отъ Учителя, държана на
16 августъ, 10 ч. с. 1942 г. София. — Изгрѣвъ.

Тайната стаичка

Размишление.

Каква е разликата между здравия и болния, между умния и глупавия, между силния и слабия? Има нѣщо, по което се различаватъ. Кое е отличителното качество на способния и даровитъ ученикъ? — Той учи добре и никога не повтаря класа. Не е достатъчно ученикътъ да минава отъ единъ класъ въ другъ и, като свърши училището, да забрави всичко. Какъвъ ученикъ е този, който презъ годината придобива знания, а презъ ваканцията ги забравя? Какъвъ ученикъ е този, който е забравилъ знанието и опитноститѣ, които е придобилъ въ миналитѣ си сжествувания? Това е все едно да носи човѣкъ въ ума си мисълта, че нѣкога е билъ ученъ или богатъ.

Само мисълта не храни човѣка. Стремжътъ му къмъ забогатяване има определено мѣсто въ мозъка, надъ слѣпитѣ очи. Колкото по-силно се стреми човѣкъ къмъ забогатяване, толкова повече се развива този центъръ. Често хората заболяватъ отъ ракъ по причина на голѣмата имъ алчностъ къмъ пари и забогатяване. Клеткитѣ въ нѣкои отъ удоветѣ имъ се индивидуализиратъ, нарастватъ,

ставатъ самостоятелни и не слушатъ господаря си. Като заболѣятъ, тѣ се обръщатъ къмъ лѣкари, да имъ помогнатъ. Лѣкаритѣ правятъ операции, рѣжатъ рака, рѣжатъ и тумора, но следъ това и болниятъ заминава за онзи свѣтъ. Защо? Клеткитѣ не искатъ да се подчиняватъ на господаря си.

Човѣкъ се нуждае отъ нѣколко съществени нѣща: отъ очи, уши, носъ, уста, рѣце и крака, чрезъ които влиза въ общение съ външния свѣтъ. За да постигне това, той трѣбва да се намира въ особено състояние. Иначе, той ще гледа, ще слуша, ще мирише, ще говори, ще яде и ще се движи, но механически. Време е вече да се освободи отъ механическия животъ. Механическиятъ животъ подразбира движение по инерция, въ което съзнанието не участвува. Гнѣвътъ и безпокойството за загубване на нѣщо ценно, създаватъ въ човѣка състояние на инерция, при което, изпадне ли веднѣжъ, мжно може да се върне въ първото си положение. Като изгуби нѣщо ценно, човѣкъ губи и самообладанието си и се предава на тревога и безпокойство. Ако пъкъ се разгнѣви, той губи вътрешния си миръ, който дълго време не може да възстанови. Гнѣвътъ е полезенъ, като енергия, когато е подъ влияние на ума, на сърдцето и на волята. Ако тѣ не могатъ да го регулиратъ, гнѣвътъ действува разрушително. Той е порой, който прави голѣми пакости. Каквото срещне на пътя си, отнася го съ себе си. Ако този порой може да се контролира,

той върши полезни работи — напоява градини, дървета, цвѣтя.

Едно се иска отъ човѣка: да бжде смѣлъ и решителенъ въ доброто. И като се гнѣви, и като е тихъ и спокоенъ, да бжде смѣлъ. Въ първия случай, да бжде смѣлъ да укротява гнѣва, а въ втория да бжде смѣлъ да проявява доброто. Когато работитѣ на човѣка вървятъ добре, той е смѣлъ. Когато срѣща противоречия на пѣтя си, той се плаши и отстъпва. Защо отстъпва? Богъ е и въ противоречията. Чрезъ тѣхъ Той изпитва хората. Защо да не бждатъ смѣли, да решатъ задачата, която се крие въ противоречието, а трѣбва да отстъпватъ? Страхътъ подразбира известна слабостъ. Щомъ забележи нѣкакъвъ страхъ въ себе си, човѣкъ трѣбва да работи, да се справи съ него, да го преодолѣе. Не се ли освободи отъ страха, той прилага лъжата, бѣлата или черната. Децата обикновено лъжатъ. Когато направятъ нѣкаква пакостъ, която води къмъ наказание, тѣ прибѣгватъ къмъ лъжа, за да избѣгнатъ наказанието.

Животътъ на мнозина е изграденъ върху бѣлата лъжа. Щомъ не могатъ да изпълнятъ обещанието си, тѣ прилагатъ бѣлата лъжа. Уплашатъ се отъ нѣщо, пакъ си служатъ съ бѣлата лъжа. Искатъ да постигнатъ нѣщо преждевременно, пакъ излиза на лице бѣлата лъжа. Защо момъкътъ трѣбва да казва на момата, че умира за нея? Въ сжщностъ, ще умре ли за нея? Нѣма да умре. При това,

умиралъ ли е, за да знае, какво нѣщо е смъртъта? Защо тогава говори нѣща, които нѣма да станатъ? Избѣгвайте лъжата, била тя бѣла или черна.

Японцитѣ иматъ обичай, срещу Нова година да посетятъ всички хора, къмъ които иматъ задължения, и да изплатятъ дълговетѣ си. Новата година трѣбва да ги завари безъ дългове. Единъ младежъ, богатски синъ, ималъ голѣми дългове, които трѣбвало да изплати. Той отишълъ при единъ отъ своитѣ кредитори — известенъ банкеръ, да уреди дълга си, и казалъ на банкера: Дълга ви голѣма сума, но понеже не мога да я изплатя, по обичая, ще направя харакири, ще се самоубия предъ васъ. Не мога да остана съ това безчестие, да дължа такава голѣма сума. Банкерътъ се разтревожилъ и казалъ на младежа: Не прави харакири, готовъ съмъ да простя цѣлия ти дългъ. Не се самоубивай. Като чулъ тѣзи думи, младежътъ благодарилъ и тръгналъ да си отива. — Стой, почакай да изпиемъ заедно по едно кафе! — добавилъ банкерътъ. — Не мога, бързамъ; трѣбва да отида още на нѣколко мѣста, да направя харакири. Японецътъ обикаля всички банкери, да прави харакири.

Често хората използватъ нѣкой народенъ обичай, за да нареждатъ личнитѣ си работи. Тѣ прилагатъ пакъ бѣлата лъжа. Едни си служатъ съ нея отъ страхъ, а други — отъ слабостъ. Силниятъ плаши слабия. Пър-

виятъ настѣпва, вториятъ отстъпва. Ако съзнавашъ, че си силенъ, настѣпвай; ако съзнавашъ, че си слабъ, отстъпвай. Съ други думи казано: ако си силенъ, самъ решавай задачата си; ако си слабъ, не прави грѣшки, които мжно се решаватъ, но остави други да решатъ задачата ти. Който не може самъ да реши задачата си, нека потърси помощта на единъ, двама, трима, докато най-после я реши правилно.

Една отъ великитѣ задачи, дадена за разрешение, е задачата за служене на Бога. Тя е толкова лесна, колкото и мжна. Малцина сж я разрешили правилно, Човѣкъ може да служи на Бога и съ любовъ, и безъ любовъ, но резултатитѣ сж различни. Така служи той и на доброто, и на злото, като сили, които взаимно си помагатъ. Човѣкъ е силенъ дотолкова, доколкото дава условия на доброто и на любовта въ себе си, да се проявятъ. Искане ли да запази силата си, той никога не трѣбва да се отказва да прави добро. Никога не отлагайте времето за правене на добро. Щомъ сте решили да правите добро, не отлагайте. И разбойници да ви гонятъ, и стражари да ви преследватъ, вие пакъ можете да се отклоните, да направите едно малко добро. Представете си, че нѣкой ви гони да ви убие. Въ това време виждате на пѣтя си единъ умиращъ конь, падналъ отъ крайно изтощение, отъ слабостъ и жажда. Ако можете да се спрете за моментъ, да намѣрите вода

и да я подадете на умиращия конь, вие сте готовъ всъки моментъ да правите добро. Вие обичате доброто и сте свързани съ него. Правете добро съ любовъ, и не се страхувайте. Богатиятъ се страхува да прави добро, за да не осиромашее. Нѣма случай въ живота, нѣкой да прави добро и да е осиромашалъ. Невъзможно е да правишъ добро безъ любовъ. Всъко нѣщо, направено безъ любовъ, е зло. И обратно: всъко нѣщо, направено съ любовъ, е добро. Който попадне въ областъта на злото, трѣбва да се стреми да направи най-малкото зло. Влѣзе ли въ областъта на доброто и на любовъта, трѣбва да се стреми да направи най-голѣмото добро.

Кое е най-голѣмото добро, което човѣкъ може да направи? Ако може да даде парче хлѣбъ и чаша вода на умиращия и да го подкрепи, това е най-голѣмото добро въ дадения моментъ. Този умиращъ е прекаралъ 40 дневенъ гладъ; ако гладува още единъ день, непременно ще умре. Дадешъ ли му въ този моментъ малко хлѣбъ и вода, ти си му направилъ най-голѣмото добро. Ще кажете, че паритѣ сж важни, че безъ тѣхъ не може да се живѣе. Предъ смъртъта паритѣ нищо не струватъ. Въ този случай, хлѣбътъ и водата сж за предпочитане. За обезсърдчения сладката дума струва повече отъ всѣкакви пари. За обезсърдчения, за болния, за умиращия добриятъ и милосърденъ човѣкъ е вжже, съ което тѣ се спасяватъ.

Той имъ предава нѣщо отъ себе си. Не може човѣкъ да предаде нѣщо отъ себе си на другитѣ, ако не го носи въ ума, въ сърдцето и въ душата си. Напримѣръ, вѣрващиятъ може да предаде отъ своята вѣра и на другитѣ, безъ да говори за нея. Обаче, безвѣрникътъ, колкото и да проповѣдва за вѣрата, нищо нѣма да постигне. Думитѣ му ще минаватъ и заминаватъ край ушитѣ на хората, безъ да ги засегнатъ. Вѣрата заема особено мѣсто въ човѣшката глава. Достатъчно е да погледнете главата на човѣка, за да познаете, вѣрващъ ли е, или не.

Вѣрата има различни прояви. Не е все едно, дали човѣкъ вѣрва въ Бога, въ ближния си или въ себе си. Въ каквото и въ когото вѣрва човѣкъ, това се отпечатва на лицето му. Казано е въ Писанието: „Привлѣкохъ ви съ любовта си.“ Значи, любовта има нишки, съ които привлича или свързва човѣка. Силата на любовта опредѣля и силата на човѣшката вѣра. Ако любовта се проявява въ своята пълнота, и вѣрата е устойчива и непреривна. Тя действува и въ спокойни, и въ усилни времена, тя придружава човѣка навсѣкжде — и на този, и на онзи свѣтъ. Съ вѣрата и съ любовта човѣкъ е добре приетъ и на този, и на онзи свѣтъ. Той има навсѣкжде добри приятели, които ще го посрещнатъ съ радостъ. Безъ вѣра и безъ любовъ той навсѣкжде се чувствува самотенъ, като чужденецъ, вѣнъ отъ отечеството

си. Той има очи и не вижда, има уши и не чува; носи само едно съзнание въ себе си, че е самъ, изоставенъ отъ всички. Като знаете това, не питайте, защо трѣбва да обичате. Ще обичате хората на земята, за да виждате външния свѣтъ. Ще обичате разумнитѣ същества въ невидимия свѣтъ, за да виждате чрезъ тѣхъ свѣта, въ който тѣ живѣятъ.

Като се говори за обичъ между хората, запитватъ се, може ли да обичатъ лошия човѣкъ. Могатъ ли добъръ и лошъ човѣкъ да дружатъ? Какъ може да се изправи лошиятъ човѣкъ? — Като го турите между двама добри. Не се ли постави между добри хора, той никога не може да се изправи. Като разгледате буквата „Ж“, ще видите, че тя не е нищо друго, освенъ дружба между двама лоши и единъ добъръ, праведенъ човѣкъ. Така се изпитва силата на праведния или на добрия. Значи, лошитѣ хора потискатъ добрия. Какъ ще се освободи той отъ тѣхъ? — Като ги обикне. Тѣ сж обърнати къмъ него съ гърбоветѣ си и гледатъ навънъ, къмъ външния свѣтъ. Затова Христосъ казва да възлюбимъ врага си. Буквата „Ж“ показва сжщо така и положението на лошия човѣкъ между двама добри. Въ единия случай, правата линия въ буквата „Ж“ показва положението на добрия човѣкъ между двама лоши. Въ другия случай, правата линия показва положението на лошия между двама добри. Така тѣ взаимно си помагатъ и въздействуватъ. Като знае-

те това, не оставяйте лошите хора да се съединяват помежду си. Между тях поставяйте добри хора, за да намаляват силата на злото. Тъй щото, не примирявайте злото съ доброто, но чрез доброто да се намалява силата на злото. Ако това се постигне, доброто и злото ще вървят паралелно и ще вършат Божията воля. Не мислете, че добрият човък може да направи самъ всичко, каквото желае. Може ли да даде животъ на умрѣлия? Може ли да направи хората богати и щастливи?

Задачата на добрия е да изпълни своите задължения — нищо повече. Ако направи това, той е изпълнилъ своето предназначение, да смекчава ударитъ на злото. Можешъ ли да обичашъ чуждото дете, както го обичатъ майка му и баща му? — Искамъ да му помогна, да го повдигна. — Щомъ искашъ да му помогнешъ, трѣбва да го обичашъ повече отъ родителитъ му. Ако го обичашъ, както тѣ го обичатъ, ти не си му нуженъ. При това, трѣбва да обичашъ и родителитъ му. Не ги ли обичашъ, твоята любовъ е користна. Така обичашъ и кокошката. Хранишъ я, грижишъ се за нея, за да взимашъ яйцата ѝ. Мжно е днесъ да прояви човъкъ абсолютно безкористна любовъ. Ако това е невъзможно, той трѣбва да бжде поне справедливъ. За да бжде справедливъ, добъръ и любещъ, човъкъ трѣбва да има високо съзнание, да се е издигналъ надъ обикновенитъ условия на живота.

Пазете се отъ обикновеното съзнание, което създава тревоги, безпокойства и противоречия. Докато живѣе въ това съзнание, човѣкъ често изпада въ заблудения. Въ едно бедно американско село назначили единъ проповѣдникъ, за когото веднага се разчуло, че косата му била вчесана на пжть. Селянитѣ не обичали да решатъ така коситѣ си и веднага се обявили противъ него. Тѣ казали, че не искатъ такъвъ проповѣдникъ. Докато изложатъ протеста си писмено, проповѣдникътъ пристигналъ вече въ селото. Каква била изненадата имъ, когато видѣли, че главата му била съвършено гола. Той нѣмалъ никакъ коса, а тѣ били заблудени, подали се на лъжливи слухове. Какво лошо има въ това, че нѣкой разчесва косата си на пжть? По-добре е съ пжть, отколкото безъ пжть. Както коситѣ се решатъ на пжть, така и мислитѣ трѣбва да иматъ пжть. Какъ рисуватъ Христа? Какъ е ресалъ Той косата си, съ пжть или безъ пжть? Буквата „Ж“ представя косата на човѣка, разчесана на пжть. Отлѣвата страна на главата е злото, отдѣсната — доброто, а въ срѣдата — самиятъ човѣкъ, който се ползува отъ силитѣ на доброто и на злото.

И тъй, помнете, че добриятъ, праведниятъ човѣкъ се намира между двама лоши хора, като въ затворъ. Какво трѣбва да прави той?—Да се моли. Така се молѣха добритѣ хора, когато туриха апостолъ Петра въ затворъ. Въ отговоръ на тѣхната молитва слѣзе ангелъ

отъ небето, бутна вратата на затвора и влѣзе при Петра. Докосна се до веригитѣ, и тѣ паднаха отъ краката му. Тогава той му каза: „Излѣзъ вѣнъ и повече не се връщай въ затвора“. — Честно ли е това? — За слабия е честно. Щомъ дойде нѣкой отвѣнъ да го освободи, той не трѣбва да се връща въ затвора. Който е подъ влиянието на злото, той е въ неговия затворъ; който е подъ влиянието на доброто, е въ затвора на доброто. Кой отъ двата затвора е по добъръ? Въ затвора на злото ще те биятъ по нѣколко пѣти на день, а въ затвора на доброто ще те хранятъ редовно съ чиста, здравословна храна, ще те водятъ на разходка, и вечеръ ще те връщатъ въ затвора, на почивка.

Като не разбиратъ живота, мнозина се безпокоятъ за нищо и никакво. Майката се безпокои за децата и за мъжа си; мъжътъ — за жена си, децата — за родителитѣ си. Ученитѣ пъкъ се безпокоятъ, да не би нѣкога слънцето да изгасне и да се прекрати животътъ. Странно е това. Защо ще се страхувашъ, че слънцето ще изгасне? За да свѣти и грѣе, нѣкой го е запалилъ. Който го е запалилъ, той има грижата за него. Той знае, защо го е запалилъ. Който го е запалилъ, той стои по-високо отъ слънцето. Това е Богъ, Който е виделина, която никога не гасне и не потъмнява. Като знаете това, стремете се да се справите съ безпокойството. — Какъ да не се безпокоимъ, когато сме гладни, ко-

гато не сме яли нѣколко деня? Какво трѣбва да прави гладниятъ и изморенъ пѣтникъ? Представете си, че пѣтникъ минава презъ едно село; гладувалъ е три-четири деня, нѣма хлѣбъ, нѣма и пари въ джоба си. Ако е разуменъ, лесно ще се справи съ положението си. Има два начина за това: външенъ и вътрешенъ. Ако работи по външенъ пѣтъ, той ще влѣзе въ нѣкой домъ да си почине. Ще започне да разправя нѣщо отъ живота си, съ което ще разположи домакина, да му даде нѣщо да си хапне. Ако работи по вътрешенъ пѣтъ, ще потърси нѣкаква добра чѣрта въ характера на домакините, съ което ще отвори сърдцата имъ. Той трѣбва да проникне въ тайната стаичка на душата имъ, дето Богъ живѣе, и да се свърже съ тѣхъ. Мисли ли добро за тѣхъ, тѣ непременно ще го приематъ добре и ще го нагостятъ. Ако мисли лошо за тѣхъ, той ще предизвика злото и, вмѣсто да го приематъ добре, тѣ ще го обератъ. Въ всѣки човѣкъ живѣе и доброто, и злото — отъ васъ зависи, кое ще събудите въ него. Злото и доброто трѣбва да се опитатъ, да знаете, кое е по-силно въ васъ. Ако злото е по-силно, ще работите върху доброто, поне да се уравновесятъ. Въ началото, доброто е слабо, а злото силно; накрая, злото е слабо, а доброто — силно. Любовта, обаче, и въ началото, и въ края е еднакво силна. Колкото повече се усилюва доброто, толкова по-голъми сж условията за проявяване на лю-

бовъта. Ако доброто не започне съ слабата си страна и постепенно не се усилюва, любовта никога нѣма да се прояви.

Единъ отъ главнитѣ закони на любовта е, че тя всичко дава и всичко взима. Това не значи, че трѣбва да желаете цѣлия свѣтъ, да бжде вашъ, нито да желаете всички блага да сж ваши. Дайте възможность на близкитѣ си да взиматъ участие въ благата ви, за да станатъ ваши приятели. Дайте отъ любовта си на близкитѣ си, за да бждете обичани и почитани отъ тѣхъ. Ако не дадете възможность на близкитѣ си да взиматъ участие въ вашето знание, въ вашето добро, въ благата и любовта, които имате, нищо не можете да постигнете. Ако си пѣвецъ, не пѣй само за себе си, но пѣй за болния, за обезсърдения и за отчаяния. Изпѣй имъ една пѣсень, кажи имъ една сладка, насърчителна дума. Кажи на болния и на обезсърдения: Както изгрѣва слънцето, така ще се оправятъ и твоитѣ работи.

Днесъ всички питатъ, кой ще победи въ сегашната война. Да се задава такъвъ въпросъ, това значи, да питате, кой ще победи: рѣката или канарата? Рѣката трѣбва да следва своя пжтъ, да влѣзе въ морето. Канарата може да отбие водата, но да я отпрати тамъ, дето тя е нужна. Ако не срѣща препятствия, рѣката трѣбва да следва своя пжтъ, да тече тамъ, дето иматъ нужда отъ нея. Ако се отклони отъ пжтя си, ще заоби-

коли и пакъ ще отиде тамъ, дето я очакватъ. Човѣкъ е дошълъ на земята да изпълни Божията воля. Момата и момъкътъ се женятъ, за да се научатъ взаимно да обичатъ Господа. Ако не се научатъ да обичатъ Господа, женитбата имъ е безпредметна. Ако имашъ приятелъ, задачата ти къмъ него се свежда въ това, да го научишъ да обича Господа. И той има сжщата задача къмъ тебе. Всички хора трѣбва да обикнатъ Господа и да съзнаятъ, че Той е Любовь. Когато любовта проникне въ човѣшкитѣ умове, сърдца и души, свѣтътъ ще се оправи.

Дето е любовта, тамъ е редътъ и порядъкътъ; тамъ е музиката, тамъ е изкуството. Който свири съ любовь, той може да оправя времето: ако е суша, ще докара дъждъ; ако е буря, ще я укроти. Като свири на болния, вдига го отъ леглото. — Какъ става това? — То не е моя работа. Това изкуство е отъ Божествения свѣтъ. Който придобие това изкуство, веднага става музикаленъ—музикалното му чувство се проявява. Никой нѣма право да злоупотрѣбява съ това изкуство. Обикновената любовь дава обикновени постижения, а Божествената дава необикновени постижения. Прилагайте Божията Любовь, учете се отъ нея, за да имате необикновени резултати. Когато всички хора станатъ добри, красиви, силни, любещи, свѣтътъ ще се оправи. Време е вече хората да излѣзатъ отъ човѣшката любовь и да влѣзатъ въ Божествената.

Нѣкой казва, че не може да търпи хората. Защо не може да ги търпи? — Защото любовта му е ограничена. На този дава, на онзи не дава; на единъ се усмихва и го приема добре; къмъ другъ е строгъ, не го приема въ дома си. Разширете се, отворете сърдцата си за Божията Любовъ, за да търпите всички хора и да ги обичате. Учете се едни-други да обичате Господа, за да ви обича и Той.

Едно отъ качествата на Великата Любовъ е способността ѝ да превръща киселитѣ плодове въ сладки, болнитѣ хора — въ здрави, лошитѣ — въ добри. Който се е научилъ да люби Бога, ще учи и близкитѣ си, какъ да любятъ. Ако самъ не е научилъ това изкуство, и на другитѣ не може да го предаде. Мойсей даде на евреитѣ нѣколко заповѣди, показа имъ, какъ да любятъ Бога, но тѣ не научиха това изкуство. Богъ имъ изпрати своя Синъ, Той да ги научи, но тѣ не пожелаха да Го следватъ и Го разпнаха.

Сега и на васъ се казва: Приемете Божията Любовъ като правда, като красота, като знание, за да бъдете полезни на себе си и на своитѣ ближни. Всички хора сж призвани за работници на Божията нива. Като работи съ любовъ, човѣкъ изпълнява Божията воля. Той помага, безъ да говори. Огънятъ показва отдалечъ, че гори. Хлѣбътъ самъ говори за себе си. Като влѣзе въ стомаха, той проявява силата си. Сжщото се отнася и за любовта. Тя не се нуждае отъ проповѣди. До-

статъчно е да я възприемете, за да разберете, че тя носи животъ въ себе си. Тя обновява, подмладява и повдига човѣка. Стремете се къмъ любовта, за да се подмладите и възкръснете.

— Това е животъ вѣченъ, да позная Тебе Единнаго, Истиннаго Бога и Христа, Когото си изпратилъ.

*

18. Беседа отъ Учителя, държана на 19 августъ, 5 ч. с. 1942 г. София. — Изгрѣвъ.

Устойчиви връзки

Размишление.

Ако на съвременнитъ хора се зададе въпроса, доволни ли сж отъ живота, какво ще отговорятъ? Всички хора искатъ да бждатъ здрави, весели и красиви, да бждатъ добре облѣчени, да иматъ хубави жилища. Мислите ли, че, ако имате тѣзи нѣща, животътъ ви ще бжде добъръ? Мнозина не мислятъ по този въпросъ, тѣ искатъ да иматъ всичко и нищо повече не ги интересува. Какво ще кажете тогава за малкитъ бръмбари и шурци, които се криятъ въ своитъ дупчици и се задоволяватъ съ тѣхъ? Какво ще кажете за дърветата, които съ години стоятъ заровени въ земята? Не само това, но дойде единъ денъ нѣкой човѣкъ, замахне съ брадвата си и ги отсѣче едно по едно. Следъ всичко това ги туряте въ огъня да горятъ. Ще кажете, че това е Божия работа. Да горите дърветата, да кжсате цвѣтията, това не е Божия работа. Богъ ли допуска недоволството, съмнението и подозрението? Той ли кара човѣка да се гнѣви, да не иска да работи и да учи?

Малко хора си даватъ отчетъ за своя животъ и за проявитъ си и постоянно си ми-

слятъ, че, ако въ този свѣтъ не сж добре, поне на онзи свѣтъ ще бждатъ добре. Тѣ си представятъ онзи свѣтъ като този. Старитѣ българи имаха особена представа за онзи свѣтъ. Тѣ мислѣха, че като заmine нѣкой отъ близкитѣ имъ за онзи свѣтъ, тамъ ще го посрещнатъ всички негови познати отъ земята. Затова, като умре нѣкой тѣхенъ близъкъ, селянинъ или гражданинъ, всичкитѣ имъ познати, които иматъ покойници, ще се изредятъ при умрѣлия, да прашатъ много поздрави на тѣхния покойникъ. Какъ ще носи поздравитѣ имъ, не мислятъ по това. Преди всичко, умрѣлиятъ не знае, кжде е адътъ, или раятъ, не знае езика на онзи свѣтъ, а ще носи поздрави отъ земята. Както на земята човѣкъ трѣбва да ходи, да вижда, да чува, да разбира, да мисли и да чувствува, така и на онзи свѣтъ трѣбва да притежава тѣзи способности. Ако човѣкъ не може да ходи, въ кой свѣтъ ще бжде тогава? Ако не вижда, не чува, не мисли и не чувствува, въ кой свѣтъ е той? Ще кажете, че това сж дребни работи. Не сж дребни нѣща тѣ. При това, трѣбва да знаете, че Богъ се занимава и съ дребни нѣща. Това, за което човѣкъ никога не помисля, Богъ за него, именно, мисли. Повечето хора мислятъ, че паритѣ движатъ живота. Въ сжщностъ така ли е? Можете ли да купите живота съ пари? Никакви милиони не могатъ да откупятъ единъ животъ. Дойде ли смъртъта, паритѣ сж безсилни. Храната, водата, въздухътъ и свѣтлината да-

ватъ на човѣка повече, отколкото паритѣ. Тѣ го повдигатъ, обновяватъ, подмладяватъ. Това съ пари не се постига. Цената на паритѣ зависи отъ свѣтлината. Ако нѣма свѣтлина, паритѣ не се виждатъ. Щомъ не се виждатъ, тѣ нѣматъ никаква цена. Обаче, дойде ли свѣтлината, паритѣ ставатъ видими. Щомъ сж видими, тѣ ставатъ ценни.

Ценно е това, което прави човѣка вътрешно и външно доволенъ. Ще кажете, че безъ пари не може. Съгласенъ съмъ, безъ пари не може, безъ хлѣбъ не може, но безъ кое не може нито единъ моментъ? Безъ въздухъ, безъ свѣтлина, безъ вода може ли? Ако нѣма свѣтлина, човѣкъ не може да се движи свободно. Какво ще кажете, ако той не довижда малко, или ако никакъ не вижда? Нѣкои мислятъ, че очитѣ сж нуждни само за земята, а не и за онзи свѣтъ. И тамъ човѣкъ трѣбва да вижда. Съ какви очи ще си служи, това е другъ въпросъ. Важно е, че и тамъ е нужна свѣтлина, да вижда, кжде ходи. Като отиде на онзи свѣтъ, първата работа е да видятъ, какъ се движи човѣкъ, по права, или по крива линия. Докато е на земята, той се стреми да върви по права линия. Въпрѣки това, друга една сила го заставя да криволичи, да се движи по крива линия. Не само това, важно е, какъ стѣпва човѣкъ. Правилно е да стѣпва първо на прѣститѣ, а после на петата. Който не спазва този законъ, стѣпва първо на петата, после на прѣститѣ. Така

той вдига голѣмъ шумъ, разтърсва пода, дето стѣпва, и изразходва много енергия. Природата не обича хора, които вдигатъ голѣмъ шумъ около себе си и изразходватъ напраздно енергията си. Животътъ не е само буря, нито само гърмотевици. Ако е само гърмотевици, хората ще се изпоплашатъ и изпокриятъ въ миши дупки. Много хора се страхуватъ отъ гърмотевици, палятъ свѣщи, молятъ се, безъ да подозиратъ, че гърмотевицитѣ действуватъ обновително. Когато природата плаче и се сърди, тогава, именно, обновява нѣщата. Дъждътъ е плачътъ на природата, а буритѣ и гърмотевицитѣ — нейниятъ гнѣвъ. Защо плаче природата? — Защото децата ѝ не я разбиратъ. Като имъ се разсърди и види, че пакъ не я разбиратъ, тя поплаче малко и се отдалечи отъ тѣхъ, като казва: Пакъ ще ви навестя. Щомъ се отдалечи, хората започватъ да я подражаватъ: викатъ, крѣскатъ, сърдятъ се, съмняватъ се едни въ други. Но работитѣ не се нареждатъ нито съ крѣскане, нито съ недоволство, нито съ съмнение и подозрение, нито съ плачъ.

Преди години вестниците писаха за единъ интересенъ случай, който станалъ на Софийския пазаръ. Единъ селянинъ, отъ близкитѣ села, донесълъ едно каче съ чисто, прѣсно кравешко масло, да го продава. Приближили се до него двама граждани, добре облѣчени, и го запитали, колко иска за маслото. — Едн- колко си, казалъ селянинътъ. Тѣ му дали

50 лв. и добавили: Ние сме трима души съдружници. Третиятъ е свещеникъ въ село. Той е добъръ човѣкъ, ще плати останалата сума. Ето, вземи този пликъ, на който е написанъ адреса на свещеника, и ще получишъ паритъ си. Тѣ турили въ плика 50 лв., за свещеника и му написали да приеме добре селянина и да му прочете една молитва, защото е малко психически разстроенъ. Като получилъ писмото, свещеникътъ го прочелъ, взелъ паритъ и завелъ селянина въ черковата да му чете. Турилъ епатрихила на главата му и започналъ да чете. Селянинътъ се навелъ, колѣничилъ и слушалъ, какво чете свещеникътъ. Молитвата продължила 15—20 минути, докато най-после селянинътъ се обадилъ подъ епатрихила: Отче, тази работа съ четене нѣма да се нареди. Като чулъ, че говори несвързани работи, свещеникътъ продължилъ да чете още молитви. Селянинътъ пакъ проговорилъ: Отче, тукъ никакви молитви не помагатъ, пари трѣбва да дадешъ.

Нѣкои хора искатъ да разрешаватъ важни въпроси съ молитви. Какво става? Четатъ молитви една следъ друга, но, въ края на краищата, въпроситъ оставатъ неразрешени. Животътъ се нуждае стъ добри и разумни хора. Нѣмо защо да четете молитва за 50 или за сто лева. Това е съблазнь. Ако нѣмаше пари въ писмото, свещеникътъ нѣмаше да чете молитви и нѣмаше да се изложи.

Много хора, като свещеника, четатъ молитви върху главата на нѣкой човѣкъ, дано се нареди работата имъ добре. Напримѣръ, нѣкой си купува лотариенъ билетъ и, ако не е вѣрващъ, очаква на щастието, да спечели нѣщо; ако е вѣрващъ, моли се на Бога да спечели, като обещава, че ще раздаде частъ отъ печалбата на беднитѣ. Преди години дойде при мене единъ познатъ, да ме моли, да му кажа, кой билетъ е пълненъ, за да спечели поне 500 хиляди лева. Ако спечели, щѣлъ да даде на Братството 50 хиляди лева. Казахъ му, че ако Братството се нуждае отъ пари, то ще вземе пълния билетъ, нѣма да чака на него. — Сиромасъ човѣкъ съмъ, да си помогна на положението. — Сиромасъ си, но днесъ си по-добре, отколкото, ако станешъ богатъ. Богатството ще те заслѣпи и ще се откажешъ да служишъ на Бога.

Чудни сж сегашнитѣ хора. Тѣ разполагатъ съ голѣми богатства, но не ги ценятъ. Мозъкътъ, сърдцето, тѣлото, които имъ сж дадени, съ никакви пари не могатъ да се купятъ. Тѣ струватъ милиарди. Следъ всичко това, нѣкой казва: Какво струва човѣкътъ? Отъ прѣстъ е направенъ, въ прѣстъ ще се превърне. Не е така. Вие не знаете, отъ каква прѣстъ е направенъ човѣкъ. Не знаете, какви елементи има въ тази прѣстъ и какъ сж съчетани тѣ. Сжпо струва човѣкъ. Сложенъ е неговиятъ организъмъ. Нѣкои хора сж недоволни, искатъ да бждатъ красиви. Добре е да

бжде човѣкъ красивъ, но красотата е опасна. Само умниятъ, добриятъ, любещиятъ могатъ да бждатъ красиви. Който се учи, който обича истината, само той може да бжде красивъ. Нѣма ли тѣзи качества, човѣкъ не може да бжде красивъ. Интересно е, че човѣкъ е недоволенъ отъ грозотата, но върши нейната работа. Обича истината и любовта, но не постъпва споредъ тѣхнитъ закони. Всѣки иска да бжде обичанъ, и, като намѣри нѣкой да го обича, злоупотрѣбвява съ него. Любовта е свѣтлина. Какво взимате отъ нея? Отваряте се за свѣтлината и оставяте свободно да влѣзе въ васъ. Каквото ви даде тя, вие сте доволни отъ нея. Трѣбва ли, тогава, да искате отъ онзи, който ви обича, да ви даде всичко, каквото има? Чрезъ свѣтлитъ слънчеви лъчи, въ васъ влизатъ разумни същества, които ви носятъ нѣщо ценно. Всѣко същество се представя чрезъ специаленъ цвѣтъ — синъ, червенъ, жълтъ, зеленъ, портокаловъ и т. н. Приемайте цвѣтоветъ имъ и благодарете за тѣхъ. Не очаквайте да дойдатъ при васъ ангели, да ви донесатъ благата на живота. Каквото ви донесатъ, малко или голѣмо благо, бждете доволни отъ него. Ангелитъ сж същества на мисълта. Тѣ не могатъ да се спиратъ при васъ съ часове и да ви занимаватъ. Тѣ минаватъ и заминаватъ край васъ, както свѣтлината. Тѣ се движатъ съ бързината на свѣтлината, никой не може да ги стигне, нито тѣ могатъ да се спиратъ на обик-

новени разговори. Който има свѣтли и възвишени мисли, може да следва ангелитѣ съ своята мисълъ. Има ли нѣкой отъ васъ опитността, да е изпратилъ една свѣтла мисълъ въ ангелския свѣтъ, която да се е върнала следъ известно време? Много мисли, чувства и постѣпки на хората ги осакатяватъ. Който иска да се освободи отъ тѣхъ, нека се погледне въ огледалото. Всичко е написано на лицето. Вземете четката, като художници, и заличавайте всичко, което ви спѣва. Следъ това нарисувайте такива линии, които да ви предадатъ онази красота и любовъ, къмъ които се стреми вашата душа.

Истинскиятъ човѣкъ е художникъ, скулпторъ, музикантъ. Той работи върху себе си, да пресъздаде онзи първоначаленъ образъ, за който е казано въ Битието: „И направи Богъ човѣка по образъ и подобие свое.“ Човѣкъ има очи. Защо? — Да изразяватъ възвишената мисълъ на Бога. Чрезъ тѣхъ той трѣбва да я възприема и да се учи отъ нея. Който не може да възприема тази мисълъ, постоянно се натѣква на горчиви нѣща и се обезсърдчава. И горчивитѣ, и сладкитѣ нѣща сж на мѣсто. И природата си слусъ тѣхъ. Когато лѣкува човѣка, тя му дава горчиви хапове. Горчивото оправя работитѣ. Ако нѣкой не може да приеме направо горчивия хапъ, природата го покрива отгоре съ пѣщо сладко. Така постѣпватъ лѣкаритѣ съ децата. Има два вида животъ: единиятъ е

отвѣнъ сладкъ, отвѣтре горчивъ; другиятъ е отвѣтре сладкъ, отвѣнъ горчивъ. Дали отвѣнъ, или отвѣтре е горчивъ, горчевината е неизбѣжна. Земниятъ животъ е отвѣнъ сладкъ, отвѣтре горчивъ. Раждането на детето представя сладката обвивка на живота. Смъртта на човѣка представя вътрешната горчевина на живота. Има единъ животъ, който и отвѣнъ, и отвѣтре е сладкъ. Това е Божествениятъ животъ, въ който любовта царува. Какви сж условията на този животъ? — Първото условие е свѣтлината. Който живѣе въ свѣтлина, животътъ му е сладкъ и външно, и вътрешно. Човѣкъ е създаденъ отъ свѣтлина. Защо да не живѣе въ собствената си срѣда? Свѣтлината води къмъ доброто, а тъмнината — къмъ злото.

Кое е дошло по-рано въ свѣта: доброто или злото? Доброто е проявена реалностъ на нѣщата, а злото — сѣнка на тази реалностъ. Значи, доброто е дошло по-рано. Доброто представя клонетѣ на дървото, а злото — коренитѣ. Тѣ смучатъ хранителни сокове отъ земята и ги изпращатъ въ стѣблото и клонетѣ. Сладкитѣ, вкусни плодове се раждатъ на клонетѣ. Между доброто и злото сжествува такова отношение, каквото между коренитѣ и клонетѣ на дървото. Тѣ взаимно си помагатъ. Често хората свързватъ лошитѣ постѣпки съ злото. Въ сжщностъ, тѣ не сж идентични. Злото влиза въ лошитѣ постѣпки и престѣпления на хората, за да ги изяви на-

огънъ, но то се различава отъ тѣхъ. И доброто влиза въ лошитѣ постѣпки, за да ги изправи, но то е само условие за тѣхъ. Злото е кислородътъ на лошитѣ постѣпки и погрѣшки, то усилва проявитѣ имъ. Като влѣзе доброто между тѣхъ, горението се прекратява. То се противопоставя на злото, както азотътъ регулира буйното действие на кислорода въ въздуха, и човѣкъ може свободно да диша. Кое е по-добро: съ огънъ да се живѣе, или безъ огънъ? Огънътъ, самъ по себе си, гори, изгаря и руши, но резултатитѣ му сѣ добри.

Едно се иска отъ човѣка — да мисли право. Впрегнете ума си на работа, и вървете напредъ. Ще кажете, че искате да видите Господа. Който има свѣтли мисли, чувства и постѣпки, всѣкога може да Го види. Животътъ е построенъ върху доброто. Значи, доброто е основа на живота. Богъ вижда доброто, което се прави, и постоянно пише. Бждещиятъ животъ на човѣка се опредѣля отъ това, което е писано въ неговата книга. Споредъ писаното се опредѣля кредитътъ на човѣка. Ако нищо не е написано въ книгата, или, ако писаното не е свѣтло, кредитътъ на човѣка се отнема. Може да е писано малко, но свѣтлина има въ него. Тази свѣтлина, именно, опредѣля човѣшкия животъ. Малко ще знаешъ, но добре и правилно ще го прилагашъ. Какъ ще постѣпишъ, ако видишъ, че две мравки се борятъ за една трошица? Едната казва, че първа видѣла трошицата; и другата казва сж-

щото. Ти си сдия. Какъ ще разрешишъ спора? На коя отъ дветъ мравки ще отдадешъ правото? На онази ли, която първа видѣла трошицата? Не, джобоветъ на сдията трѣбва да бждатъ пълни съ трошици и, дето срещне недоимъкъ, да хвърля. Трѣбва ли хората да спорятъ за една трошица и да обвиняватъ Господа въ несправедливо раздаване на благата?

Кой човѣкъ е добъръ? Може ли да наречете добъръ онзи човѣкъ, следъ посещения на когото говедата ви започватъ едно следъ друго да умиратъ? Добъръ човѣкъ ли е онзи, ако, следъ неговото идване въ вашия домъ, плоднитъ дървета започватъ да съхнатъ? Този човѣкъ носи нѣщо користо въ себе си. Той не е искренъ къмъ домакинитъ, въ чиято къща влиза. Въ това отношение той прилича на онази мома, която дава видъ, че не иска да се жени, а същевременно скрито поглежда къмъ момъка, който я интересува. Какво ще ѝ даде този момъкъ, ако той самъ не е полезенъ на себе си? Който не е полезенъ на себе си, не може да бжде полезенъ и на другитъ. Да бжде нѣкой полезенъ на себе си и на ближния си, това значи, да е доволенъ отъ живота. Щомъ е доволенъ отъ живота, той е готовъ да служи на Бога. Пръвъ Богъ е далъ примѣръ за служене. Той е служилъ на хората, повдигалъ ги е, за да израснатъ, и така ги е училъ и тѣ да служатъ. Въпрѣки това, когато нака-

ратъ човѣка да служи, той е недоволенъ, счита себе си за господарь. Нежеланието на човѣка да слугува е причина за страданията му. Той иска да бжде щастливъ, богатъ, да се ползува отъ изобилието на живота, но други да работятъ за него. Овцата изработила вълната си, други я прали, прели и тъкали, а той облича готовитѣ дрехи и се докарва предъ хората. Виждате нѣкой облѣченъ съ нови дрехи, съ копринена риза, бѣла връзка, съ сребърни или златни копчета, върви напредъ, никого не поглежда. Защо носи връзка? Връзката има нѣкакво значение, което човѣкъ не знае. И пръстенътъ на ржката на младата мома или на младия момъкъ има нѣкакво значение. Той е символъ за свързване. Добре е човѣкъ да разбира значението на нѣщата, като символи, въ които се крие нѣщо.

Кое е по-важно за човѣка: да бжде добре облѣченъ, или да бжде здравъ?—Здравето е надъ всичко. Здравето на човѣка зависи отъ свѣтлината на Божествената мисль. Дето е свѣтлината, тамъ сж и благата; щомъ изчезне свѣтлината, и благата изчезватъ. Дето е топлината, тамъ е животътъ; щомъ изчезне топлината, смъртта иде. Дето е силата, тамъ е здравето; щомъ изчезне силата, болестта иде. Когато е здравъ, човѣкъ се ползува отъ всички блага на живота. Свѣтлината, топлината и силата сж срѣдства, пѣтища, чрезъ които възвишенитѣ сжщества се проявяватъ

и пращатъ подаръци на хората. На нѣкого даватъ пари, а на друго — едно житно зърно. Разумниятъ се радва повече на житното зърно, отколкото на паритѣ. Житното зърно се размножава и храни цѣлия свѣтъ. Ако има жито, съ паритѣ можешъ да си купишъ, колкото искашъ; ако нѣма жито, паритѣ нищо не струватъ. Житото се яде, а паритѣ не се ядатъ. Паритѣ не даватъ нищо отъ себе си, а житото дава всичко, затова е станало толкова малко. Житото знае, кжде е силата му. Ако го обработвате, въ продължение на десетъ години можете да станете богати човѣкъ. Малко е житното зърно, но цѣлъ свѣтъ храни.

Всѣка свѣтла мисълъ, всѣко свѣтло чувство и всѣка свѣтла постѣпка сѣ като житнитѣ зрънца. Малки сѣ тѣ, но всесилни. Тѣ носятъ благо за цѣлия свѣтъ. Като отидете на онзи свѣтъ, ще ви питатъ: Носите ли поне единъ отъ плодетѣ на ума, на сърдцето и на волята си? Тамъ и най-малкитѣ плодове се ценятъ. Ако имъ занесете голѣми нѣща, тѣ нѣма да имъ обърнатъ внимание. За тѣхъ голѣмитѣ нѣща не сѣ важни. Ще каже нѣкой, че иска да стане голѣмъ, великъ човѣкъ. Кой човѣкъ е голѣмъ? — Който разполага съ голѣми възможности за правене на добро. Опредѣлено е, колко голѣмъ може да бжде човѣкъ. Като дете, човѣкъ постепенно расте, дохожда до известна възраст, и растенето спира. Следъ това отново се смалява. Значи,

човѣкъ започва съ малкото, въ срѣдата на живота си е голѣмъ, израсълъ, и накрая пакъ се смаява. Това сж фази на единъ и сщъ животъ.

Въ какво се заключава цената на живота? — Въ умѣнето да привлича благата къмъ себе си. Този животъ е цененъ и полезенъ. Кой умъ е полезенъ? — Който привлича Божественитѣ мисли. Кое сърдце е полезно? — Което привлича Божественитѣ чувства. Коя воля е полезна? — Която привлича Божественитѣ постѣпки. Ако нѣма привличане въ живота, човѣкъ не може да постигне нѣщо, нито може да направи нѣщо полезно. Правете това, което разумнитѣ същества правятъ. Вие искате всѣкога да бждете весели. Това не е необходимо. Веселието подразбира ясно небе, чистъ хоризонтъ. Ако всѣки день сте весели и радостни, небето ще бжде всѣкога свѣтло, ясно и ще настане суша. Ако всѣки день сте скръбни, небето всѣкога ще бжде облачно и постоянно ще вали дъждъ. Човѣкъ трѣбва да знае, кога да бжде небето му ясно и кога — облачно.

Стремете се къмъ свѣтли мисли, чувства и постѣпки, за да бждете сами доволни отъ живота си. Не очаквайте хората да ви харесватъ и да бждатъ доволни отъ васъ. Вие сами трѣбва да бждете доволни отъ себе си. Самоонзи е доволенъ отъ себе си, който носи музиката въ душата си. Той е доволенъ отъ пѣнието си, разбира, кои тонове сж чисти и

кои не сж. Щомъ разбира и своитѣ, и чуждитѣ погрѣшки, той е истински музикантъ. За него не само пѣнието е музика, но и мисълта, и чувствуването, и говорътъ. Стремете се навсѣкжде да виждате музика и да я прилагате. Докато не превърнете живота си въ музика, вие не можете да се свържете съ природата и да се ползвате направо отъ нейнитѣ блага.

Преди да се свърже съ природата, човѣкъ трѣбва да се е свързалъ съ своя Създателъ, да Го познава. Нѣкой живѣе десетки години на земята и още не Го познава. За свое оправдание, той казва, че не Го е видѣлъ. Това е невъзможно. Какъ можешъ да не познавашъ въздуха и свѣтлината, въ които си потопенъ? Богъ е Духъ. Богъ е свѣтина. Следователно, Той е навсѣкжде и въ всичко, не може да не Го познавашъ. Ученитѣ Го търсятъ по небето, по звездитѣ — въ голѣмитѣ нѣща. Тѣ не подозиратъ, че Той се крие въ малкитѣ, микроскопически нѣща. И въ голѣмитѣ ще Го намѣрите, но и въ малкитѣ — трѣбва да знаете да търсите. Нѣкои Го търсятъ въ сѣнкитѣ на нѣщата, но и тамъ не е. Той е въ реалнитѣ нѣща, а не въ тѣхнитѣ сѣнки. Реално е това, което работи за съграждането на вашия умъ, на вашето сърдце и на вашата душа. Реално е това, което разширява ума, сърдцето и душата ви. Реалното прави човѣка доволенъ и щастливъ.

И тъй, за да бждешъ доволенъ, приемай всѣкога Божественитѣ мисли съ разположение.

Тѣ сж сжщественото въ човѣшкия животъ, защото сж вѣчни. Избѣгвай временнитѣ нѣща и се стреми къмъ вѣчнитѣ. Напримѣръ, паритѣ сж временни, свѣтлината е вѣчна. Човѣкъ се нуждае главно отъ хлѣбъ, вода, въздухъ и свѣтлина, а не отъ пари. Паритѣ идатъ най-после, като резултатъ на нѣщо. Тѣ сж слуги на вѣчнитѣ нѣща. Следователно, не обръщай внимание на паритѣ, като на резултатъ въ човѣшкия животъ. Човѣкъ се нуждае и отъ любовь. Ако имате любовь, паритѣ ще дойдатъ сами по себе си. Който нѣма пари, любовта му е малка. Който има любовь, всѣкога ще намира по единъ наполеонъ въ джоба си. Любовта носи живота, а животътъ е свързанъ съ златото. Затова, именно, златото е ценно. Стремете се къмъ Божествения животъ, да мине презъ васъ и да ви остави ценното, което носи въ себе си. Работете върху себе си, да придобиете качества на златото.

Веселието на Бога е проявената свѣтлина. Радостта на човѣшката душа е сжщо така проявена свѣтлина. „Богъ се весели, човѣкъ се радва“ е казано въ Писанието.

— Това е животъ вѣченъ, да познай Тебе Единнаго, Истиннаго Бога и Христа, Когото си изпратилъ.

*

19. Беседа отъ Учителя, държана на 26 августъ, 5 ч. с. 1942 г. София. — Изгрѣвъ.

Постоянна благодарност

Размишление върху стиха: „Богъ е Любовь“.

Какво представя човѣкътъ? Ако говоримъ за духовния човѣкъ, характерно за него е това, че той изпитва всичко, а него никой не изпитва. Човѣкъ се интересува отъ много нѣща, но всички не сж еднакво важни, много отъ тѣхъ сж второстепенни. Единственото нѣщо, което интересува човѣка, е отъ какво зависи неговото благо. То се опредѣля отъ добротата му. Благо е за човѣка да бжде добъръ. Добриятъ не се безпокои, нито смущава. Който се безпокои и смущава, не е истински човѣкъ. Той е развълнувана вода, която постоянно се блѣска въ брѣговетѣ; той е канара, която постепенно се разрушава; той е изсъхналъ листъ, който пада отъ дървото и започва да гние; той е пепель отъ огнището. Хората се чудятъ, кжде да турятъ нечистата си во̀а, парчетата отъ разрушената канара, изсъхналитѣ листа, както и пепельта отъ огнището, да не ги смущаватъ. На всички нѣща, които смущаватъ човѣка, сж турени различни имена.

Като четете Стария Заветъ, на много мѣста срѣщате да се говори за прокажения. Днесъ

ние употребяваме тази дума повече за психически прокаженъ човѣкъ, понеже физически тази болестъ не е толкова разпространена, както въ миналото. Съ каквато дреха и да се облѣче прокажениятъ, пакъ прокаженъ си остава, дрехата нищо не го ползува. Съ каквато идея да се накичи, каквото чувство и да се вложи въ сърдцето му, нищо не го ползуватъ. Проказата не е нищо друго, освенъ неблагодарността на човѣка. Той трѣбва да се освободи отъ нея, да стане благодаренъ. Защо човѣкъ е неблагодаренъ? — Защото му липсва нѣщо. Като се огледа, той вижда, че му липсватъ нови обуца, нова дреха, нова шапка, нѣкаква книга и става неблагодаренъ.

Благодарността трѣбва да влѣзе въ човѣшката душа, като необходимостъ, не само за единъ моментъ, но завинаги. Радвайте се, че неблагодарността не е постоянна, но посещава човѣка периодически и отваря пътъ за благодарността. Герой е онзи, който всѣкога е благодаренъ. Неблагодарниятъ е подобенъ на каменнитъ вжглища, които сж се образували преди хиляди години отъ дървета, затрупани отъ земнитъ пластове. Тѣ сж се овжглили отчасти или напълно. Ние ги горимъ и се ползуваме отъ тѣхъ като гориво. Съ използването на вжглищата, човѣчеството се натъкна на голѣми мжнотии и изпитания. Вжглищата се образували отъ гигантски предпотопни дървета, съ голѣми амбиции и копнежи. Богъ затворилъ тѣзи сжщества въ земята, да не види-

гатъ голѣмъ шумъ и безпокойство. Обаче, отъ невежество, хората ги пуснаха на свобода, и днесъ тѣ имъ причиняватъ по-голѣми пакости и мъчнотии, отколкото въ миналото. Хората мислятъ, че като вадятъ каменнитѣ вжглища отъ земята и ги горятъ, съ това печелятъ нѣщо. Не, каменнитѣ вжглища се извадиха отъ земята преждевременно. Трѣбваше да се извадятъ по-късно — въ епохата на любовта, когато сжществата, които сж затворени въ тѣхъ, ще иматъ възможность да изправятъ погрѣшкитѣ си. Сега не само че не имъ се помага, но на пепель ги превръщаме. Тѣ трѣбва да се върнатъ къмъ своя първоначаленъ животъ.

Кои нѣща сж ценни: живитѣ, или тѣзи, които могатъ да оживѣятъ и да вършатъ работа? Влакътъ е цененъ, когато се движи, когато пухти подъ напора на водното напрежение. Тогавъ той пренася пѣтници, стока, изминава известенъ пѣтъ. Параходътъ е цененъ, когато се движи. Машинистътъ кара влака, капитанътъ — парахода и ги заставятъ да вършатъ нѣкаква работа. И човѣкъ е цененъ, когато се движи. Той може да се движи физически, сърдечно и умствено. Не е важно, въ кой свѣтъ става движението, важно е нѣщата да се движатъ. Движението ги одухотворява и ги прави живи. Прекрати ли се движението въ всички свѣтове, навсѣкжде настава смъртъ. Както машината се направлява отъ нѣкого, така и човѣкъ трѣбва да има капитанъ, който да го управлява. Капитанътъ на човѣшката машина,

споредъ едни, е неговиятъ духъ, а споредъ други — неговиятъ умъ. Той се справя съ всички мъчности, несгоди и недоволства.

Желая ви, още тази сутринъ, да постъпите съ недоволството споредъ закона на любовта, да му кажете, че е седнало на чуждъ столъ и да му дадете неговия. Мѣстото, на което седи, е почетно, то е опредѣлено за доволството. Досега недоволството и неблагодарността сж били господари въ човѣшкия животъ; отсега нататкъ тѣ ще станатъ слуги, а доволството и благодарността — господари. Това не значи, че трѣбва да хванете неблагодарността и да я разтърсите. Ако постъпите така, това значи, че вие я прилагате. Напротивъ, ще благодарите на неблагодарността, че ви е дала ценни уроци въ живота, и ще постъпите съ нея по закона на благодарността. Какъ трѣбва да се постъпва? — Много примѣри има за това, но, ако човѣкъ не е готовъ вътрешно да се справи съ недоволството и съ неблагодарността, примѣритѣ не могатъ да го ползуватъ. Много фокуси има, съ които човѣкъ може да си служи, но той и за тѣхъ трѣбва да бжде готовъ.

Разправятъ за единъ фокусникъ следния примѣръ. Той взималъ 12 ножа и единъ следъ другъ ги забивалъ на една дъска, отъ разстояние на петъ-шестъ метра. Предъ дъската стояла жена, съ разперени настрана ръце. Фокусникътъ отправялъ първия ножъ къмъ дъсното ѝ ухо, втория — къмъ лѣвото, третия — надъ главата, четвъртия — до врата, отъ едната

и отъ другата страна, петия и шестия — отъ дветъ страни на краката и т. н. Така забивалъ той 12 ножа, но толкова сполучливо, че нито единъ отъ тѣхъ не докосвалъ живото тѣло. Опитенъ билъ той, но не по-малка заслуга имала и жената. Единъ следъ другъ ножоветъ се забивали около нея, безъ да трепне мускулъ на лицето или на тѣлото ѝ. И двамата се отличавали съ голѣмо самообладание. Не можете ли и вие да направите така съ неблагодарността? Поставете я на една дъска, и забивайте отъ всичкитъ ѝ страни ножове, безъ да я докоснете, безъ да я нараните. Това е изкуство — да ликвидирашъ съ нѣщо, безъ да го огорчишъ, обидишъ или наранишъ.

Единъ виденъ гръцки скулпторъ и единъ виденъ художникъ решили да изработятъ нѣщо ценно, което да изнесатъ предъ свѣта. Скулпторътъ изработилъ единъ гроздъ толкова естествено, че излѣгалъ птицитъ. Като приближавали до него, тѣ се опитвали да клѣвнатъ, но веднага се отдръпвали назадъ — човката имъ удряла въ камъкъ. Художникътъ пъкъ нарисувалъ една красива мома, покрита съ тънко було. Като дошълъ скулпторътъ, той пожелалъ да види красивата мома и се приближилъ до картината, съ намѣрение да вдигне булото. Като насочилъ ржката си къмъ булото, останалъ излѣганъ, то било рисувано. Той се задоволилъ да гледа красивата мома презъ булото. Какво сж постигнали двамата майстори съ изкуството си? Първиятъ излѣгалъ птицитъ, а вто-

приятъ — човѣка. Въ грозда на скулптора липсва съдържание. Птицитѣ кацали и се връщали излѣгани, но и скулпторътъ останалъ излѣганъ отъ картината на своя приятелъ. Той мислилъ, че задъ булото ще види красивата мома. Голѣмъ майсторъ ще бжде онзи, който може да извади задъ булото неблагоприятността и вмѣсто нея да постави благодарността.

Днесъ всички хора казватъ, че трѣбва да се обичатъ. Всички говорятъ за любовта, но картинитѣ имъ сж подобни на грозда, който скулпторътъ направилъ, и на булото на художника. Ще кацатъ птицитѣ върху грозда и ще се връщатъ, безъ да си вкусятъ отъ него. Ще дохождатъ хората до булото, задъ което се крие красивата мома, но и нея нѣма да видятъ. Любовта иде само отъ едно мѣсто, а не отъ много мѣста. Докато иде отъ много мѣста, хората ще говорятъ за нея, но въ края на краищата всички ще умратъ. Сега, като те залюби единъ човѣкъ, ти трѣбва да умрешъ. Ако ти го залюбишъ, той трѣбва да умре. Ако залюбишъ кокошка, тя умира; залюбишъ ябълка или круша, и тя умира; залюбишъ паритѣ, и тѣ умиратъ. Каквото залюби човѣкъ, непременно трѣбва да умре. Когато смъртта влиза въ любовта, това показва, че животътъ не се разбира, както трѣбва.

Въ древността, единъ отъ Учителитѣ на любовта изпратилъ двама отъ своитѣ ученици въ свѣта да се учатъ и да проповѣдватъ. Тѣ пѣли и проповѣждали на хората. Съ пѣсенята

си единиятъ ученикъ развеселявалъ хората; вториятъ, не само ги веселѣлъ, но отварялъ сърдцата имъ и ги разполагалъ къмъ даване, къмъ добри отношения съ ближнитъ си. Отъ пѣсенъта му болнитъ оздравявали, скръбнитъ забравяли скръбъта си. Сега и вие пѣте много пѣсни. Пѣте, че можете да любите и да обичате, да станете слуги на Бога. Желая ви, както пѣте, така да се проявявате. Какъвъ смисълъ има служенето, ако не сте доволни отъ живота? Недоволството показва, че не разбирате дълбокия смисълъ на служенето. Ако момъкътъ не служи на своята възлюбена, и ако момата не служи на своя възлюбенъ, любовта не може да се прояви между тѣхъ. Любовь безъ служене не е истинска любовь. Първото качество на любовта е даването. Не можете да наречете любовь това, което нищо не дава отъ себе си. Не можете да наречете обичъ това, което не оценява проявитъ на душата.

Любовта и обичта сж вѣчни принципи въ Битието. Любовьта излиза отъ Бога и носи Неговия животъ на всички същества, да растатъ и да се развиватъ, да се радватъ и веселятъ. Всички очакватъ този животъ, но той не може да се прояви безъ любовь и безъ благодарностъ. Благодарността носи безсмъртието, а неблагодарността — смъртта. Не се изисква много отъ човѣка, за да бѣде безсмъртенъ. Щомъ е всѣкога доволенъ и благодаренъ, той е придобилъ вече безсмъртието.

Обралъ те нѣкой, благодари, че те обралъ; казалъ нѣкой лоши думи за тебе — благодари; заболѣлъ си нѣщо — благодари. Това сж сѣнки на живота, презъ които неизбежно ще минешъ. Че времето е дъждовно или вѣтровито — благодари; че имашъ или нѣмашъ нови дрехи — благодари. За всичко благодари: и за малкото, и за голѣмото благо. Нѣкой те нарекълъ животно — пакъ благодари. Има нѣщо лошо въ думата „животно“. Лошото се крие въ неговата неблагодарностъ. Животнитѣ изглеждатъ кротки, примирени съ положението си, но въ сжщностъ тѣ сж крайно недоволни и неблагодарни. Опитай се да приближишъ при нѣкое животно, когато яде. То веднага ще даде изразъ, че е недоволено отъ тебе, не иска да го смущавашъ. Животнитѣ спазватъ това правило едни къмъ други, внимаватъ да не се безпокоятъ, когато ядатъ. Ако при вола се приближи другъ волъ, първиятъ веднага ще отправи рогата си къмъ него и ще му каже: Не виждашъ ли, че ямъ? Защо ме безпокоишъ? И доднесъ още животнитѣ не сж разбрали живота, който носятъ въ себе си, но и хората още напълно не сж го разбрали.

Често хората се спъватъ сами. Всѣки иска да знае, какво мислятъ другитѣ за него. Ако е религиозенъ, той иска да знае, какво мнение иматъ близкитѣ му, дали обича Христа и каква е любовта му. Ако е свѣтски, той иска да знае, мислятъ ли го познатитѣ му за ученъ, за

голъмъ човѣкъ. Искате ли да знаете, каква е любовта ви, вижте, какво ще кажатъ животнитѣ за васъ. Дойде едно куче около васъ, върти си опашката. То е гладно, иска да му дадете малко хлѣбъ. Ако го погледнете и нищо не му дадете, то има вече известно мнение за любовта ви. То казва: Този човѣкъ нѣма сърдце, не влиза въ положението ми. Обаче, дадете ли му хлѣбъ, то разбира, че имате любовъ. Колкото повече хлѣбъ му давате, толкова по-голъма е любовта ви. Младитѣ моми и момци си пишатъ писма, въ които изливатъ любовта си. Каква любовъ е тази, която е написана съ черно мастило? Истинската любовъ трѣбва да се пише съ лъчи на свѣтлината, а не съ черно мастило. Въ бъдеще така ще се пишатъ любовнитѣ писма. Като отворите едно любовно писмо, трѣбва да се облѣчете съ лъчи отъ свѣтлината, да свѣтнете. При това, ако въ писмото се говори за ябълки и круши, ще ги получите въ действителность. За каквото се пише въ писмото, ще го имате предъ себе си. Не е въпросъ да имате цѣли кошници съ ябълки и круши. Една ябълка да имате, но да отговаря на действителността.

Хората се интересуватъ още, могатъ ли да видятъ Бога и Христа. — Отъ тѣхъ зависи. Като извадятъ неблагодарността вънъ отъ себе си и внесатъ благодарността въ сърдцето си, тѣ ще видятъ и Бога, и Христа. — Какъ? — Въ проявитѣ на любовта. Казано е, че Богъ е Любовь. Следователно, отвори

широко сърдцето си, да влѣзе Божествената топлина въ него, да изпиташъ Божествената радостъ и веселие. Отвори ума си широко, да влѣзе Божествената свѣтлина въ него, за да изправишъ пътя си. Отвори широко душата си, да влѣзе Божествената сила въ нея, да те направи смѣлъ и решителенъ. Топлината, свѣтлината и силата, това е Богъ, Когото търсите. Той живѣе въ нашитѣ умове, сърдца и души. Като знаете това, гледайте съ благоговение на душата си, като жилище на Бога, на ума си — като на свещенъ олтаръ и на сърдцето си — като на свещена стаичка. Благодарете за ума, за сърдцето и за душата, които ви сж дадени. Благодарете и за сиромашията, и за болеститѣ, които сжщо ви сж дадени. Болеститѣ, страданията, сиромашията представятъ проявитѣ на Бога, Който ви хваща съ ржцетѣ си и изпитва любовта ви. Вие се сърдите, недоволни сте, защото не знаете, че чрезъ тѣхъ ви посочватъ новъ пътъ къмъ любовта. Ще благодаришъ за всичко : ако си боленъ, ще благодаришъ ; ако си здравъ, пакъ ще благодаришъ ; като умирашъ, ще благодаришъ ; и като се раждашъ, пакъ ще благодаришъ. Днесъ, като се ражда нѣкой, всички благодарятъ ; като умира, всички скърбятъ. Щомъ дойде смъртта, кажи : Благодаря, че е дошло време за умирање. Има ли нѣщо страшно въ смъртта ? Ако умрешъ, за да излѣзешъ отъ затвора, ти придобивашъ свободата си. По-страшно е, когато се раждашъ въ затворъ. Благодари и при еди-

ния, и при другия случай. Герой е онзи, който благодари и когато умира, и когато се ражда. Човѣкъ се изпитва и чрезъ смъртта, и чрезъ живота. Ако не мине и презъ дветѣ положения, той не може да разбере любовта и обичта. Когато момъкътъ и момата се влюбятъ, тѣ трѣбва да дадатъ нѣщо отъ себе си, да се откажатъ отъ нѣщо, да се научатъ да служатъ единъ на другъ. Ако човѣкъ мисли само за себе си, той забравя, че трѣбва да служи на другитѣ. Ако Богъ служи на всички същества, и човѣкъ трѣбва да следва Неговия примѣръ. Христосъ казва: „Отецъ ми работи, и азъ ще работя“. Хората искатъ да станатъ господари, безъ да сж служили на другитѣ. Това е невъзможно. Господарь може да бжде само онзи, който се е научилъ да служи. Днесъ хората се учатъ да служатъ. Ако най-големиятъ Господарь, Който е създалъ свѣта, служи, какво остава за онзи, който нищо не е създалъ? Затова, всѣки човѣкъ вътрешно трѣбва да пожелае да стане слуга, да служи на любовта. Работата е служене, въпрѣки това, мнозина не сж довольни отъ работата си. Тѣ казватъ: Тази работа не ни подхожда, не е за насъ. Сократъ е билъ метачъ въ Атина. Като го запитвали, защо мете, той отговарялъ: Уча се да работя, да измета всичко нечисто въ себе си. Той искалъ да покаже, че човѣкъ може да бжде благодаренъ на всичко. Сжщевременно, той доказалъ, че човѣкъ може да бжде благодаренъ и отъ лошата жена, затова се оженилъ.

за Ксантипа, известна по своя лошъ характеръ. Както и да постъпвала съ него, той всъкога благодарѣлъ. Тя го хващала за косата, разтърсвала главата му, но той спокойно отговарялъ: Благодаря, че разтърсвашъ главата ми, да мисля по-добре. Като го потупвала по гърба, той казвалъ: Благодаря ти, че изтърсвашъ праха отъ дрехитѣ ми. Чрезъ Ксантипа той си изработилъ една велика философия за живота и си казалъ: Благодарение на Ксантипа, азъ станахъ философъ.

Неблагодарността трѣбва да се превърне въ благодарностъ. Ако човѣкъ не може да направи това, нищо друго не може да постигне. Нѣма по-велико нѣщо въ живота отъ това, да бждешъ благодаренъ. Благодарността отваря пътя на любовта. Мислите ли, че, който ви люби, може да ви направи зло? Злото се дължи на неблагодарността. За благодарния и за любещия е казано, че око не е видѣло и ухо не е чуло това, което Богъ е приготвилъ за тѣхъ.

Съвременнитѣ хора говорятъ за любовта, обичатъ се, но, въпрѣки това, постоянно се каратъ. Защо? — Защото тѣ не обичатъ Бога въ човѣка, а себе си. Нѣкой обикне единъ човѣкъ и веднага влиза въ него. Щомъ влѣзе въ него, той обича първо себе си въ своя възлюбенъ и започва да го хвали и да се възхищава отъ него. Въ сжщностъ, той обича себе си. Като излѣзе отъ него, той вижда вече погрѣшкитѣ му и се чуди, какъ го е оби-

чалъ. Докато възлюбенитѣ влизатъ единъ въ другъ, тѣ се обичатъ, но започватъ да се налагатъ, кой на кого да служи. Ако единиятъ отстъпи и приеме да стане слуга, тѣ живѣятъ донѣкжде добре, споразумяватъ се. Обаче, ако никой не отстъпва, тѣ излизатъ навънъ и започва война помежду имъ. Ето защо, когато срещнешъ единъ човѣкъ, възлюби Бога въ него, а не човѣка, и кажи: Господи, готовъ съмъ да Ти служа, защото Ти внесе живота въ мене. Благодаря Ти за всичко, което си направилъ заради мене. Тогава ще чуешъ тихия гласъ на Господа: Влѣзъ въ Царството на любовта и бжди блаженъ. Това значи, Богъ да се весели въ човѣка, а човѣкъ да се радва и да има вжтрешенъ миръ.

Сегашнитѣ хора се влюбватъ и разлюбватъ. Защо става това? — Защото всѣки човѣкъ влиза въ възлюбения си самъ, безъ Господа. Затова казвамъ: Като обикнешъ нѣкого, влѣзъ въ него съ Господа заедно, не влизай самъ. Като те обикне нѣкой, и той трѣбва да влѣзе въ тебе съ Господа заедно. Който влиза въ човѣка самъ, безъ Господа, той не носи любовта. Влѣзешъ ли въ нѣкой домъ безъ любовъ, ти носишъ нещастие за този домъ. Свѣтътъ, който сега се създава, е свѣтъ на любовта. Влѣзешъ ли въ този свѣтъ, любовта трѣбва да бжде твой съпътникъ. Каквото помислишъ, каквото почувствуваешъ, всичко трѣбва да бжде продиктувано отъ любовта. Както и да постѣпвашъ, всичко трѣбва

да е написано съ ржката на любовта. Това може да ви се вижда чудно — нищо не значи. Чуднитѣ нѣща сж приятни. Ако нѣкой ти изпѣе една пѣсень, и ти не пожелаешъ да я чуешъ втори пжтъ, това показва, че тя не е пѣта съ любовь. Изпѣятъ ли ти я съ любовь, ти ще пожелаешъ да я чуешъ и втори, и трети пжтъ. Ако една пѣсень не расте като дървото и не зрѣе като плода, не е истинска, т. е. не носи любовьта. Ако една мисль не расте и не зрѣе, не е права мисль. Правата мисль е капиталъ, на който човѣкъ всѣкога може да разчита. Каже ли нѣкой, че е остарѣлъ и нищо не може да постигне, той не мисли право. Правата мисль подразбира вѣченъ животъ. Човѣкъ живѣе вѣчно, като съблича старата си дреха и облича нова. Казано е въ Писанието: „И прибра се Аврамъ при отцитѣ си“. Не е казано, че Аврамъ остарѣ и се прибра при старитѣ хора. Христосъ казва: „Ако не станете като малкитѣ деца, не можете да влѣзете въ Царството Божие“. Значи, въ онзи свѣтъ не се говори за старость. Тамъ има мждреци, а не стари хора. Този стихъ може да се преведе въ следния смисль: Ако благодарността не влѣзе въ сърдцето ти, не можешъ да влѣзешъ въ Царството Божие. Благодарността води къмъ любовьта. Безъ благодарността не можешъ да намѣришъ пжтя къмъ любовьта. Учете се да благодарите за всичко. И като ви обидятъ, и като ви похвалятъ, еднакво благодарете. Не е въпросъ да благо-

дарите механически, но съзнателно, като превръщате горчевината въ сладчина. Всѣки човѣкъ е на фронта, началникътъ му заповѣдва, и той трѣбва да изпълнява. — Докога ще продължава това подчинение? — Докато човѣкъ дойде до онази вътрешна дисциплина въ себе си, докато придобие пълно самообладание, да стане господарь на себе си.

Сегашниятъ хора страдатъ, защото не разбиратъ това, което става вътре въ свѣта. Външно тѣ го разбиратъ, но вътрешно още не сж го разбрали. Външно свѣтътъ е добре нареденъ. Външниятъ редъ и порядъкъ е добъръ: навсѣкжде има кжщи, фабрики, работилници, желѣзници, параходи, аероплани. Превозни сръдства има навсѣкжде. Външно животътъ е улесненъ, но време е вече да се постави вътрешенъ редъ и порядъкъ, да се оправи и вътрешниятъ животъ на хората. Божественото носи вътрешния редъ и порядъкъ въ всички хора, въ всички домове, общества и народи. Вътрешниятъ редъ ще направи хората радостни и весели. Всѣко лице ще бжде засмѣно. И тогава, колкото хлѣбъ сложите на трапезата, нѣма да се извинявате, че е малко, но ще благодарите и за него. Колкото плодове сложите на трапезата, ще благодарите и на тѣхъ. Нѣма да казвате, че нѣкой ви е далъ само една череша, но ще благодарите и за нея. Само една ябълка да имате, благодарете и за нея. Ако не благодарите за малкото, и то ще ви се отнеме.

Единъ светия тръгналъ за небето, да се срещне съ Господа, да Му даде отчетъ за дѣлата си. На пътя си срещналъ единъ богатъ човѣкъ, който го запиталъ, къде отива. — При Господа. — Моля ти се, кажи Му, че ми дотегна богатството, искамъ да се освободя отъ него. Ако не ме освободи, ще слѣза въ дѣното на ада и ще се погубя. По-нататкъ светията видѣлъ единъ голъ човѣкъ, заровенъ въ пѣсѣка. — Какво правишъ тукъ? — запиталъ го той. — Какво правя? Лежа и оплаквамъ положението си. Дотегна ми вече тази сиромашия. Ти си светъ човѣкъ, кажи, моля ти се, на Господа, да ме освободи отъ сиромашията и отъ тази голота. Светията отишълъ при Господа, свършилъ работата си и на връщане пакъ миналъ по сѣщия пътъ. Първо видѣлъ сиромаша, а после богатия. Той казалъ на сиромаша: Богъ те съветва, да благодаришъ за сиромашията и за голотата, въ които се намирашъ. Само чрезъ благодарността ще се освободишъ отъ сиромашията. — Това е невъзможно! — отговорилъ сиромаштъ. — Щомъ не можешъ да благодаришъ за сиромашията, тя никога нѣма да те напусне. После светията миналъ покрай богатия и му казалъ: За да се освободишъ отъ богатството, Богъ те съветва да роптаешъ, да проявишъ недоволство, че си богатъ. — Това е невъзможно! — отговорилъ богатиятъ. — Щомъ е невъзможно, ще носишъ богатството си и ще пышкашъ подъ неговия тормозъ.

И тъй, който благодари за всичко, което му е дадено, е богатъ. Който не може да благодари и постоянно роптае, е сиромасъ. Благодарността се крепи върху три нѣща: доброта, разумностъ и справедливостъ. Дето сж доброто, разумността и справедливостъта, тамъ е любовта. Дето отсъствуватъ доброто, разумността и справедливостъта, тамъ никаква любовъ не сжществува. Тамъ е човѣшкиятъ, временниятъ порядъкъ на нѣщата. Затова е казано въ Писанието: „Постоянно благодарете“. Ще кажете, че не е дошло още времето за Божествения порядъкъ. Не само, че е дошло, но повечето сж закъснѣли, трѣбва да усилятъ темпа на своя ходъ.

Мнозина запитватъ, въ какво да вѣрватъ, кое вѣрую е най-право. Не е въпросътъ за това. Всѣки трѣбва да се запита, благодари ли за всичко, което му е дадено. Ако всички хора благодарятъ за това, което Богъ имъ е далъ, тѣ ще се разбератъ. Тѣхното вѣрую е право, тѣ вѣрватъ въ единъ и сжщъ Богъ. Ако хората постоянно благодарятъ, много нѣща ще имъ се дадатъ, и много тайни ще имъ се откриятъ. Обаче, държатъ ли само една неблагодарностъ въ сърдцето си, тѣ сами се спъватъ. Бждете благодарни на всичко, за да ви се даде онова, отъ което душата ви се нуждае. Дали космитъ отъ главата ви падатъ или не падатъ, пакъ благодарете. Всѣки косъмъ е законъ. Като се свързвате съ тѣзи закони, трѣбва да ги прилагате. Ако не ги при-

лагате, нищо не се постига. Нѣкой вземе косъмъ отъ своя любимъ, радва му се, държи го за споменъ. Като се разочарова отъ него, хвърля косъма. За да не дойде до разочарование, той трѣбва да приложи закона, който е свързанъ съ косъма. Вложи доброто, разумността и справедливостта въ душата си, за да приложишъ Божиитѣ закони.

Божиитѣ косми сж законитѣ на Битието. Тѣ сж лжчитѣ на слънцето, за които постоянно трѣбва да благодаришъ. Всѣки лжчъ трѣбва да се използва разумно.

Има особени лжи на Божията Любовь, които подхранватъ и развиватъ ума. Има особени лжи на Божията Любовь, които подхранватъ сърдцето и го правятъ мощно. Има особени лжи на Божията Любовь, които хранятъ душата.

Понеже днесъ е петъкъ — деньтъ на любовта, желая ви, лжчитѣ на Божията Любовь да хранятъ ума, сърдцето и душата ви не само единъ день, но за вѣчни времена.

Желая ви, постоянно да благодарите на тѣзи лжи.

Служете на Господа съ любовь, служете Му съ мѣдростъ, служете Му съ истина, за да имате животъ, свѣтлина и свобода въ себе си.

*

20. Беседа отъ Учителя, държана на 28 августъ, 5 ч. с. 1942 г. София. — Изгрѣвъ.

Любовь и обичь

Размишление върху любовта и обичта.

Всѣки си задава въпроса, какво нѣщо е човѣкътъ. За да се задава този въпросъ, това показва, че човѣкъ нѣма ясна представа за себе си. Гледате човѣка въ движение, имате една представа за него; гледате го, когато спи, имате друга представа. Когато спи, той затваря очитѣ си, тихъ и спокоенъ е; отъ време на време нѣкой мускулъ на лицето му трепва, и той се обръща на една или на друга страна. Нѣкои хора спятъ спокойно, не се обръщатъ; на която страна легнатъ вечеръ, на сжщата страна се намиратъ сутринъ. Други пѣкъ се обръщатъ ту на дѣсната, ту на лѣвата си страна, ту на грѣбъ — неспокойно спятъ. Когато сж будни, хората сжщо се различаватъ: едни говорятъ тихо, меко, а други — високо, грубо. Ако питате нѣкого, защо говори толкова високо, ще ви каже, че така му е удобно. Когато има да взима, човѣкъ говори високо; когато има да дава, говори тихо, низко. Важно е да разбирате вътрешния смисълъ на високото и на низкото говорене.

Задава се още и въпросътъ: какво нѣщо е топлината и какво — студътъ? По какво

се различаватъ тѣ? — По броя на трептенията, на амплитудитѣ, на разстоянието, което заематъ. Тази е причината, поради която мѣрkitѣ, съ които опредѣлятъ топлината, сж различни отъ тѣзи, съ които опредѣлятъ студа. Знаковетѣ, съ които се опредѣлятъ, сжщо сж различни. При това, студътъ достига най-много до минусъ 273⁰, а топлината — до милиони градуси.

Както се разглежда въпросътъ за студа и топлината, така се разглежда въпросътъ за тъмнината и свѣтлината, за злото и доброто. Какво представя доброто и какво — злото? Всѣко нѣщо, което поставя живота за основа, е добро; всѣко нѣщо, което поставя смъртѣта за основа, е зло. Доброто се разбира само отъ разумния човѣкъ, на когото съзнанието е будно, който никога не спи. Който спи, той не разбира доброто. Той говори за него, казва за нѣкого, че е добъръ, но не разбира сжщността на доброто. Казваме: Добра нива е онази, която ражда добро жито; добро лозе е онова, което ражда добро грозде; добра, чиста вода е онази, която носи въ себе си благата на живота.

Що е човѣкътъ? — Сжщество, което се движи отъ едно мѣсто на друго. Той е свързанъ за земята, по-далечъ отъ нея не може да отиде. Той поглежда къмъ луната и си мисли за условията, които сжществуватъ тамъ. Какво има на луната? Вечеръ има голѣмъ студъ, а презъ деня — голѣма горещина. Тя действува върху въображението на човѣка. Подъ

нейно влияние той си мисли, че е красивъ, богатъ, ученъ, но като излѣзе отъ въображението си, вижда, че всичко това било илюзия. Като дойде до мисълта и чувствата, човѣкъ разбира, че ангелитѣ живѣятъ въ тѣзи свѣтове. Тѣй щото, човѣкъ мисли и чувствува чрезъ ума и сърдцето на ангелитѣ. Чистата и права мисълъ е достояние на ангелитѣ. Това, което хората наричатъ мисълъ, е въ сжщностъ въображение.

Единъ младъ циганинъ турилъ на главата си едно гърне съ млѣко и тръгналъ да го продава. Като вървѣлъ, той си мислѣлъ за бждещето и си представилъ, че, като продаде млѣкото, ще си купи една кокошка, която ще снесе много яйца. Яйцата ще се излюпятъ, ще си има пиленца. Като пораснатъ пиленцата, той ще ги продаде и ще си купи агне; то ще порасне, ще стане голѣма овца. Тя ще му роди нѣколко агънца, които ще продаде и ще си купи една крава. После ще продаде теленцата, ще си купи конъ, ще го впрегне и ще работи съ него, докато забогатѣе. Като стане богатъ, ще си намѣри една красива циганка, която ще му роди едно красиво циганче. Така си рисувалъ живота циганинътъ и подскочилъ отъ радостъ. Гърнето паднало на земята, млѣкото се разлѣло, и той се озовалъ предъ разбити мечти — нито циганката, нито циганчето постигналъ.

Мнозина живѣятъ съ въображението си, като младия циганинъ, но, въ края на краищата, изгубватъ реалното. Човѣкъ трѣбва да

мисли. Той е дошъл на земята да работи и да учи, а не да благува. Дълго време трѣбва да учи, докато разбере живота и неговитѣ прояви. Не е достатъчно да има цигулка, да знае, кой я направилъ, отъ какво дърво е, какви сж струнитѣ, но той трѣбва да свири. Не е достатъчно да отваря и затваря кутията, да показва цигулката си, но трѣбва да бжде добъръ цигуларь. Нѣкой казва: Азъ съмъ човѣкъ. Това значи: Азъ имамъ цигулка, т. е. цигуларь съмъ. Богъ ме е създалъ. — Значи, добъръ майсторъ е направилъ цигулката ти, но тя трѣбва да знае да говори. Всѣки човѣкъ има цигулка. Колкото и да не знае да свири, поне четиритѣ струни може да докосне; после, ще я нагласи и ще изсвири нѣщо. Модерниятъ и опитенъ цигуларь ще изсвири нѣщо отъ Бетховенъ, отъ Моцартъ, отъ Бахъ. Обикновениятъ цигуларь ще изсвири една народна или хороводна пѣсенъ. Както знае да говори човѣкъ, така знае и да свири на своята цигулка. Тѣлото е цигулката, която му е дадена да обработва. Тоноветѣ, които излизатъ отъ цигулката, представятъ неговата мисль. Колкото по-чисти сж тоноветѣ, толкова мисльта е по-права. Като свири, човѣкъ храни душата си. Той се нуждае, освенъ отъ физическа, още и отъ духовна храна.

Като живѣе, човѣкъ минава презъ нѣколко процеси: хранене, мислене и чувствуване. Храната е материалътъ, който се използва за подържане на организма. Мисльта и чувствуването сж градивни процеси. Тѣ използва

ватъ физическия и духовния материалъ за съграждане на физическото, на умственото и на сърдечното тѣло на човѣка. Красивъ е човѣкътъ, но бждещиятъ човѣкъ ще се различава коренно отъ днешния. Каквато ще бжде разликата между бждещия и сегашния човѣкъ, такава е разликата между сегашния и миналия. Има единъ образъ, къмъ който се стреми човѣкъ. Това е образътъ, който Богъ е направилъ още при създаването на свѣтаъ. За него се казва: „И направи Богъ човѣка по образъ и подобие свое“.

Ние се интересуваме отъ храната дотолкова, доколкото можемъ да извадимъ отъ нея живота. Ако човѣкъ не мисли върху това, което Богъ е създалъ, той не може да се ползува отъ живота, който е скритъ въ цѣлата природа. За да се ползуваме отъ природата, трѣбва да проявимъ и външенъ, и вътрешенъ животъ. Външниятъ животъ се изразява чрезъ движение, а вътрешниятъ — чрезъ мисълъ, чувствуване и действие. Движи се физическиятъ човѣкъ, за когото се казва, че е направенъ отъ прѣстъ. За да стане жива душа, която да мисли, чувствува и действува, трѣбвало е Богъ да вдъхне презъ ноздритъ му отъ своето дихание. Красивъ е билъ първиятъ човѣкъ, но следъ грѣхопадането се е изопачилъ. Днесъ той трѣбва съзнателно да работи върху себе си, да се изправи, да се върне тамъ, отдето се е отклонилъ. Каква е дрехата, съ която били облѣчени първитъ хора? Ще кажете, че тѣ били облѣ-

чени съ дрехи, каквито сегашнитъ хора носятъ. И на сегашнитъ хора липсва нѣщо. Тѣхнитъ дрехи не сж изработени съ любовъ. За да бждатъ здравословни, преди всичко, овчарътъ трѣбва да бжде добъръ, разуменъ и справедливъ. Като пасе овцетъ си, трѣбва да се отнася добре съ тѣхъ, да не ги ругае, да не ги бие, лоши думи да не имъ казва. Щомъ се отнася добре съ тѣхъ, тѣ доброволно ще си даватъ вълната. Който я купи, трѣбва да я пере съ чиста вода, да я преде и тъче съ разположение и радостъ. Вретеното, на което се преде човѣшкиятъ животъ, не е нищо друго, освенъ земята, която се върти около себе си и около слънцето. Богъ е направилъ първата дреха на човѣка отъ преждата, която земята изработила.

Сега, за насъ е важно, какво Богъ е направилъ; за човѣка пъкъ е ценно, какво той може да направи. Ще туримъ на мѣсто основата, вътъка и ще започнемъ да тъчемъ. Като изтъчемъ плата, ще намѣримъ добъръ шивачъ, да скрои и ушие дрехата. Който облѣче дреха, изработена съ любовъ, той ще чуе най-хубавата пѣсень, която едва ли нѣкога се е пѣла въ свѣта. Това значи, да си изработи човѣкъ сватбарска дреха, съ която да влѣзе въ небето. Подъ думата „небе“ разбираме разумния свѣтъ, между сжщества, които любятъ. Разумнитъ и възвишени сжщества любятъ, а човѣкъ обича. Любовта се изявява чрезъ музика и пѣсни, написани въ мажорни и миньорни гами. Ма-

жорнитѣ пѣсни иматъ сила, а миньорнитѣ — мекота. Въ обикновената музика подѣ миньорни пѣсни разбиратъ такива, които съдържатъ тонове съ понижение.

Какво представя човѣкъ? — Копие отъ първоначалния, истински оригиналъ. „Познай себе си!“ — е казалъ единъ отъ старитѣ грѣцки философи. За да се познае, човѣкъ трѣбва да познае първо своя оригиналъ. Оригинальтъ, по който човѣкъ е създаденъ, се отличава по три нѣща: доброта, сила и разумность. Отъ доброто, като основа на живота, се вади градивенъ материалъ. Силата произвежда движението. Като се подвижилъ, човѣкъ станалъ жива душа. Дето има движение, тамъ е животътъ. Разумностьта пѣкъ подразбира словото и мисльта. Като мисли, човѣкъ дохожда до положението да съзнава, че живѣе не само за себе си, но и за своитѣ ближни. Ако мисли само за себе си, той се отдалечава отъ истинския животъ и изпада въ статическо положение. Колкото повече навлиза въ Божествения свѣтъ, човѣкъ опредѣля отношенията си къмъ Бога, като Неговъ синъ, и разбира, че безъ любовь нѣма животъ. Като люби Бога, той люби и ближния, и себе си. Адамъ сгрѣши, защото още не бѣше се опредѣлилъ. Той живѣеше въ рая, но не се ползуваше отъ условията, които му бѣха дадени. Той съзнаваше, че не е готовъ още да живѣе въ рая, съ Бога, и пожела да има другарка, съ която да се разговаря. Желанието му, да има около себе

си сжщество, подобно на него, стана причина да излѣзе отъ рая.

Сегашнитѣ хора сж извѣнъ рая. Следъ излизането на Адамъ и Ева отъ рая, вратата на рая се затвори за всички хора. Кой стана причина за излизането на първитѣ човѣци отъ рая? — Изкусительтъ. Той започна да имъ описва красотата на външния свѣтъ, съ което ги съблазни. Обаче, тѣ не знаеха, какъ да излѣзатъ. Той имъ даде съветъ да направятъ нѣкаква погрѣшка, съ която да проявятъ неподчинение на Божиитѣ заповѣди. Погрѣшката на Адама се заключаваше въ неговото скрито желание, да получи единъ плодъ направо отъ ржката на Ева. Той самъ си кжсаше плодове, когато пожелаеше, но не бѣше опиталъ, какво значи, да получи плодъ отъ ржката на Ева. Тя възприе желанието на Адама и, при първия случай, който ѝ се представи, тя му поднесе единъ отъ плодоветѣ на забраненото дърво. Не само това, но тя даже му показва, какъ се яде този плодъ. Първо тя хапна отъ него, а после даде и на Адама. Щомъ ядоха отъ забранения плодъ, царскитѣ мантии паднаха отъ гърба имъ, и тѣ се намѣриха предъ отворената врата на рая.

Какво става съ човѣкъ, който грѣши и прави престѣпления? Стражари го хващатъ и го затварятъ, като турятъ на ржцетѣ и краката му вериги. Щомъ влѣзе въ затвора, той е далечъ вече отъ бащиния си домъ. Той влиза въ новъ свѣтъ, но лишенъ отъ свѣтлина и

свобода. На наученъ езикъ казано, той слиза въ гжста, неорганизирана материя. Като се натъкне на тѣзи условия, човѣкъ започва да мисли, какво да прави, за да излѣзе отъ ограничението. Той се чуди на положението си: богатъ е, но не е доволенъ — нѣщо му липсва.

Единъ младъ селянинъ, отъ Варненскитѣ села, се отличавалъ между момцитѣ, свои другари, съ голѣма сила и необикновено здраве. Прочутъ билъ между селянитѣ. Всички го знаели като голѣмъ юнакъ и борецъ. Едно му недостигало — момитѣ не го харесвали и бѣгали отъ него. Той често казвалъ на майка си: Мамо, не зная, какво да правя съ тази сила и това здраве, които Богъ ми е далъ. Защо, ми сж, щомъ момитѣ не ме харесватъ. Единъ день той заболѣлъ отъ тежка болестъ, която го газила три години. Като отслабналъ съвършено, той казалъ на майка си: Мамо, да ми върне Богъ здравето и силата, и съ камъни да ме товари, на всичко съмъ готовъ. Сега той разбралъ, че здравето и силата сж за предпочитане въ свѣта.

Сегашнитѣ хора иматъ сила, знание, здраве, богатства, но пакъ сж недоволни. Защо? — Защото мнозина отъ тѣхъ ги използватъ криво, не знаятъ, къде да ги приложатъ. Силниятъ прилага силата си тамъ, дето не трѣбва. Като намѣри нѣкой слабъ, бърза да го повали на земята, да му покаже, че е силенъ. Излиза, другъ, по-силенъ отъ него, и го поваля на земята. Вториятъ пъкъ срѣща по-силенъ, който поваля

него и т. н. Така и ученитѣ, и богатитѣ се борятъ помежду си, всѣки иска да излѣзе прѣвъ, да събори противника си. При това положение, могатъ ли хората да се обичатъ? Докато се тъпчатъ едни други, никакга любовъ не може да съществува между тѣхъ. Въ свѣта съществуватъ две категории хора: учени и невежи, силни и слаби, добри и лоши, праведни и грѣшни, красиви и грозни. Учениятъ казва на невежия: Признавашъ ли ме за ученъ? — и го повали на земята. Добриятъ казва на лошиятъ: Признавашъ ли ме за добъръ? — и го повали на земята. Така постъпватъ и праведниятъ, и грозниятъ, но, въ края на краищата, и еднитѣ, и другитѣ сж нещастни. Слабиятъ иска да стане силенъ, грозниятъ — красивъ, невежиятъ — ученъ, грѣшникътъ — добъръ, но съ цель да господствуватъ надъ по-слабитѣ отъ себе си. Това е криво разбиране на живота.

Съвременниятъ свѣтъ се нуждае отъ добри, силни и справедливи хора, които да кажатъ: Слабъ е този човѣкъ, но да не го натискаме; ако е падналъ, да му дадемъ възможность да стане, да се изчисти и да върви напредъ. Какво прави майката съ детето си? — Дълго време тя го кѣпе, докато го изчисти и вложи въ съзнанието му идеята за чистота. Като плаче, тя се вслушва въ гласа му, радва се, че то пѣе. Въ плача му тя схваща музикални тонове. Тя е доволна, че то взима вече основния тонъ. Следъ това въ нея се явява желание, да стѣпи детето ѝ на краката си и да започне да се движи.

Най-после въ нея се заражда желание детето ѝ да учи. Такива трѣбва да бждатъ отношенията на всички хора едни къмъ други. Ще каже нѣкой, че въздиша, че има страдания. — Това е въ реда на нѣщата. Безъ страдания и безъ радости не може. — Искамъ да се радвамъ, да бжда силенъ, да забогатѣя. — Това сж задачи, които сами ще решавате. Така вие се учите и придобивате знания. Тѣй щото, дойдете ли до натискане, до поваляне нѣкого на земята, ще знаете, че това не е позволено. Камъкътъ да натиска камъкъ, това е естествено, но човѣкъ да натиска човѣка, това не е позволено. Добриятъ човѣкъ освобождава потиснатия.

Докато хората продължаватъ да се натискатъ едни-други, животътъ нѣма смисълъ. Като се обезсърдчаватъ, мнозина казватъ, че нѣма защо да живѣятъ, всичко е безсмислено за тѣхъ. Вземете примѣръ отъ очитѣ, ушитѣ, устата, ржцетѣ и краката. За кого живѣятъ очитѣ? — За свѣтлината? Ушитѣ? — За звука. Устата? — За яденето. Ржцетѣ? — За работата. Краката? — За ходене. Човѣкъ е дошълъ на земята, за да се познае. Всѣки трѣбва да знае, защо е роденъ и какво може да направи. Всѣки трѣбва да се запознае съ душата си, т. е. съ доброто; после трѣбва да се запознае съ сърдцето си — съ живота и най-после, съ своя умъ — съ мисълта си. Щомъ се запознае съ душата, съ сърдцето и съ ума си, той придобива истинската красота. Безъ красота нѣма щастие и доволство. Грозотата е

родила недоволството и неблагодарността; красотата е родила доволството и благодарността. Благодарните хора сж станали разумни, красиви, добри, силни, а неблагодарните — невежи, грозни, лоши и слаби. — Слабъ човѣкъ съмъ. Какво трѣбва да правя, да се освободя отъ безсилието? — Да благодаришъ за всичко, което ти е дадено. Както ученицитѣ се срѣщатъ съ учителитѣ си, така и ти ще се срѣщашъ съ Господа, Той — на своята катедра, а ти — на своето столче, и оттамъ ще се разговаряте: Той ще те учи, а ти ще възприемашъ и прилагашъ.

Като не разбиратъ причинитѣ на злото, мнозина ги търсятъ въ дявола и него считатъ виновенъ за всичко. Тѣ не сж прави. Дяволътъ е внесълъ стремежи и желания въ хората, да постигнатъ велики нѣща, да станатъ господари на свѣта. Нѣкои майки и бащи сж заели тѣзи служби по потикъ, внесень пакъ отъ дявола. Много хора сж станали учени, музиканти все по сжщата причина. Красиви нѣща е създалъ дяволътъ, затова не трѣбва да го обвинявате. Той каза на Ева, че, ако яде отъ плода на забраненото дърво, ще стане силна като Бога. Ще кажете, че той е виновенъ за падането на човѣчеството и за съгрѣшаването на първитѣ хора. Вината не е въ дявола, но въ Ева. Тя трѣбваше да го попита, по кой начинъ да изяде плода. Дяволътъ учи хората на нѣщо, но тѣ трѣбва да го разбиратъ. Ако не разбиратъ,

нека питатъ, но да не бързатъ да прилагатъ учението му.

Единъ свѣтски човѣкъ се обърналъ къмъ Бога и станалъ религиозенъ. Той си купилъ една Библия, турилъ я подъ възглавницата си и, безъ да я чете, очаквалъ да се наредятъ работитѣ му. Какво станало? Не само че работитѣ му не се наредили добре, но отъ день на день положението му се влошавало. Той си казалъ: Чудно нѣщо! Откакъ купихъ тази книга, работитѣ ми се объркаха повече. Ще я туря въ огъня, да изгори, да се освободя отъ нея. Решилъ и изпълнилъ решението си. Библията изгорѣла, но случайно едно крайче отъ една страница не изгорѣло. Той взелъ листчето и прочелъ: „Богъ е Любовь“. Ще скрия това листче въ джоба си, казалъ си той, и ще мисля върху него, да видя, какъвъ ще бжде резултатътъ. Какво било очудването му, когато отъ този день, именно, работитѣ му тръгнали добре. Той турилъ въ сърдцеот и въ ума си мисълта, че Богъ е Любовь, и работитѣ му се оправили.

Следователно, не носи Библията на гърба си, нито я туряй подъ възглавницата си. Носи всѣки день въ ума, въ сърдцето и въ волята си мисълта, че Богъ е Любовь, за да постигнешъ всичко, което душата ти желае. Понеже сме направени по образъ и подобие на Бога, ще станемъ като Него. Богъ е мислилъ хиляди и милиони години наредъ, докато създаде свѣта, докато направи човѣка

и му даде всички блага и условия за добър животъ. Единъ день, когато човѣкъ се пробуди, ще разбере, какво е правилъ Богъ и колко време е мислилъ, за да се прояви. Следъ всичко това ще кажете, че Богъ не мисли за васъ. Всичко следи Той, нищо не може да избѣгне отъ Неговото око. Той следи и най-малките движения на човѣшката мисль. Той следи и най-слабите чувствувания и движения и знае, какъ мисли, чувствува и постѣпва всѣки човѣкъ. Той следи и най-малките му движения и постѣпки. Всѣки моментъ Богъ внася възвишени и свѣтли импулси въ човѣка, подтиква го да направи това или онова. Но често хората се колебаятъ, отпущатъ се, отлагатъ, не искатъ да дадатъ ходъ на доброто, което имъ се нашепва. Колко учени хора, колко търговци сж изпуснали моментите да помогнатъ на нѣкой нуждаещъ. Учениятъ погледне къмъ невежия, който иска помощъ отъ него, но той го отминава, като казва: Нѣмамъ свободно време. Петъ минути иска човѣкътъ. Отдѣли му петъ минути отъ времето си и продължи научните си изследвания. Търговецътъ седи въ дюкяна си, нѣкой беденъ го безпокои, иска помощъ отъ него. — Нѣмамъ пари за раздаване, иди да работишъ! Какво ти коштува да му дадешъ единъ левъ? Ако пожертвувашъ нѣщо за ближния си, и за тебе ще пожертвуватъ. Ако не си готовъ за жертва, вмѣсто него, тебе ще поставятъ на работа. Природата ще ти прати болестъ, ще те тури на

легло и ще те застави да се обръщашъ на една и на друга страна въ леглото си, да се въртишъ съ часове. Следъ това ще се оплаквашъ, че си далъ за лѣкари и за лѣкарства хиляди левове. Защо да не кажешъ „Богъ е Любовь“ и да дадешъ на бедния нѣколко лева? Любовьта е въ сърдцето. Вложи любовта въ ближния си, и той самъ ще започне да работи. Любовьта ще го подтикне къмъ дейность.

Често хората ме запитватъ, вѣрвамъ ли въ Христа. Азъ не отговарямъ на този въпросъ, но се стремя да правя добро на всички, които искатъ нѣщо отъ мене. Като имъ направя добро, казвамъ имъ: Вложете Бога, т. е. любовта въ сърдцето си, и всичкитѣ ви работи постепенно ще се наредятъ. Христосъ казва: „Азъ и Отецъ ми ще дойдемъ и ще направимъ жилище въ сърдцата ви.“ Когато Богъ направи жилище въ човѣшкото сърдце, тогава всичко ще се оправи. Кога майката и бащата сж щастливи? — Когато се роди първото имъ дете. Кога човѣкъ е щастливъ? — Когато въ ума му се роди първата мисль, въ сърдцето — първото чувство — и въ волята — първата постѣпка. — Да видимъ лицето на Бога. — Когато погледнете небето, осѣяно отъ милиарди звезди, вие вече Го виждате. Многобройнитѣ звезди на небето сж изразъ на Божието лице. Красивата синева на небето е другъ образъ на Божието лице. Отъ това лице се излъчва свѣтлина, която прониква цѣлия свѣтъ и на

всички дава по нѣщо. На всѣки човѣкъ тя казва: Бжди добъръ! Нека доброто расте и се развива въ тебе. Бжди силенъ! Употрѣби силата си за добро. Бжди уменъ! Употрѣби разумността си за произвеждане на свѣтлина. Прави добро на всички хора, на всички живи същества.

Вложете въ сърдцата си думитѣ „Богъ е Любовь“, за да оживѣятъ, както посаденитѣ въ земята семена израстватъ и се развиватъ. Когато тѣзи думи оживѣятъ въ сърдцата ви, вашето дърво на живота ще се окичи съ зрѣли, сладки плодове. Красиво е всѣко плодно дърво, което ражда. Христосъ казва: „Азъ съмъ лозата, вие — пржките, а Отецъ ми е земеделецътъ. Всѣка пржка, която дава плодъ, се обрѣзва; а която не дава плодъ, отсича се и въ огъня се хвърля“. Казано е, че дървото се познава по плода; същото се отнася и до насъ. Нашитѣ свѣтли мисли и чувства, нашитѣ добри постѣпки създаватъ нашия образъ, отъ който излиза сила. Тѣ сж плодетѣ на нашия животъ. По тѣхъ ни познаватъ и въ този, и въ онзи свѣтъ. Човѣкъ се обича за това, което дава отъ себе си на другитѣ хора. Понеже Богъ е вложилъ въ насъ своитѣ свѣтли мисли и чувства, ние трѣбва да Го обичаме. Като Го възлюбимъ съ всичкото си сърдце, съ всичкия си умъ, съ всичката си душа и сила, каквото пожелаемъ и каквото очакваме, ще ни се даде. Съ любовъ всичко се придобива; безъ любовъ нищо не се придобива. Христосъ каз-

ва: „Както ме Отецъ възлюби, така и азъ Го възлюбихъ“. Той даде всичко заради Господа, да изяви любовта си къмъ Него.

Всички хора трѣбва да дадатъ нѣщо отъ себе си за Господа, но трѣбва и да приематъ нѣщо отъ Него. Давайте, за да приемате. Когато нѣкой ви залюби, той ви изпраща любовно писмо, съ което отивате при Бога и Го питате: Защо ме люби този човѣкъ? — Отвори писмото и прочети. Какво правятъ нѣкои моми и момци, когато се влюбятъ? — Тѣ бѣгатъ. Момата бѣга отъ момѣка, а момѣкътъ — отъ момата. Защо бѣгатъ? — Да не изгорятъ. — Това, което изгаря хората, не е любовъ. Когато нѣкой момѣкъ залюби млада мома, тя почернява — лицето ѝ става тъмно. Това е любовта на адепта, който изкуси Ева. Той обещава на момата златни кули: царица ще я направи, ще я носи на рѣце, слуги ще има на разположение, ще я облича въ коприни, нищо нѣма да работи. Много обещания дава, но нищо не изпълнява. Другъ момѣкъ се влюби въ нѣкоя мома, и лицето ѝ свѣтне. Тя става весела, подвижна, пѣргава. Той нищо не ѝ обещава, но казва, че тя трѣбва да отвори сърдцето си за всички, които я обичатъ; да излѣзе отъ инертното, очаквателно положение, да стане на крака и да отмѣни майка си въ работата.

Разправятъ единъ анекдотъ, който се случилъ въ Бостонъ, съ американския председател на Щатитъ — Вашингтонъ. Единъ день той

билъ на пазара, наблюдавалъ, какъ хората купуватъ и продаватъ. По едно време той спрѣлъ вниманието си върху единъ богаташъ, който купилъ единъ пуякъ, но се озърталъ, търсѣлъ човѣкъ, да му го занесе вкѣщи. Намѣрилъ нѣколко носачи, но не се установилъ нито на единъ, скѣпо му се видѣло това, което искали. Тогава Вашингтонъ се приближилъ къмъ богатия господинъ и му казалъ : Азъ мога да ви услужа. Той веднага взелъ пуяка и тръгналъ следъ богаташа. Като стигналъ до кѣщата му, спрѣлъ се и подалъ пуяка на собственика. Последниятъ бръкналъ въ джоба си, извадилъ единъ доларъ и го подалъ на носача. — Благодаря, господине, не се нуждая отъ пари. — Какъ, да не би и ти да си недоволенъ отъ възнаграждението ? Въ този моментъ Вашингтонъ извадилъ картичката си и я подалъ на богаташа. Той останалъ крайно изненаданъ и засраменъ, като прочелъ името на Вашингтона. Следъ това той тихо добавилъ : Ако азъ мога да нося пуяка, защо да не направишъ и ти сѣщото ? При това, не мога да взема пари за услугата, защото уважавамъ пуяка. Моля те, да не го колишъ. Ако ме обичашъ, ще го оставишъ въ двора си на свобода. Нека ти остане за споменъ, да знаешъ, че нѣкога Вашингтонъ, председател на Щатитъ, ти е носилъ пуякъ.

Не прави ли сѣщото и Богъ ? Ти вървишъ напредъ, а Той следъ тебе, носи пуяка ти, за което Му давашъ единъ доларъ възна-

граждение. Колко хубави и свѣтли мисли, чувства и желания ти донася Богъ, за които ти Му плащашъ по единъ доларъ. Ако Го обичашъ, ще задържишъ Неговитѣ мисли и чувства въ сърдцето си. Тѣ ще те повдигнатъ и ще ти предадатъ по-голѣма цена. Ще приемашъ съ радостъ и съ благодарностъ всичко, което Богъ ти донася и ще си кажешъ: Това, което Богъ прави за мене, и азъ мога да направя за другитѣ. Това е новото, което носи нови идеи, ново разбиране за живота. Днесъ всички говорятъ за любовта, търсятъ я, но като я намѣрятъ, въ края на краищата, тя ги изгаря. Да говорите за любовта, това значи, да проявявате Бога, всѣки да Го види и по знае. Иначе, любовта нѣма смисълъ. Ще кажете, че любовта причинява страдания, че който ви обича, същевременно ви измъчва. Любовта никога не измъчва. Злото мъчи човѣка, съ единствената целъ, да го накара да обикне Бога. То не казва на човѣка, какъ да Го обича, но го заставя да обича. Изобщо, злото доставя материалъ за работа, а доброто гради. Доброто показва на човѣка, какъ трѣбва да обича. Казано е въ Евангелието: „Не противи се на злото“. Сега се иска още нѣщо: не само да не се противишъ на злото, но и да го обикнешъ. Като го обикнешъ, то ще се разтопи. Злото е твърдо като камѣкъ. Ако не можешъ да го разтопишъ, ще ударишъ главата си въ него и ще я разбиешъ. Мъчно се разтопява злото, но, ако успѣешъ, ще го

превърнешъ въ течностъ и въ пара и ще лъхне къмъ тебе като вѣтрецъ. Тогава ще видишъ, че Богъ се крие задъ злото. Дрехата, съ която е облѣчено злото, е създадена отъ човѣка. Кой е цѣрътъ срещу злото? — Любовта.

Въ кой свѣтъ най-много се проявява злото?—Въ човѣшкия. Тамъ то се шири навсѣкжде. Въ ангелския свѣтъ е само началото на злото. Въ Божествения свѣтъ, обаче, никакво зло не сѣществува. Обикнете злото, за да се освободите отъ неговия тормозъ. Ако нѣкой ти е неприятенъ, обикни го; не можешъ ли самъ да постигнешъ това, извикай нѣколко свои приятели да ти помогнатъ. Любовта е колективенъ процесъ, и въ нейно име всичко се постига. Тя е процесъ, който се изявява на открито. Когато влюбенитѣ се криятъ и бѣгатъ отъ хората, тѣ свършватъ съ катастрофа. Лицето на влюбения трѣбва да бѣде свѣтло, а не тъмно. Щомъ потъмнѣе, той е на кривъ пѣтъ. Като се влюби, болниятъ оздравява, глупавиятъ поумнява. Любовта произвежда превратъ въ човѣка. Тя го прави смѣлъ и решителенъ, готовъ на всички жертви. Той се отваря за всички хора и ги обиква. Може ли човѣкъ да обича всички хора? Както житното зърно, въ продължение на нѣколко години, може да се размножи толкова, че да изхрани цѣлия свѣтъ, така и любещиятъ може да обича всички живи сѣщества.

Вложете въ умоветъ и въ сърдцата си думитъ „Богъ е Любовь“, за да постигнете желанията си. — Бедни сме, слаби сме, невежи сме. — Щомъ Богъ не е съ васъ, разбира се, че ще бждете бедни, слаби и невежи. Отворете се за Божествената свѣтлина, да увеличите амплитудата на своитъ мисли, чувства и действия. Любовта носи всички възможности въ себе си. Предъ нея и злото се отваря като доброто. Предъ любовта и ангелътъ на смъртта с красивъ. Той има две лица: предъ човѣка на безлюбието открива грозното си лице; предъ любещия той отваря своето красиво и засмѣяно лице и го носи презъ пространството на онзи свѣтъ, докато го постави на опредѣленото мѣсто. Докато е на земята, човѣкъ се лута натукъ-натамъ, не знае ко-го да обича. Като замине на онзи свѣтъ, той обиква Бога, защото остава самъ.

Време е вече да вложите любовта въ сърдцето си и, когато срещнете, вашъ приятелъ или неприятелъ, да сте готови да си подадете ръка въ името на любовта. Бждете готови, да раздадете всичко, каквото имате, въ името на любовта. Какво е направилъ единъ разбойникъ? Като разбралъ, че Богъ е Любовь, вложилъ любовта въ сърдцето си и, каквото открадналъ, върналъ го на хората, които ограбилъ. Той имъ казалъ: Всичко това правя въ името на любовта и желая, всички да се превърнемъ отъ разбойници на добри, праведни хора, да проповѣдваме навсѣкжде любовта.

Помнете: безъ любовъ животътъ нѣма смисълъ. Като любите, всѣки да си постави за задача, да намѣри първата майка, първия баща, първия приятелъ въ свѣта. После ще намѣрите първия човѣкъ, който е проявилъ щедростъ. Ако не познавате първата майка, първия баща, първия приятелъ въ свѣта, нищо не можете да постигнете. Човѣкъ трѣбва да има образецъ за всички нѣща, за да върви напредъ. Любовта носи истинскитѣ образци. Следвайте я, за да се ползвате отъ нейнитѣ възможности и блага.

Поставете си днесъ като задача, когато срещнете, да намѣрите една добра чѣрта въ него, изразена въ очитѣ, въ ушитѣ, въ носа, въ устата, въ движенията или другаде нѣкъде. И, като го видите, да ви стане приятно. Всѣки човѣкъ носи нѣщо хубаво въ себе си, за което заслужава да бѣде добре посрещнатъ. Вземете примѣръ отъ младитѣ моми и момци. Като се срещнатъ, тѣ веднага намиратъ по една хубава чѣрта единъ въ другъ, за която сж готови да се жертвуватъ. Като се оженятъ, тѣ забравятъ, че иматъ нѣщо хубаво, и развалятъ отношенията си. Търсете Божественото, както въ себе си, така и въ своя ближенъ, да разчитате на него. Какво прави българинътъ, когато жѣне нивата си? Той отдѣля житото отъ плѣвата: житото туря въ хамбара, защото разчита на него; плѣвата дава на добитъка. Правете и вие сжщото. Ако се жените, разчитайте на Божественото въ човѣка, т. е.

на житото въ него, а не на плъвата — на човѣшкото. Разчитайте на любовта, на чистото жито, отъ което може да се направи хубавъ хлѣбъ. Разчитайте на онази любовъ, която кара сърдцето, ума и душата да трептятъ по особенъ начинъ. Това е чистата, истинска любовъ. Въ нея болниятъ оздравява, умрѣлиятъ оживява и възкръсва. Казано е въ Писанието: „Който чуятъ гласа ми, ще оживѣятъ и възкръснатъ.“

Какъ ще посрещнете любовта днесъ? Тя ще ви посети по особенъ начинъ. Ще бжде облѣчена скромно, едва ще я познаете. Тя не е облѣчена въ царска мантия, както вие си мислите. Красива е любовта, но скромно облѣчена. Изкуство е да я познаете въ дрехата на смиреніето. Ако я познаете, тя ще ви даде единъ отъ плодовѣтъ на живота, отъ който ще оживѣете и възкръснете. Безлюбието носи плодове на смъртта, а любовта — плодове на живота и на безсмъртието. Любовта дава на всѣки човѣкъ първия плодъ, първия погледъ, първата усмивка, първото движение. Идването на любовта подразбира оживяването и възкресението. Христосъ казва: „Азъ и Отецъ ми ще дойдемъ и ще направимъ жилище въ вашитѣ души“. Който приема любовта, приема и нейното благословение. Виждайте благословението на любовта въ всичко, което днесъ става въ свѣта — добро или лошо. Божието благословение е навсѣкжде — и въ доброто, и въ зло.

то. Отъ васъ зависи, да го приемете, или да го отхвърлите.

*

21. Беседа отъ Учителя, държана на 29 августъ, 5. ч. с. 1942 г. София. — Изгрѣвъ.

Опознаване

Размишление върху най-ценното, което дава любовта.

Сегашните хора сж много замислени, но мислитѣ имъ сж най-разнообразни; тѣ не мислятъ за едни и сѣщи нѣща. Старитѣ казватъ: Какво ще се прави? Краката не ни държатъ вече, ще се мре, а трѣбва да се дава отчетъ за живота. Значи, старитѣ се смущаватъ отъ смъртта. Възрастнитѣ, които иматъ деца, казватъ: Какво ще се прави съ тѣзи деца? Животътъ е скѣпъ, пари трѣбва, да се учатъ, грижи и условия сж нуждни за възпитанието имъ. Младитѣ моми и момци мислятъ, какъ по-здраво да хванатъ плячката си, да не я изпуснатъ. Момата мисли да хване здраво момъка, какъ да го върже по-добре. Момъкътъ мисли, какъ да хвърли мрежата, да хване сигурно момата, за да не я изпусне. Какво мислятъ децата, за тѣхъ нѣма да говоря.

Едно е нужно за човѣка: да знае, какво да изповѣдва и какъ да го изповѣдва. Тѣкмо това малцина знаятъ. Ще кажете, че е лесно да колѣничишъ, да туришъ главата си подъ епатрихила и да се изповѣдашъ, а който изповѣдва, само да слуша. Ако единъ гладенъ човѣкъ дойде въ кѣщата ви, какво ще направи-

те съ него? Вие сте свещеникъ, въ широкъ смисълъ на думата, ще извадите епатрихила си и ще му кажете да колѣничи, да му прочетете една-две молитви. Ще му четете молитви, но той ще ви каже: Братко, три деня не съмъ ялъ, гладенъ съмъ. Добре е да му прочетешъ една-две молитви, но какво ще правишъ после? Все ще снемешъ епатрихила отъ главата си. Готовъ ли си следъ това да го нахранишъ? Гладниятъ се нуждае отъ хлѣбъ, а не отъ молитви.

Кое е най-ценното, което любовта дава? Като отидешъ при любовта, тя ще те прати при мъдростта, да се запознаешъ съ нея и да придобиешъ знанието, което тя носи въ себе си. Мъдростта пъкъ ще те изпрати при истината, която ще ти даде свобода — най-ценното за човѣшката душа. Нѣма по-ценни нѣща въ живота отъ знанието и свободата. Тѣ отварятъ пътъ навсѣкжде. Който е придобилъ живота, знанието и свободата, той се е запозналъ съ трима приятели отъ небето — съ любовта, съ мъдростта и съ истината. Който се е сподобилъ съ тѣзи приятели, той е човѣкъ безъ недъзи и слабости. Той се ползува отъ ценнитѣ подарѣци на своитѣ приятели. Любовта му подарява живота, мъдростта — знанието, а истината — свободата. Да притежавашъ тѣзи подарѣци, това значи, да живѣешъ между свѣтли, разумни и свободни същества. Който има тѣзи подарѣци, а не се

ползува отъ тѣхъ, самъ прави живота си тежкъ и безсмисленъ.

Въ дома на едного, който минавалъ за набоженъ, дошълъ единъ мъдрецъ, добъръ гадателъ. Набожниятъ не разбралъ, какъвъ човѣкъ е влѣзълъ въ дома му, защото мъдрецътъ билъ скромно облѣченъ, като обикновенъ човѣкъ. Като поседѣлъ малко, мъдрецътъ казалъ: Дай ми Библията си, да ти предскажа нѣщо. Взелъ той Библията и написалъ съ прѣстъ, вѣнъ на корицата, думата „любовъ“. Съдържателна е тази дума, но мъдрецътъ обърналъ внимание на друго нѣщо. Какъ може да пише човѣкъ съ прѣстъ върху една книга и написаното да се чете, ако тази книга не е прашасала? Следъ това мъдрецътъ запиталъ домакина: Четете ли Библията? — Да си кажа истината, повече отъ десетъ години не съмъ я челъ. Мъдрецътъ отговорилъ: Ти притежавашъ едно богатство, което не знаешъ, какъ да използвашъ. Ако бѣше го използвалъ, ти щѣше да разберешъ смисъла на думата, която написахъ върху корицата на Библията.

Мнозина четатъ Библията, говорятъ за Бога, но малцина познаватъ любовта, мъдростта и истината. Може ли да каже нѣкой, че е челъ и чете Словото Божие, ако не се е запозналъ съ любовта, съ мъдростта и съ истината? За него Словото Божие е затворена книга. Дълго време плакалъ Иоанъ, като видѣлъ предъ себе си книга, затворена съ седемъ печата. Той не могълъ да отвори книгата, но

ако би я отворилъ, не би могълъ да чете. Да отворишъ една книга, това значи, словото въ нея да оживѣе, редоветъ, думитъ и буквитъ да се размърдатъ, да излѣзе нѣщо отъ четенето. Най-после дошълъ единъ ангелъ при Иоана и казалъ : Има единъ, който може да отвори книгата и да размърда редоветъ ѝ. — Кой е той ? — Това е агнето, агнецътъ Божи — любовта. Агнецътъ Божи е огънятъ, който излиза отъ любовта. Той отваря книгитъ, размърдва словото и чете.

Казано е, обаче : Любовта носи живота. Всѣки търси охолния животъ, да бжде богатъ, да разполага съ пари. Не е лошо да има човѣкъ пари, но трѣбва да има обхода къмъ тѣхъ, да знае, какъ да ги използва. Едни богати използватъ свободно богатството си, открито казватъ, колко пари иматъ. Тѣ сж смѣли, не скриватъ нищо отъ богатството си. Други сж страхливи, не смѣятъ да разполагатъ съ богатството си и казватъ, че нѣматъ нищо. Тѣ предпочитатъ да минаватъ за сиромаси, отколкото да се признаятъ за богати. И религиознитъ постъпватъ по сѣщия начинъ : едни сж смѣли, открито изповѣдватъ убеждението и вѣрують си. Други сж страхливи, не се изказватъ, да не имъ вземе нѣкой богатството. Въпрѣки това, държавата създава закони, съ които преследва богатитъ, особено онѣзи, които сж забогатѣли незаконно. Едно време турцитъ преследвали бѣлгарскитъ чорбаджии, които забогатѣвали много. На всѣки 45—50

години, тѣ обявявали голѣмо преследване противъ тѣхъ, докато съвършено ги опропастявали. Като имъ оберагъ всичко, оставяли ги свободни. Не правятъ ли сжщото и пчеларитѣ съ своитѣ пчели? Като видятъ, че единъ кошерь е забогатѣлъ, тѣ идватъ съ своитѣ пушалки, опушатъ пчелитѣ, взиматъ меда имъ и за тѣхъ оставятъ по 10—12 кгр., да иматъ за презъ зимата. Ако кошерьтъ е събралъ около 30—40 кгр., тѣ взиматъ 30 кгр. за себе си, а 10 кгр. за пчелитѣ. Който може да взима медъ отъ пчелитѣ, той е уменъ човѣкъ. Сегашнитѣ пчелари проявяватъ по-голѣма човѣщина къмъ пчелитѣ, въ сравнение съ миналитѣ. Едно време пчеларитѣ избивали пчелитѣ и така имъ взимаха меда. Сегашнитѣ сж внимателни къмъ живота на пчелитѣ. Взиматъ пушалката, като кадилница на свещеника, и започватъ да кадятъ. Пчелитѣ се изплашватъ, замайватъ се, сгушатъ се около царицата, и пчеларьтъ работи свободно, вади медъ, туря нови рамки и казва: Бждете благодарни, нови рамки ви турямъ, да има какво да работите. Като извади, колкото медъ иска, той затваря кошеритѣ и оставя пчелитѣ отново да събиратъ медъ. Той постѣпва съ тѣхъ по евангелски, сподѣля благото, което тѣ иматъ, раздѣля го между себе си и тѣхъ. Като разсжждава спокойно, пчеларьтъ си казва: Пчелитѣ правятъ меда, но взиматъ нектара и праха отъ цвѣтята, всичко не е тѣхно. На сжщото основание, и азъ имамъ право да взимамъ медъ отъ пчелитѣ.

Всѣки човѣкъ представя кошеръ. съ хиляди пчели въ него, които работятъ за неговото благосъстояние. Единъ день Богъ — Господарьтъ му, ще дойде при него, да види, какъвъ медъ е изработенъ и да вземе частъ и за себе си. Какъ искате да дойде Господарьтъ ви при васъ: по старъ начинъ, да издави пчелитѣ въ вода, или по новъ начинъ — съ кадилница въ ржка, само да ги замае. Нито по старъ, нито по новъ, модеренъ начинъ. Вие трѣбва да очаквате Господаря си съ любовъ и доброволно да Му отстъпите меда си. Той знае, колко да вземе за себе си и колко да остави за васъ. Защо пчеларитѣ постъпватъ съ насилие къмъ пчелитѣ? — Защото пчелата е користолюбива. Като приготвя медъ, тя има предъ видъ само себе си. Щомъ се приближи нѣкой до кошера, тя го посръща съ бръмчене, като го запитва: Какво искашъ? Нѣмашъ работа при насъ. Скоро да си вървишъ, че ще те ужиля. Ако не разбере езика ѝ, тя го жили. За да я възпита, сегашниятъ пчеларъ отива при нея съ кадилницата си и я опушва. Като се замае, тя вече отстъпва. Учете се да давате доброволно, за да не става нужда да ви пушатъ.

Кое е сжщественото въ човѣшкия животъ?—Задоволяване на естественитѣ нужди на човѣка. Човѣкъ е пѣтникъ, дошълъ на земята да се учи и да работи. Като пѣтува, той все ще се отбие въ единъ домъ, дето ще го посрещнатъ добре. Ще му дадатъ топла вода да

измие краката си, да се преоблѣче. Следъ това ще му сложатъ хлѣбъ, топло ядене, да се нахрани. Най-после ще му предложатъ легло, да си почине. Рано сутринтъ, той ще стане, ще благодари и ще продължи своя пътъ. Каквото е отношението на човѣка къмъ тѣлото му, такова трѣбва да бѣде отношението му и къмъ неговия умъ, къмъ неговото сърдце и къмъ неговата душа. И тѣ се нуждаятъ отъ почивка. Като работятъ презъ деня, вечеръ трѣбва да си починатъ, да се освободятъ отъ всички грижи и безпокойства. Да се грижи и безпокои онзи, който има деца, а нѣма овце, които да му даватъ млѣко, това е въ реда на нѣщата. Но трѣбва ли да се безпокои овчарьтъ, който има стотици овце на разположение? Да се безпокои циганинътъ, който не знае, кжде ще осъмне, кжде ще замръкне, това е естествено. Но да се безпокои онзи, който се е свързалъ съ Бога и всѣки моментъ се ползува отъ Неговитѣ блага, това не е естествено.

Нови времена идатъ, нови хора сж нуждни на свѣта. Христосъ дава Притчата за петтѣ разумни и петтѣ неразумни деви, които очаквали младоженика. Първитѣ петъ били готови, кадилницитѣ имъ били пълни съ масло; вторитѣ петъ не били готови, и когато дошълъ младоженикътъ, тѣ трѣгнали да търсятъ масло за кадилницитѣ си, но вратата се заключила следъ тѣхъ, и тѣ останали отвънъ. Свѣтътъ се нуждае отъ готови хора, на които ка-

дилниците сж пълни съ масло и които очакват идването на любовта. Българитѣ иматъ обичай да палятъ вечерь кандило. Защо сж нуждни кандила? Тѣ ги палятъ главно за покойницитѣ, да имъ е свѣтло на онзи свѣтъ. Много отъ заминалитѣ за онзи свѣтъ се намиратъ въ тъмнина, преследвани и измжчвани отъ тѣхни неприятели — лоши духове. За да не се мжчи нито на този, нито на онзи свѣтъ, човѣкъ трѣбва да има кандило, което постоянно да гори и свѣти. Следователно, който се мжчи, нѣма кандило. Всѣки трѣбва да носи въ себе си кандилото на мъдростта, напълнено съ маслото на истината и запалено отъ огъня на любовта. Запалите ли веднѣжъ това кандило, то постоянно свѣти. Въ който домъ свѣти такава кандило, Божественитѣ блага непрестанно текатъ.

Като се отегчатъ отъ земния животъ, хората искатъ да отидатъ на онзи свѣтъ, тамъ да благуватъ. Само онзи може да се ползува отъ благата на другия свѣтъ, на когото кандилото постоянно свѣти. Онзи, на когото кандилото не свѣти, като отиде въ другия свѣтъ, още на третия день ще се отегчи. Защо? — Нѣма какво да работи. Тамъ има много работа, но той не е готовъ, не знае какво да прави. Каквато работа му дадатъ, той вдига рамене, нищо не може да свърши. Представете си, че влизате въ оркестъръ, въ който свирятъ 50-60 цигулари, всички съ музикално образование, цигулкитѣ имъ се сливатъ въ едно. Вие слу-

шате, чудите се, какво да правите. Имате цигулка, но не знаете да свирите като тѣхъ. Щомъ вземете първия тактъ, веднага започвате да грѣшите. Вие виждате, че прѣститѣ на музикантитѣ се движатъ по цигулките, но не разбирате, какво свирятъ. Пъкъ и ухото ви не е развито, не можете да различавате тоноветѣ. Колкото и да е хубава тази музика, ще се отегчите и ще пожелаете да се върнете у дома си. Такова е положението на всѣки човѣкъ, който не е подготвенъ да свири въ симфонически оркестъръ. Дали е на земята, или на онзи свѣтъ, положението му е едно и сѣщо. Ако е на земята, ще пожелаете да се върне у дома си, да свири още много години, докато го приематъ въ оркестъра. Ако е на онзи свѣтъ, ще пожелаете да слѣзе на земята, да използва условията, които нѣкога му били дадени.

Невидимиятъ свѣтъ е хармониченъ, тамъ не се допускатъ никакви дисонанси. На земята хората говорятъ високо, викатъ, крѣскатъ. За невидимия свѣтъ тѣхниятъ говоръ е буря и грѣмъ. Казватъ за нѣкого, че говори тихо, не го чуватъ отдалечъ. Колкото тихо да се говори на земята, на онзи свѣтъ го възприематъ като гърмотевица. Ако влѣзете въ обществото на ангелитѣ, само ще виждате, че устата имъ се движи, но нищо нѣма да чувате. Хората нѣматъ представа за невидимия свѣтъ и за сѣществата, които живѣятъ тамъ. Затова тѣ говорятъ за любовта, искатъ да я придоби-

ятъ, безъ да знаятъ, отде иде и какъ се придобива. Любовта слиза отъ възвишенитъ свѣтове. Никой не може да я придобие, ако предварително не се е научилъ да дава. Преди всичко, вие нѣмате съответенъ сждъ, въ който да ви сипятъ любовта. Ако отидете въ разумния свѣтъ, можете да си вземете, колкото искате любовъ, но сждъ трѣбва да имате. Къде ще турите любовта, ако на земята още не сте си приготвили сждъ? Ще кажете, че ще вземете кола, съ която да я пренесете. Това не се позволява. Всѣки самъ ще си донесе сждъ, въ който ще му турятъ толкова, колкото може да носи — ни повече, ни по-малко. Като знаете това, ще се пазите отъ заблуждения, да мислите, че можете да бждете много добъръ, че имате много любовъ въ себе си.

Като е дошълъ на земята, на човѣка е точно опредѣлено, колко добъръ може да бжде или колко любовъ може да носи въ сърдцето си. Има случаи въ живота, когато и да иска, човѣкъ не може да прояви добротата си. Представете си, че въ дома на една млада жена дойде гостенка млада, красива мома. Тя е пжтувала нѣколко деня, уморила се е, изгладнѣла и ожаднѣла. По обичая, домакинитъ трѣбва да я посрещнатъ любезно. Ако домакинятъ я посрещне добре и я погледне мило, даде ѝ вода да се измие, пригответи ѝ закуска, домакинята ще бжде недоволна, ще се свие сърдцето ѝ, ще почне да ревнува. Ще кажете, че грѣшката е въ жената, тя трѣбва да се из-

дигне високо, да не се подава на ревността. Вината не е само въ жената. Кога ревнува човѣкъ? — Когато остане на последно мѣсто. За да не се яви ревностъ, мжжътъ трѣбва да даде първото мѣсто на жена си. Той ще я остави, тя да послужи на момата. Когато услужва, жената ще познае, каква е момата, която влиза въ дома ѝ. Ако е добра, разумна и справедлива, тя ще види въ лицето ѝ ангелъ и ще я посрещне добре. Следъ това ще даде пжтъ на мжжа си, да я посрещне добре, да ѝ послужи, както той може. Когато жената даде право на мжжа си да послужи на момата, последната ще приеме услугата му и ще го благослови. Жената ще я цѣлуне и ще я приеме като сестра. Такива трѣбва да бждатъ отношенията между разумнитѣ мжже и жени, между разумнитѣ хора.

Съвременнитѣ хора страдатъ, разочароватъ се отъ любовта, защото сж размѣстили нѣщата. Всѣко нѣщо трѣбва да бжде на мѣстото си. Днесъ много майки цѣлуватъ децата си по лицето, по устата, по крачетата. Нѣкои майки особено обичатъ да цѣлуватъ крачетата на децата си. Като ги окжпятъ, тѣ започватъ да ги повиватъ и цѣлуватъ ржцетѣ и краката имъ. Това не е правилно. Майката трѣбва да цѣлува детето си по челото, по странитѣ, по устата, а бащата — по крачетата. Мжжътъ и жената сж объркали своитѣ работи и задължения, затова страдатъ. Мжжътъ трѣбва да цѣлува краката на детето си, а жената — по ли-

цето. Защо? — Понеже мъжът е направенъ отъ пръстъ, взета отъ земята, трѣбва да върви отдолу нагоре; понеже жената е направена отъ реброто на мъжа, трѣбва да слиза отгоре надолу.

Следователно, когато хората ревнуватъ, това показва, че тѣ живѣятъ въ свѣта на безпорядъка. Има нѣщо, което имъ недостига, поради което тѣ се страхуватъ, че нѣкой може да ги измѣсти, т. е. да отнеме мѣстото имъ, което сж заели. Кой може да измѣсти способниятъ професоръ по математика? Никой нѣ е въ състояние да го измѣсти, защото той решава и най-мъжнитѣ задачи. Кой може да заеме мѣстото на видния и способенъ цигуларъ въ оркестъра? Ако може нѣкой да го замѣсти, той ще бжде или по способенъ отъ него, или равенъ на него. Ако е по-способенъ, радвайте се, защото ще се учите отъ него. Трѣбва ли човѣкъ да се смущава при това положение? Способниятъ и даровитъ човѣкъ все ще остави нѣщо на човѣчеството. Обаче, обикновениятъ ученъ, професоръ или музикантъ, нека има търпение и смирение, да работи, докато дойде до едно по-високо положение, да заеме достойно мѣстото на способния и даровитъ човѣкъ.

И тъй, учете се, работете прилежно, за да придобиете любовта, следъ което ще давате отъ нея и на другитѣ. Докато взимате нѣщо отъ любовта, вие се учите отъ нея. Щомъ можете да предавате нѣщо отъ нея,

вие сте въ положението на първокласния ученъ и музикантъ. Ще обичате и ще съзнавате, че много има да учите. Ще изучавате и разбирате законитъ на човѣшката мисль, на човѣшкото сърдце и на човѣшката душа. Ако не ги разберете, ще влѣзете въ дисхармонията на живота. И тогава, дисхармонията, на която ще се натъкнете, ще се създаде първо отъ вашата възлюбена и отъ децата, които сте родили. Ще съжالياвате, че сте се оженили, че сте родили толкова деца. Това значи, да се намѣрите въ положението на рибата, която хвърля по 300,000 семенца — хайверъ, отъ които нищо не придобива. Коя риба познава децата си? Кжде отиватъ нейнитъ деца? — Въ нѣкоя уста.

Има ли смисълъ човѣкъ, като рибата, да ражда много деца, които да не познава, нито тѣ да го познаватъ? Ако е въпросъ да реализира желаніята си, не е ли по-добре да роди нѣколко свѣтли мисли и чувства, съ които да се ограда, отколкото да роди нѣколко деца, чужди на неговия умъ, на неговото сърдце и на неговата душа. Свѣтлитъ мисли, желанія и постѣпки правятъ човѣка мощенъ, готовъ за велики подвизи. Какво ще прави човѣкъ въ днешнитъ времена, ако, като рибата, роди триста хиляди деца? За едно дете днесъ сж нуждни стотици хиляди лева, за да получи образование. Колко милиарди ще трѣбватъ за триста хиляди деца? Заблуждение е да се отхранватъ много деца. Многогото деца представятъ безбройнитъ човѣш-

ки желания. Едно дете е достатъчно, важно е да го възпитаеш и образоваш, да излезе добър гражданин и на земята, и на небето. Като поставиш много огледала пред един образ, той ще се умножи. Отъ едното ще получиш хиляди. Това представя многото човъшки желания. Тъ не сж нищо друго, освенъ отражение на едно единствено желание на човъка въ много огледала. Кое е това желание? — Желанието на човъшката душа да служи на Бога и да се слѣе съ Него. Единственото желание на човъка е да намъри любовта, да я познае и да ѝ служи. Докато не е реализиралъ още желанието си, той ще го вижда въ много огледала, ще се раздвоява и ще живѣе въ заблудения.

Сегашнитъ хора говорятъ за любовта и я търсятъ тамъ, дето я нѣма. Ако искате да намърите любовта, търсете я навсѣкжде — въ цвѣтата, дърветата, изворитъ, мушицитъ, бръмбарчетата и постепенно отивайте къмъ по-големитъ величини — хората. Търсете я между смиренитъ хора. Горделивиятъ човѣкъ не дава мѣсто на любовта въ себе си. Между насѣкомитъ комарътъ е горделивъ. Той кацва на човѣка, съ цель да прави научни изследвания на кръвта му. Пчелата пъкъ излиза да се бори съ него съ жилото си. Като извади жилото си и го забие нѣкжде по тѣлото му, тя не може да го извади и умира. Въ това отношение осата е по-умна отъ пчелата. И тя жили, но не забива жилото си дълбоко, затова може да си

служи съ него много пжти. Пчелата не се е научила още да воюва. Тя не знае да прилага правилно любовта. Това показва, че злото и доброто се проявяватъ паралелно въ органическия свѣтъ. Пчелата дава медъ, но сжще временно лошо жили. Така постжпватъ всички хора, мжже и жени, момци и моми. Отъ една страна даватъ медъ, а отъ друга — жиятъ. Когато млада мома или младъ момъкъ влѣзатъ въ нѣкой домъ, родителитъ се страхуватъ, да не се обърка умътъ на тѣхната дъщеря, или на тѣхния синъ. И едното е възможно, и другото е възможно. Тѣ могатъ да объркатъ ума на дъщерята или на сина, но могатъ и да внесатъ нѣщо добро въ тѣхъ — зависи, коя страна ще обърнатъ къмъ васъ — свѣтлата, или тъмната страна.

Какво представятъ доброто и злото? — Доброто е младата мома, а злото — младиятъ момъкъ. Когато доброто влѣзе въ нѣкой домъ, то обръща умоветъ на членоветъ въ семейството, и тѣ започватъ да раздаватъ на бедни, на страдащи. Който ги наблюдава отвънъ, казва: Така не може да се живѣе, човѣкъ скоро ще остане на пжтя. Когато злото влѣзе въ нѣкой домъ, то започва да обира. Въ този случай, домакинитъ трѣбва да проявятъ доброто въ себе си и да започнатъ да възпитаватъ злото. Следователно, ако въ дома ви дойде доброто, т. е. момата, тя ще поправи вашия синъ. Ако въ дома ви дойде злото, т. е. момъкътъ, дъщеря ви ще го възпитава. Доброто въ човѣка се задължа-

ва да внесе нѣщо въ злото, да го повдигне. Злото навсѣкжде търси доброто. Дето и да се намѣри човѣкъ — при злото, или при доброто, всѣкога трѣбва да съзнава, че има добро въ свѣта. Отъ кои момци бѣше Христосъ?— Отъ онѣзи, които даватъ ходъ само на любовта и на доброто. Докато човѣкъ, мжжъ или жена, момъкъ или мома, обича баща си и майка си повече отъ свѣта, той има синовни отношения къмъ тѣхъ и къмъ Бога. Ако даде предимство на любовта си къмъ свѣта, за смѣтка на любовта си къмъ своитѣ родители, той вече е направилъ първия грѣхъ. Какъ може човѣкъ да обича свѣта повече отъ онѣзи, които сж го родили и му даватъ всички блага въ живота? Свѣтътъ нищо не дава, той само взима, черпи жизненитѣ сокове на сѣществата. Какво ще кажете за онзи домъ, който изчерпва последнитѣ сили на своя ближенъ? Момъкъ или мома, когато се женятъ, трѣбва да се пазятъ отъ такъвъ домъ. Това значи свързване съ свѣта, съ злото въ него, а не съ доброто. Свързвайте се съ доброто, а възпитавайте злото.

Мнозина питатъ какво представя новото учение. Новото учение не е нищо друго, освенъ запознаване на човѣка съ любовта. Щомъ се запознае съ любовта, тя ще го запознае съ мъдростта, а последната — съ истината. И ако човѣкъ придобие отъ любовта животъ, отъ мъдростта — знание и свѣтлина и отъ истината — свобода, той е на правъ пѣтъ. Ако животътъ му даде възможность да се движи,

движението — възможност да се учи, а учението — възможност за работа и освобождаване отъ ограниченията, той е на правъ път. Който не може да се запознае съ принципитѣ на живота — любовта, мъдростта и истината, той е осъденъ на страдания. Той плаче, вайка се, не може да намѣри изходенъ път въ живота си. Добре е човѣкъ да плаче, но ако сълзитѣ му носятъ благословение. Иначе, тѣ сж вредни, както за него, така и за окръжаващитѣ. Има сълзи, които сж отровни. Има сълзи, които горятъ, дето паднатъ; тѣ сж като киселинитѣ, съ които си служи химията. Какво носѣха сълзитѣ, които Христосъ пролѣ за еврейския народъ? Съ тѣзи сълзи Той искаше да имъ каже: Вие не приемате учението на любовта, но ще минете презъ голѣми страдания и горчивини. Следъ това ще дойде Божието благословение върху васъ. Всѣки човѣкъ трѣбва да изпълнява Божията воля, за да се излѣе благословието върху него, както пролѣтниятъ и есененъ дъждъ се изливатъ върху посѣтото жито. Пазете се да не предизвикате сълзи на очитѣ на Христа отъ това, че не сте изпълнили Божията воля. Блажени сте, ако очитѣ на Христа се пълнятъ съ сълзи отъ радостъ, че изпълнявате Божията воля. Следователно, когато плачете, когато мислите, когато чувствувате или когато действувате, първо вие трѣбва да бждете доволни отъ себе си, отъ сълзитѣ, които проливате. Често хората се срамуватъ отъ любовта. Защо? Любовта е запа-

лена свѣщъ. Трѣбва ли да криете запалената свѣщъ и да се срамувате отъ нея? Запалишъ ли свѣщъта си, ще я туришъ на видно мѣсто, да освѣтява пжтя на всички, които се заблудили. Като запалишъ огъня си, ще го туришъ на такова мѣсто, всички хора да се отопляватъ. Огънътъ на любовта не изгаря човѣшкитѣ сърдца, но ги повдига и обновява. Любовь, която изгаря човѣшкитѣ сърдца, не е истинска. Знание, което възгордява човѣка, не е истинско; знание, което разширява човѣшкия умъ и смирява човѣка, е истинско. Отличителното качество на любещия, на знаещия и на свободния е смирението. Той знае, какво прави, какво мисли, затова не се дразни за нищо и никакво. Това е човѣкътъ на новото учение.

Щастливъ е онзи, който може да срещне човѣкъ отъ новото учение и да му послужи. Новиятъ човѣкъ не говори за себе си, но ще го познаете по проявитъ му. Ако го познаете, ще ви се усмихне. И ако не го познаете, пакъ ще ви се усмихне. Новиятъ човѣкъ разбира Словото Божие и го прилага. Това му придава особена вътрешна красота. Той и външно е красивъ: главата му е добре оформена, чъртитѣ на лицето му сж красиви. Челото, носътъ, устата, веждитѣ му сж правилни и красиви. Отъ всѣка клетка на организма му излиза животъ и енергия. Който иска да придобие Божие то благословение, трѣбва да отвори сърдцето си за Божествената любовь и свѣтлина, както

житните зрънца и плодните семена се разпукватъ, за да приематъ слънчевата свѣтлина и топлина. Всѣко зрънце, всѣко семе, които се разтварятъ за слънчевата свѣтлина и топлина, израстватъ и даватъ плодъ; всѣко зрънце и всѣко семе, които не се отварятъ, не израстватъ, лишаватъ се отъ животъ.

Задава се въпросъ, какъ да се отвори човѣкъ за свѣтлината и топлината на Божественото слънце? — Както отваря куфаритѣ си. Какво правите, когато заминавате за чужбина или се връщате оттамъ? Щомъ дойдете до границата, гранични чиновници ви спиратъ, за да разгледатъ куфаритѣ ви, да видятъ, какво носите. Както отваряте куфаритѣ си, така ще отворите сърдцата си и, което е за земята, ще остане на земята; което е за небето, ще го вземете съ себе си, като вѣченъ капиталъ на своята душа. Земното остава на земята, а небесното — на небето. Ако земното отиде на небето, а небесното остане на земята, човѣкъ самъ се спъва. Трѣбва ли той да се пита, какво е нужно за земята и какво — за небето? Трѣбва да се знае, че има едно нѣщо, което е еднакво нужно и за земята, и за небето. Това е служене на Бога и любовъ къмъ Бога. Следователно, не питайте, кого трѣбва да обичаме. Единъ ни обича и Едного трѣбва да обичаме. Къде ще Го намѣримъ? Или въ майка си, или въ баща си, или въ брата си, или въ сестра си и най-после въ приятеля си.

Много видни жени, съ високо обществено положение, обичатъ кучета и ги водятъ съ верижки, разхождатъ ги по улицитъ. Тѣ се занимаватъ съ тѣхъ по цѣли часове: кжпять ги, чистятъ ги, радватъ имъ се като на деца. Ще кажете, че това не е естествено. Малко ли бедни деца и сираци има, че трѣбва да се занимаватъ съ кучета, да изразходватъ срѣдства по тѣхъ? Право е това, но тѣ не сж срещнали дете, което е могло да направи това, което малкото кученце е направило. То отворило сърдцето на нѣкоя дама, и тя го обикнала. Ще кажете, че животното е по-глупаво отъ човѣка. И това е право, но има животни, които нѣкога проявяватъ по-голѣма интелигентностъ отъ човѣка. Какво ще кажете за ослицата на пророкъ Валаама? За нея се казва, че тя видѣла ангела, преди господарьтъ ѝ да го види. И когато той я биелъ, за да върви напредъ, тя проговорила и му обърнала внимание на видението, че ангелъ стои предъ тѣхъ. Следъ това ангелътъ проговорилъ на пророка: „Нѣма да се връщашъ отъ пѣтя си, но ще отидешъ тамъ, задето си трѣгналъ, и ще говоришъ това, което вложи въ устата ти.“

Днесъ всички хора, като Валаама, сж трѣгнали за нѣкжде съ своята ослица. Нѣма да имъ кажа, че трѣбва да се върнатъ. Нека продължаватъ пѣтя си, но да слушатъ внимателно, какво ще имъ каже ангелътъ. Каквото имъ каже, точно да го предадатъ на онзи, къмъ когото сж трѣгнали. Словото Божие трѣбва

да се разнесе по цѣлия свѣтъ, а съ него заедно и Божиитѣ блага. Следователно, не казвайте, че сте бедни, че нѣмате нищо, че сте неразположени, защото не говорите истината. Вие живѣете въ свѣтъ, дето Богъ е господарь. Той раздава изобилно благата си. На васъ не ви остава нищо друго, освенъ да отворите широко умоветѣ, сърдцата и душитѣ си, за да възприемете Божиитѣ блага. Отворете ушитѣ си, да чуете думитѣ, които Той ще ви каже, за да ги предадете на време тамъ, дето трѣбва. Само така вие ще се запознаете съ ангелитѣ — служителитѣ на любовта; съ херувимитѣ и серафимитѣ, които стоятъ най-близо до Бога, и съ всички възвишени сщщества, които работятъ за рилагане на Божествения редъ въ свѣта.

Когато се говори за познаването на Бога, трѣбва да се иматъ предъ видъ три Негови качества. Той е вселюбещъ, всемждъръ и истиненъ. Любовта е сила, която при никакви условия не се измѣня. Всичко може да се измѣни, но любовта — никога. Какво представя мждростта? — Това, което носи свѣтлина и знание и никога не се измѣня. Какво нѣщо е истината? — Това, което носи свобода за човѣшката душа, и на което всѣкога може да се разчита. Който носи въ себе си любовта, мждростта и истината, и въ ада да влѣзе, огънятъ нѣма да го изгори, грозотата нѣма да го уплаши и ограничението нѣма да го обхване. Вратата на ада сама ще се отваря и за-

тваря предъ него, за да може той свободно да влиза и да излиза. Животъ безъ любовъ не може да се прояви; знание безъ свѣтлина не може да се придобие и истина безъ свобода не може да се приложи. Който се е запозналъ съ любовта, ще възкръсне; който се е запозналъ съ мъдростта, ще се облѣче съ най-красивата дреха — съ дрехата на свѣтлината; който се е запозналъ съ истината, ще придобие свобода, да ходи, дето иска, да проповѣдва Словото Божие.

Желая тази сутринъ да се отворятъ очите ви, и всѣки да види своя ангелъ, който го ръководи. За всѣки човѣкъ е опредѣленъ по единъ ангелъ, да се грижи за него; ангелите се споразумѣватъ помежду си, тѣ не искатъ да знаятъ, кой е по-голямъ отъ тѣхъ. Тѣ знаятъ, че всички сж носители на Божиата Любовъ и проповѣдници на Божието Слово. Единственото нѣщо, което може да приближи човѣка до Бога, е любовта; единственото нѣщо, което приближава човѣка до Бога, е мъдростта; единственото нѣщо, което приближава човѣка до Бога, е истината. Щомъ дойде до Извора на живота, човѣкъ започва вече да се учи да ходи, дето иска, да прави, каквото намира за добре. Той се ползува съ довѣрието на сжществата отъ разумния свѣтъ. Дето е любовта, тамъ животътъ се проявява въ своята пълнота; дето е мъдростта, тамъ знанието се изявява въ своята истинска свѣт-

лина; дето е истината, тамъ свободата се проявява такава, каквато душата я желае.

Време е вече да се запознаете съ любовта, мъдростта и истината. Ако се запознаете още днесъ, ще се подмладите. Оставете ли за другъ животъ, нищо нѣма да постигнете. И въ другия животъ ще бъдете такива, каквито сте днесъ. Настоящото опредѣля бъдещето. За мнозина се вижда невъзможно запознаването имъ съ любовта, мъдростта и истината. Щомъ ядешъ, ти можешъ да се запознаешъ съ любовта, която ражда живота; щомъ знаешъ да четешъ, ти можешъ да се запознаешъ и съ мъдростта, която носи знанието. Щомъ имашъ очи да наблюдавашъ нѣщата, ти ще видишъ красотата навсѣкжде: въ хората, въ животнитѣ и въ растенията. Достатъчно е да изчистите външно и вътрешно човѣка, за да видите Божественото му лице, озарено отъ красота, отъ свѣтлина и отъ любовъ. Затова, именно, Богъ поглежда благосклонно на всички живи същества, отъ най-малкитѣ до най-големитѣ. Когато любовта посети бръмбаритѣ, чува се бръмчене между тѣхъ; когато посети дърветата, чува се шумолене на листата и на клонетѣ. Който не познава действието на любовта, казва, че шумъ се вдига въ природата. Това не е шумъ, но изявяване радостта на живитѣ същества отъ посещение, което любовта имъ е направила. Нѣма същество въ свѣта, което да не се радва на топлината и на свѣтлината; нѣма същество,

което да не търси любовта, за да се радва на нейните топли и свѣтли лъчи.

Единъ день Александъръ Велики пожела да види Диогена, гръцки философъ, за когото чувалъ да се говорятъ интересни нѣща. Той го намѣрилъ вънъ нѣкъде, на открито, въ една бѣчва. Следъ като се разговарялъ съ него, Александъръ Велики го запиталъ: Съ какво мога да ти услужа? — Нищо не искамъ. Моля те само да се отдалечишъ, да не ми закривашъ слънцето, искамъ свободно да ме огрѣва. Колко хора днесъ биха имали смѣлостта на Диогена, да отговорятъ така на Александъръ Велики. Следъ това Александъръ Велики казалъ: Ако не бѣхъ това, което съмъ днесъ, щѣхъ да пожелаа да бѣда на мѣстото на Диогена. Ако зададете сжщия въпросъ на любещия, какъвто зададохъ на Диогена, и той би отговорилъ, че не се нуждае отъ никаква услуга, освенъ никой да не застава предъ слънцето, да прѣчи на слънчевите лъчи да го огрѣватъ.

Всѣки трѣбва да се освободи отъ мисълта, че е голѣмъ, че може да бѣде господарь, да заповѣдва на другитѣ. Къмъ голѣмство се стреми и малкото дете. То иска да порасне, да стане господарь, да заповѣдва. Преди да стане господарь, човѣкъ трѣбва да е билъ слуга. Първо ще бѣдешъ слуга, а най-после господарь. Само мъдриятъ, любещиятъ, истиннолюбивиятъ може да бѣде господарь. Истински

господарь е онзи, който не причинява зло на никого.

Кое е за предпочитане: да ездешъ, или да те ездятъ; да давашъ, или да взимашъ; да бждешъ уменъ, или глупавъ; да бждешъ силенъ, или слабъ? Когато човѣкъ прави зло, глупостъта и безсилието сж на мѣсто; когато прави добро, разумностъта, знанието и силата сж на мѣсто. Постъпвайте така, че да изявявате Онзи, Който живѣе въ душитѣ ви. Съ други думи казано: Изявявайте се такива, каквито сте. Какъвъ е човѣкъ? — Какъвто първоначално е създаденъ. Казано е за човѣка, че е създаденъ по образъ и подобие на Бога. Значи, той може да се проявява като Създателя си. Какво по-голѣмо благо може да очаквате? Вложи любовта въ сърдцето си, мъдростъта въ ума си, а истината въ душата си, за да проявишъ Бога, да се радватъ всички около тебе.

Лесно се говори за любовъ, мъдростъ, истина, но, докато дойде до тѣхъ, човѣкъ минава презъ по-достъпни области. Въ това отношение, различаваме нѣколко категории прояви на човѣка: движение, животъ и любовъ — първа категория. Ако не се движишъ, не можешъ да проявишъ животъ; ако не живѣешъ, не можешъ да любишъ и да те любятъ. Проявата на любовта е животъ, а проявата на живота — движение. Животътъ е най-хубавата музика и най-мелодичната пѣсень, как-

вито добриятъ музикантъ и пѣвецъ могатъ да изпълнятъ.

Мждростъ, знание и свѣтлина — втора категория на прояви. Ако нѣмашъ свѣтлина, не можешъ да учишъ и да придобивашъ знания, не можешъ да станешъ мждъръ. Стремете се къмъ добритъ и разумнитъ хора, да се учите отъ тѣхъ. Какъ ще станете цигулари, ако не слушате добри, знаменити майстори? Истински майсторъ-цигуларъ е онзи, който обича цигулката си. Като свири, двойникътъ му влиза въ цигулката, и той поставя всѣки прѣстъ на опредѣленото мѣсто. Между него и цигулката му сжществува вътрешенъ афинитетъ. Тоноветъ, които излизатъ отъ цигулката, сж чисти, меки. Тѣ се отличаватъ и съ голѣма сила и яснота. Това се отнася не само до музиката, но и до пѣнието и движенията. Въ всѣко нѣщо, което правите, трѣбва да влагате любовъ и разположение. Тогава движенията и гимнастическитъ упражнения ще ви направятъ силни, да помагате на другитъ. Всѣко упражнение, направено съ любовъ и разположение, внася такава сила въ васъ, че можете да спасите и даещия. Всѣко повдигане на ржката представя изнасяне навънъ книгата на вашия животъ. Всѣки може да чете по тази книга. Линията на живота на ржката огражда областта на Венера — областта на любовта, която слиза по палеца. Той се поставя срещу всички прѣсти, което показва, че е въ съгласие съ тѣхъ. Четиритъ прѣста сж четиритъ струни на цигулката. Отнеме-

те ли палеца, човѣкъ губи основата на живота. Ако линията на живота е слабо развита, и любовта на човѣка е слаба. Освенъ линията на живота, има още две важни линии на ръката: линията на ума и линията на сърдцето. Изобщо, ръката е свидетелъ на цѣлия човѣшки животъ. По нея можете да четете историята му: какъ е живѣлъ, какви мисли и чувства сж го вълнували. Който знае да чете по ръката, даже само по палеца може да разбере миналия и сегашния животъ на човѣка. Нѣкои криятъ палеца си между другитѣ пръсти. Не крий палеца си, но го хвани и кажи: Господи, благодаря Ти, че ми показвашъ пътя на любовта. Както Ти проявявашъ любовта си къмъ мене, така азъ ще проявя обичта си къмъ Тебе.

И тъй, когато сте обезсърдени, неразположени, погледнете палеца си, хванете го и се зарадвайте за всичко, което ви е дадено. Всички клетки въ васъ трѣбва да благодарятъ и да се радватъ, че живѣятъ и се ползуватъ отъ благата на живота. Отворете сърдцата си предъ Бога, да види, какво има въ тѣхъ, и да ви помогне. Той знае всичко, но вие трѣбва да бъдете готови, да се отворите за Неговата свѣтлина. Бъдете чистосърдечни и искрени. Не крийте нищо отъ Бога и не се критикувайте. Човѣкъ трѣбва да бъде свободенъ. Нѣма по-голъмо благо отъ свободата на мисълта, на чувствата и на действията. Нѣма по-голъмо благо и отъ познаването: да познавашъ себе

«си, да познавашъ ближния си, а също така и тѣ да те познаватъ. Христосъ казва: „Това е животъ вѣченъ, да позная Тебе Единнаго, Истиннаго Бога и Христа, Когото си изпратилъ“. Да познаваме Бога въ всички Негови проявление — това е новиятъ животъ, който иде вече въ свѣта. Виждайте Бога навсѣкжде — въ камънитѣ, въ водитѣ, въ растенията, въ звезди-тѣ, въ животнитѣ, въ хората и кажете: Благословенъ е Господъ, Който се проявява навсѣкжде и ни говори чрезъ всички живи същества. Благословено е името Му сега, всѣкога и презъ всичкитѣ вѣкове.

Единъ младъ момъкъ се спрѣлъ предъ единъ изворъ да пие вода. При него се при-ближила една стара жена, уморена, запхътѣна. — Бабо, отде идешъ? — запиталъ я момъкътъ. — Отдалечъ, синко; много съмъ уморена, много е патила главата ми. — Седни, бабо, да си поприказваме. Седнала бабата при извора и разказала своята история. — Какъ ти е името, бабо? Искамъ да се запозная съ тебе. Вмѣсто да каже името си, бабата свалила маската отъ лицето си и бързо се отдалечила съ думитѣ: Млади човѣче, ако не искашъ да остарѣвашъ, търси Бога, да Го видишъ и познаешъ. Голѣма била изненадата на момъка: вмѣсто образа на бабата, видѣлъ млада, красива мома. Той запомнилъ лицето ѝ, но запомнилъ и думитѣ ѝ.

*

22. Беседа отъ Учителя, държана на 30 августъ, 5 ч. с. 1942 г. София. — Изгрѣвъ.

Добриятъ животъ

Добриятъ животъ е като утринната роса, като утринната зора, като изгрѣващото слънце. Добриятъ животъ е животъ на любовта.

Какво представя животътъ? За да разбере живота, човѣкъ трѣбва да се намира въ положението на онзи, който излиза вече отъ затвора, а не на онзи, който влиза въ затвора. Първиятъ има опитности, които му даватъ възможностъ да разбира нѣщата. За да разберете живота, трѣбва да бъдете като децата, които сж готови да се учатъ и да възприематъ, а не като стария и прегърбенъ дѣдо. Нѣкои мислятъ, че сж стари вече и не могатъ да учатъ. Щомъ е така, нека опредѣлятъ, какво нѣщо е старостта. Не е старъ онзи, на когото косата е побѣлѣла, или краката му сж слаби и не държатъ тѣлото му. Бѣлата коса е зимниятъ снѣгъ, който покрива земята. Нѣма по-хубава завивка отъ снѣга, съ който природата покрива растенията, да прекаратъ спокойно своя зименъ сънъ. Следователно, щомъ главата ти побѣлѣе, ще спишъ, т. е. ще отидешъ въ другия свѣтъ да учишъ и, като се върнешъ сутринта, ще разправяшъ на хората, какво си научилъ. Побѣляването на косата не е нищо друго, освенъ дигизиране, както ак-

тьоритѣ се дигизиратѣ на сцената. Като гледате, какъ играятъ актьоритѣ, вие пожелавате да бъдете на тѣхното мѣсто. Мислите, че слава и почести ви очакватъ. Отъ ваше гледище, животътъ на сцената е много красивъ, но питайте нѣкой артистъ, той ще ви каже, презъ какви мъчности минава. Играе той, но лицето му не е естествено; при това, играе чужда роля, която не е по неговата воля. Животътъ на хората е актьорство. Ако не можешъ да изиграешъ добре ролята, която ти е дадена, ти не си истински актьоръ. Нѣкой играе ролята на герой, но, като излѣзе на сцената да се бори, другъ, по-силенъ отъ него, дойде и го повали на земята. Какъвъ герой е тогава той? Другъ пъкъ играе ролята на ученъ, но срещу него излѣзатъ по-учени, които веднага го оборятъ. Какъвъ ученъ е той?

Двама млади англичани решили да си устроятъ една шега, да се подиграятъ съ християнството. Предварително тѣ се наговорили, каква роля ще изиграе всѣки отъ тѣхъ. Първиятъ ще играе роля на безвѣрникъ, ще се мъчи да доказва на другия, че Богъ не съществува. Вториятъ ще играе ролята на вѣрващъ, да убеди другаря си, че Богъ съществува. Безвѣрникътъ излѣзълъ пръвъ и започналъ да убеждава приятеля си, че извѣнъ видимия свѣтъ нищо не съществува, че свѣтътъ е само материя, че духътъ е нѣкаква илюзия и т. н. Вѣрващиятъ слушалъ всички доводи на безвѣрието, но останалъ вѣренъ на своето вж-

трешно убеждение. Следъ това вѣрващиятъ излъзълъ на сцената и започналъ да говори: Какъ не те е грѣхъ и срамъ да не вѣрвашъ въ своя Създателъ? Може ли полското цвѣте да расте безъ слънце? Науката не допуска растенето и развитието на цвѣтята безъ слънчева топлина и свѣтлина. Може ли човѣкъ да стане силенъ безъ въздухъ, безъ свѣтлина и безъ храна? Който приема, че може да се живѣе безъ въздухъ, храна и вода, той е най-големиятъ невежа въ свѣта. Знаешъ ли, какво те очаква на онзи свѣтъ? Тамъ ще те горятъ въ вѣченъ огънь, ще те държатъ гладенъ и жаденъ съ години. Като слушалъ приятеля си да говори толкова убедително, най-после безвѣрникътъ навелъ глава и тихо напусналъ сцената. На другия день той срещналъ приятеля си и му казалъ: Знаешъ ли какво стана съ мене? Като те слушахъ да говоришъ за ада, за вѣчния огънь, азъ се уплашихъ, цѣла нощъ не можахъ да спя. Повѣрвахъ въ Бога и решихъ да стана християнинъ. — Чудно нѣщо, азъ самъ не зная, какъ съмъ ти въздействувалъ. Можешъ ли и ти да ми проповѣдвашъ така, че и азъ да повѣрвамъ въ сжществуването на Бога?

Изкуство е, така да проповѣдвашъ на човѣка, че да го убедишъ въ своето вѣрую. Така, хлѣбътъ, водата, въздухътъ и свѣтлината проповѣдватъ днесъ на човѣка. Тѣ го убеждаватъ, че Богъ сжществува и изпраща блага на цѣлото човѣчество. Хлѣбътъ и водата внасятъ

животъ въ човѣка; въздухътъ му дава възможностъ да говори, а свѣтлината го заставя да мисли. Хлѣбътъ, въздухътъ, водата и свѣтлината представятъ реални величини, безъ които животътъ не се проявява. Ще кажете, че реално е всѣко нѣщо, което човѣшкиятъ умъ може да обхване и разбере. Не е реално оно-ва, което умътъ не може да обхване и разбере. Слънцето и земята не можемъ да обхванемъ съ ума си, но това не значи, че не сж реални. За да ги обхванемъ и разберемъ, тѣ сж поставени далечъ отъ насъ, да ги виждаме малки. Въ този видъ тѣ ставатъ за насъ видими и разбрани. Малкитѣ, микроскопически нѣща пъкъ се увеличаватъ, за да станатъ видими.

Следователно, за да обхване нѣщата, човѣкъ влиза въ опитния свѣтъ, дето всѣко нѣщо се поставя на провѣрка. Първо опитвате топлината на тѣлата, да видите, можете ли да издържите на нея. После опитвате студа имъ. Ще кажете, че имате вѣра, нѣма защо да си служите съ опита. Споредъ менъ, хората още не сж дошли до истинската вѣра. Тѣ иматъ вѣрвания, вѣра още нѣматъ. Едва сега тѣ изучаватъ вѣрата, която изключва противоречията. Първитѣ християни били безбожници. Нѣкои отъ тѣхъ вѣрвали въ много божества, други били идолопоклонци. Какво може да се очаква отъ единъ богъ, направенъ отъ човѣка? Божество, което не може да внесе свѣтлина въ ума, топлина въ сърдцето и сила въ

душата, не е никакво божество. Само онова същество можете да наречете Богъ, Коего помага на човѣка при всички условия. Онзи, Който повдига човѣка и крепи животнитѣ и растенията, наричаме Богъ. — Какво представятъ ангелитѣ? — За да имате представа за ангелитѣ, вие трѣбва да се върнете къмъ онази епоха, да видите свѣта такъвъ, какъвто първоначално е билъ създаденъ. Тогава и растенията, и животнитѣ, и човѣкътъ не сж били като сегашнитѣ. Следъ грѣхопадането всички форми се изопачили, поради което днесъ хората нѣматъ истинска представа нито за себе си, нито за окръжаващитѣ. Първитѣ животни заемали мѣстото на човѣка, а човѣкъ е билъ още по-високо. Следъ грѣхопадането човѣкъ заелъ мѣстото на животнитѣ, а тѣ слѣзали по-долу отъ него. Въ всички животни сж затворени човѣшки души, изостанали въ развитието си. Когато човѣкъ се издигне на стъпалото, до което е билъ, и животнитѣ ще се издигнатъ, а съ тѣхъ заедно и затворенитѣ човѣшки души. Чувате, че нѣкой бръмбаръ бръмчи и казвате, че това е бръмбаръ, дребно същество. Не е така. Като бръмчи, той обръща вниманието ви на своето произхождение. Бръмбаръ съмъ, казва той, но произлизамъ отъ Брама, имамъ Божественъ произходъ.

Сегашнитѣ хора минаватъ за умни, за културни, а като умре нѣкой, веднага се обличатъ въ черни дрехи и плачатъ, че сж го изгубили. Когато ядете ябълки, дървото не плаче

за децата си, но се радва, че влизатъ въ красивия човѣшки свѣтъ. А хората плачатъ за покойниците си. Когато питате ябълката, кжде сж децата ѝ, тя казва: Тѣ влѣзоха въ благоутробието на човѣка, за да посетятъ добрата стаичка на ума и добрата стаичка на сърдцето му. Наистина, като изяде една ябълка, човѣкъ я носи въ мисълта си и казва: Изядохъ една вкусна ябълка. Помнете: Животътъ, вложенъ въ всички форми, е единъ и сжщъ. Той само се разлива въ тѣхъ и различно се използва. Недѣлимъ и единенъ е животътъ, затова го наричаме Божественъ. Всички сладки, вкусни, красиви и морални нѣща произлизатъ отъ Божествения свѣтъ. Грознитѣ, неморалнитѣ нѣща криятъ произхода си въ човѣшкия свѣтъ. По произходъ, всички нѣща идатъ отъ едно и сжщо мѣсто, но, като минаватъ презъ нечисти мѣста, и тѣ ставатъ нечисти. Докато умътъ и сърдцето на човѣка сж нечисти и изопачени, Божественитѣ нѣща всѣкога ще приематъ примѣси, които ще ги опетняватъ. Като влѣзе човѣкъ въ нѣкое общество, първата работа е да го поставятъ на изпитъ, да разбератъ, какви сж намѣренията му. Ако е издигнатъ, мораленъ и носи нѣкакъвъ идеалъ въ себе си, веднага ще го подозрятъ въ желание да се наложи на другитѣ, да ги хипнотизира. И животнитѣ се хипнотизиратъ едни-други; вие знаете, какъвъ е резултатътъ на хипнотизирането. Змията може да хипнотизира съ погледа си и човѣка, и животнитѣ, и тѣ се сковаватъ на

мѣстото си. Котките се хипнотизиратъ една-друга, и хипнотизираната остава на мѣстото си. Обаче, не можете да кажете сжщото и за човѣка, който носи въ себе си високъ идеалъ или велика идея. За да се произнасяте за нѣщо, вие трѣбва да имате права мисълъ.

Коя мисълъ е права? — Която носи свѣтлина, топлина и сила. Правата мисълъ и правото чувство освобождаватъ човѣка. Тѣ свалятъ товара отъ гърба на обременения. Тѣ освобождаватъ човѣка отъ сиромашията и нейния гнетъ. Богатството и сиромашията сж психически състояния. Както мисли човѣкъ, такова положение си създава: ако мисли, че е сиромасъ, сиромасъ става; ако мисли, че е богатъ, богатъ става. Отъ човѣка зависи да бжде богатъ или сиромасъ. Богъ му е далъ носъ, съ който да помирисва нѣщата отдалечъ, да намѣри златото и да го използва. Съ носа си можете да намирате добритъ хора въ свѣта. Отъ тѣхъ излиза ароматъ, който привлича хората, както цвѣтията привличатъ пчелитѣ. Ако носътъ ви е повреденъ и не можете да възприемате миризмитѣ, вината е ваша. — Много се молихъ. — При това положение молитвата ти е безпредметна. Ти си далъ сжщественото на слугата си, а после ще се молишъ да ти даде нѣкакво подаяние. Не, ще хванешъ слугата си, ще го разтърсишъ и ще му кажешъ: Богатството, съ което разполагашъ днесъ, е мое. Азъ ти го дадохъ, за да те изпитамъ. Ако си жаденъ за пари, ще ти

дамъ, колкото искашъ, но не ти позволявамъ да ме изнудвашъ. Господарьтъ трѣбва да бжде разуменъ, силенъ и справедливъ, да не се оставя на слугитѣ, да го използватъ и да разполагатъ съ него.

Какво ще бжде положението на обикновения човѣкъ, ако забогатѣе? Какво ще направи той съ богатството си? Ще си купи хубава къща, съ голѣмъ, добре уреденъ дворъ, съ плодове и красиви цвѣтя. После ще облѣче децата, жена си въ коприна; ще имъ купи златни украшения, скъпоценности. Следъ това ще си купи автомобилъ, да се разхожда, дето пожелае. Това е крайностъ. Нѣкои хора изпадатъ въ друга крайностъ. Тѣ се обличатъ съ стари, скъсани дрехи, и така искатъ да се представятъ за светии. Светийството не е нито въ богатитѣ и скъпи дрехи, нито въ скъсанитѣ. Сиромашьтъ не вѣрва въ богатитѣ светии, но и богатиятъ не вѣрва въ светии, които се обличатъ съ скъсани дрехи. Свѣтътъ не може да се оправи съ такива светии. Умътъ не се проявява нито чрезъ скъпитѣ дрехи и обуца, нито чрезъ скъсанитѣ.

Свѣтътъ се нѣждае отъ богати хора по умъ, по сърдце и по душа. Казано е: „Блажени нищитѣ духомъ“. Това не значи, че нищиятъ е хилавъ, беденъ, слабъ. Напротивъ, той е силенъ по духъ, по съзнание и по разбиране. Казано е още: „Блажени кроткитѣ.“ Кроткиятъ не е слабъ и мекушавъ. Той е силенъ чрезъ кротостя си и така се налага на зло-

то, на неправдата въ свѣта. Кроткиятъ не се хвали, не говори за себе си, но прилага силата си. Дяволътъ е допуснатъ въ свѣта, именно, за това, да направи хората силни. Чрезъ него тѣ опитватъ силата си. Като излизатъ на двубой съ него, ако той ги повали на земята, тѣ продължаватъ да се трениратъ, докато най-после го победятъ и сложатъ на земята. Когато дяволътъ започне да се плаши отъ хората и да бѣга отъ тѣхъ, тогава тѣ ще разбератъ, какво значи кроткъ, нищъ, чистосърдеченъ.

Единъ мой познатъ ми разправяше следната опитностъ: Преди нѣколко месеца заболяхъ отъ разстройство на стомаха, което ме докарваше до полуда. Понѣкога имахъ желание да се самоубия, толкова тежко ми бѣше състоянието. Преди да заболѣя, сънувахъ следния сънъ: Сънувамъ, че съмъ самъ въ стаята си и при мене дойде единъ черенъ човѣкъ, съ ножъ въ ржка. Хвана ме, повали ме на земята и ме мушна съ ножа си въ стомаха. На сутринята ставамъ отъ сънъ, но съ голѣми болки въ стомаха. Легнахъ и цѣли четири месеца боледувахъ. Презъ това време черниятъ човѣкъ ме посещаваше всѣка нощъ и се борѣше съ мене. Всѣкога той побеждаваше. Болестъта ми не ме напусна. Азъ се чудѣхъ, какъ да си помогна, отникъде не виждахъ помощъ. Обаче, въ борбата си съ черния човѣкъ, нѣщо въ мене се засилваше — духътъ ми укрепваше, макаръ че тѣлото ми все още бѣше слабо. Всѣка нощъ, когато черниятъ ме съ-

баряше на земята, азъ си казвахъ: Азъ ще те науча, ще ти дамъ добъръ урокъ, само ако посмѣшъ да дойдешъ другъ пжтъ. Той редовно ме посещаваше. Веднѣжъ азъ решихъ да се бия докрай. Дойде черниятъ човѣкъ, азъ скочихъ отъ леглото си и видѣхъ, че имамъ ножъ въ ржката си. Хвѣрлихъ се върху него съ всичката си сила; счупихъ ножа му, и той, обезоръженъ вече, удари на бѣгъ. Той бѣга, азъ следъ него, докато го прогонихъ. По едно време той влѣзе въ единъ домъ, отдето излѣзоха две малки черни човѣчета — негови деца. Ударихъ и тѣхъ съ ножа си и ги насѣкохъ на парчета. Следъ тази победа се успокоихъ, легнахъ и заспахъ дълбокъ, здравъ сънъ. Събуждамъ се на сутринята, но вече здравъ, безъ болки въ стомаха.

Хората страдатъ, защото се страхуватъ отъ болести, отъ сиромашия, отъ смъртъ. Изхвѣрлете страха навънъ и отъ нищо не се плашете. Ще кажете, че волята на Бога е човѣкъ да умира. Казано е въ Писанието, че Богъ не съизволява въ смъртъта на грѣшника. Следователно, ще се боришъ съ смъртъта. Другъ е случаятъ, ако доброволно пожелаешъ да умрешъ. Истинската жертва е доброволенъ актъ. Само онази овца се жертвува, която доброволно туря главата си подъ ножа на своя господарь. Ако богатиятъ жертвува доброволно богатството си, тази жертва е благословена, тя донася известно благо. Ако раздавашъ богатството си, раздавай го съ раз-

положение и любовъ. Тогава богатството на цѣлия свѣтъ ще бжде въ твои ръце. Не мислете, че, като раздава богатството си, човѣкъ ще осиромашее. Щомъ вършите всичко съ любовъ, сиромашията е изключена. Какво означава раздаването на богатството? То е все едно да имате две голѣми бѣчви, пълни съ вода и да раздавате отъ водата на жаднитѣ. Ще изпразните едната бѣчва, ще напълните другата. Изворътъ е близо до васъ, ще пълните и ще изпразвате бѣчвитѣ и никога нѣма да осиромашавате. Пригответе всички по две бѣчви у дома си, за да ги пълните и изпразвате и да раздавате на онѣзи, които се нуждаятъ.

Нѣкои се страхуватъ да раздаватъ благата си, да не обеднѣятъ. Това, което ви е дадено, ваше ли е? Нищо не е ваше. Мислитѣ, чувствата, богатството, съ които днесъ разполагате, сж чужди. Това е богатството на напредналитѣ сжщества, които сж живѣли преди васъ. Когато заминали за онзи свѣтъ, тѣ оставили богатството си на земята, да се ползватъ отъ него бждещитѣ поколения. Следователно, всѣка мисль, всѣко чувство, съ които днесъ разполагате, принадлежатъ на възвишенитѣ сжщества, които живѣятъ въ Божествения свѣтъ. Както сте ги получили щедро, така ще ги раздавате. — Не знаемъ какъ. — Ще се научите. Затова, стремете се къмъ знание, което съгражда, а не което руши. Стремете се къмъ знание, което подмладява. Като глътнете единъ отъ неговитѣ хапове, да се под-

младите. Има такива хапове, отъ които бръчкитѣ на лицето моментално изчезватъ; побѣлѣлата коса става руса, кестенява или черна. — Възможно ли е това? — Възможно е, това може да се опита.

Раздавайте богатството и благата си разумно, т. е. на онѣзи, които иматъ нужда. Една богата американка, милионерка, се влюбила въ единъ виденъ американски епископъ и пожелала да се ожени за него. Американскитѣ епископи иматъ право да се женятъ, но нѣкои отъ тѣхъ се посвещаватъ въ служене на Бога. Тя написала едно писмо на епископа съ следното съдържание: Давамъ на твое разположение сърдцето си, ржката си и всичкото си богатство. Той ѝ отговорилъ: Уважавамъ чувствата и разположението ти, но съветвамъ те да дадешъ сърдцето си на Бога, ржката си — на онзи, който те обича, а богатството си — на беднитѣ. Защо ще дадешъ сърдцето си на онзи, който нѣма право на него? Защо ще дадешъ ржката си на онзи, който не те обича? Защо ще дадешъ богатството си на онзи, който нѣма нужда отъ него? Помагайте на онѣзи, които ви обичатъ и които иматъ нужда отъ васъ. Помагайте на по-слабитѣ отъ васъ — на растенията и на животнитѣ, които работятъ за васъ. Тѣ ще направятъ за васъ това, което вие не можете да направите; и вие ще направите за тѣхъ това, което тѣ не могатъ да направятъ за себе си.

Герои сж нуждни за живота, а не хора съ обикновени вѣрвания и убеждения. Истински човѣкъ е онзи, който притежава три качества: умъ свѣтълъ, който мисли право; сърдце любещо, което има правилни отношения къмъ всички живи сжщества, и душа силна, широка, която обхваща цѣлата вселена. Той благодари и на най-малкитѣ сжщества за услугитѣ, които му правятъ. Когато коньтъ му носи товара, той го милва, глади го, благодари за услугата, която му е направилъ. Ще кажете, това е конь, не разбира отъ милване и благодарностъ. Формата му е конска, но съзнанието му не е конско. Какво остава отъ човѣка следъ смъртъта му? — Само кости. Главата му се изпразва, сърдцето, дробоветѣ, стомахътъ му изгниватъ. Коститѣ могатъ ли да се нарекатъ човѣкъ? Истински човѣкъ е онзи, на когото умътъ е пѣленъ съ свѣтлина, сърдцето — съ топлина, а душата — съ сила. Той вѣчно живѣе. Любовта, мъдростта и истината сж пжтища, които опредѣлятъ живота на човѣка. Сжщевременно тѣ го опредѣлятъ като човѣкъ. Истински човѣкъ е този, който мисли, люби и действува по вжтрешенъ потикъ на своята душа. Това значи, да живѣе Богъ въ човѣка. Ако всѣки самъ не вижда Бога въ себе си, никжде не може да Го види. Щомъ Го види въ себе си, ще Го види и въ ближния си, както и въ цѣлата природа. Ако питате водата, въздуха и свѣтлината, кжде е Богъ, тѣ ще ви отговорятъ:

Като ни приемешъ вътре въ себе си, чрезъ насъ ще се изяви Този, Когото търсишъ. Следователно, ще намѣрите Бога въ всичко, което влиза въ васъ и което излиза отъ васъ. То е реалното, т. е. Божественото, чрезъ което Той се проявява. Виждайте Бога и въ всички същества, малки и голѣми, съ които се срѣщате. Какъ трѣбва да гледате на слугата си, който ви работи съ разположение? Той е пратеникъ, служител на Бога. Той не определя, колко да му плащате, но оставя на вашата добра воля. Ще кажете, че е глупавъ, не застъпва интереситъ си. Идея има този човѣкъ, не е глупавъ.

Въ древността, въ християнската епоха, единъ отъ ревностнитъ християни вървѣлъ по улицитъ и викалъ, че нѣкой го души. Хората минавали — заминавали, не му обръщали внимание. Една майка се спрѣла да го пита, защо вика. — Гладенъ съмъ, гладътъ ме мъчи. Тя го нахранила и следъ това го запитала: Искашъ ли да ми станешъ робъ? — Искамъ. — Купувамъ те за хиляда драхми. — Съгласенъ съмъ. Тя го завела у дома си, доволна, че го купила евтино. Тя имала две дѣщери, които оставила въ рѣцетъ на роба, той да ги възпитава. Като добъръ християнинъ, той ги възпитавалъ въ духа на Христовата любовъ и изкаралъ отъ тѣхъ две добри християнки. Следъ десетъ години той казалъ на господарката си: Понеже свършихъ работата си въ вашия домъ, отнесъ искамъ да бъда свободенъ. Връ-

щамъ ви хилядата драхми, за които ме купихте, и вече съмъ свободенъ. Този светия станалъ робъ, за да спаси дветъ дъщери на господарката си.

Нека всѣки се запита, колко души е обърналъ къмъ Бога. На колко хора сте дали примѣръ за любовь къмъ Бога, за човѣщина? Ако учениятъ, професорътъ или учителътъ не може да предаде знанието си на двама души, или не може да ги просвѣти, каква е неговата ученостъ? Ако майката не може да научи синоветъ и дъщеритъ си да обичатъ Бога, каква е нейната любовь? Истинска майка е тази, която може да запознае децата си съ любовта; истински баща е този, който може да запознае децата си съ мъдростта; истински братъ е този, който може да запознае сестра си съ истината. Значи, любовта има отношение къмъ майката, мъдростта — къмъ бащата, истината — къмъ брата. Кой има нужда отъ любовта? — Който не я е придобилъ още. Богатиятъ не се нуждае отъ богатство, сиромашътъ има нужда отъ него. Слабиятъ се нуждае отъ помощта на силния.

Единъ светия си въобразилъ, че постигналъ всичко, че се повдигналъ много и нѣмалъ вече работа на земята, затова отишълъ въ другия свѣтъ. Щомъ влѣзълъ тамъ, срещналъ единъ ангелъ и започналъ да му разправя, какво правилъ на земята. Ангелътъ му казалъ: Понеже си свършилъ работата си на земята, ще останешъ тукъ да си почивашъ въ пъл-

но мълчание. Тукъ всички сж заети, никой не е свободенъ, да се разправа съ тебе. Светията седѣлъ безъ работа и въ мълчание известно време и започналъ да мисли: Какво да правя тукъ? Работа нѣмамъ, прекарвамъ само въ мълчание, отегчихъ се. Въ това време единъ отъ жителитѣ на земята се приближилъ при него и му казалъ: Слѣзъ на земята между хората, които се нуждаятъ отъ помощъ. Разкажи имъ, какъ си работилъ, какво си постигналъ и какво си видѣлъ на този свѣтъ. Кажи имъ, че сжществата въ този свѣтъ живѣятъ въ любовъ и хармония помежду си, че всички работятъ за общото; тукъ нѣма зло, нѣма никакви престѣпления. Наистина, единъ погледъ на любовта, една сладка дума на мѣдростта и една благородна постѣпка на истината, струватъ повече отъ всичкото богатство на свѣта. Влѣзе ли любовта въ сърдцата ви, всичкитѣ ви желания ще се изпълнятъ. На всѣка ваша мисълъ, на всѣко ваше чувство и желание веднага ще се притичатъ красиви, свѣтли сжщества на любовта, да ви предлагатъ услугитѣ си. Ако искате да се учите, веднага ще ви дадатъ условия за учене; ако искате дрехи, храна, и това ще ви доставятъ; ако искате да се разхождате, ще ви разведатъ, дето искате.

Ще кажете, че това сж илюзорни работи. Възможно е, човѣшкиятъ животъ е пълненъ съ илюзии. Гледате нѣкой търговецъ, седи по цѣли часове въ магазина си, чака клиенти, дано

спечели стотина лева! Това не е ли илюзия? Какво ще продаде и какво ще спечели? Има нещо ценно, което придобива. Той се учи на търпение и обхода. Във същност, само любовта, мъдростта и истината могат да услужват на човъка, да му доставят това, което той желае. Ако търси благата на живота, любовта ще му ги достави; ако търси свѣтлина и знание, мъдростта ще му услужи; ако търси свобода, истината ще му я даде. Ученъ, който не знае законитъ на тритъ велики принципа на живота, не може да предаде знанието си. Знание, предадено по законитъ на тѣзи принципи — по законитъ на любовта, на мъдростта и на истината, се отпечатва въ мозъка на човъка. Съ това знание той влиза въ областта на безсмъртието. Тритъ принципа, съединени въ едно, раждатъ живота и движението, знанието и свободата. Всички заедно пъкъ даватъ условия на човъка да работи. Който иска да работи, трѣбва да е миналъ презъ Божествения и ангелския свѣтъ и следъ това да слѣзе на земята. Истинската работа се придружава отъ любовта.

Едно отъ отличителнитъ качества на любовта е свободата. Който люби, дава свобода на своя възлюбенъ. Така постъпва Богъ. Като ни обича, Той се оттегля въ себе си и ни дава свобода да се проявяваме и въ любовта, и въ знанието, и въ движенията си, както разбираме. Ако се проявяваме правилно, Той се радва и весели въ насъ. Той не се нуждае

отъ палене на свѣщи, отъ жертви, отъ милостиня. Едно иска Той отъ насъ: каквото правимъ, да става съ любовъ. Всѣка жертва, всѣка милостиня, направена безъ любовъ, не е истинска. Всѣка свѣщъ, запалена безъ любовъ, гори и изгасва; запали ли се съ любовъ, вѣчно гори. Животъ, който не гасне, е истински; той е животъ на любовта. Дето е любовта, тамъ Богъ присѣтствува. Радвайте се, когато обичате, защото Богъ се проявява чрезъ васъ. Не е важно, какво обичате — камѣкъ, дърво, животното или човѣкъ. Ако обичате ябълка, ще знаете, че тя е пжтъ, чрезъ който Божествената сила влиза въ васъ. Любовта е пжтътъ, по който човѣкъ върви, за да стане мощенъ, съ свѣтълъ умъ, съ топло сърдце и съ силна воля.

Сегашнитѣ хора сами създаватъ законитѣ и сами се страхуватъ отъ тѣхъ. Въ бждещезаконитѣ ще се пишатъ въ човѣшкитѣ сърдца. Искате ли да се изяви въ нѣщо, човѣкъ ще погледне въ сърдцето си, да види, какво е написано тамъ. Ако е написана думата „любовъ“, ще постъпи по закона на любовта. Ако е написано „мждростъ“, ще постъпи по закона на мждростта. Тогава хората ще бждатъ сждени за доброто, което правятъ, а не за злото. Сждбата нѣма да бжде затворъ или наказание, новъзнаграждение, което ще продължава повече или по-малко години, споредъ доброто, което е направено: за малко добро, малко възнаграждение; за голѣмо добро, голѣмо възнагра-

ждение. Ако нѣкой ви направи добро, кажете му: Благодаря за доброто, което ми направи; и азъ ще ти отговоря съ сжщото. Турете доброто за основа на живота си и вървете въ пжтя на любовта. — Кжде е този пжть? — Дето е правата мисълъ, правото чувство, правата постжпка. — Кжде е пжтьтъ на любовта? — Дето сж добритѣ отношения — отношения на хармония и мелодия, на музика и пѣсень.

Какво ще кажете за единъ домъ, въ който всички сж генерали? Ако майката има четири деца-генерали и мжжътъ-генералъ, тя непременно трѣбва да заеме мѣстото на войникъ, който да изпълнява всички заповѣди. Не е лесно на тази майка, да ѝ заповѣдватъ петъ генерала. Ако изпълни службата си добре, тя ще бжде призната за героиня. Като отиде на онзи свѣтъ, направо ще ѝ отворятъ вратата за рая.

Желая ви да бждете добри войници, да изпълнявате заповѣдитѣ на петтѣ генерала съ любовъ. Само така ще ви запишатъ за граждани на Царството Божие. Който може да мине презъ всичкитѣ страдания — презъ огънь, презъ хули и гонения, презъ обиди и огорчения, безъ да мръдне мускулъ на лицето му, той може да се нарече истински герой. Той е човѣкъ съ свѣтълъ умъ, съ вътрешенъ миръ, съ силенъ и мощенъ духъ. Дето мине, той чува пѣсеньта на възвишенитѣ сжщества: Великъ е Господъ! Велики сж Неговитѣ дѣла!

Блажени любещитѣ.

Блажени сж, които обичатъ.

Блажени, които служатъ на Истината.

Превърнете жилищата си въ храмове на
Любовъта.

Превърнете вжгленитѣ въ диаманти, за
да се украсявате съ тѣхъ.

*

23. Беседа отъ Учителя, държана на 30 августъ, 10 ч. с. 1942 г. София. — Изгрѣвъ.

Смисълът на живота

Размишление

Често хората се запитватъ, има ли смисълъ животътъ? — Животътъ има смисълъ за онѣзи, които го разбиратъ. Разбраниятъ животъ е радостъ, неразбраниятъ — скръбъ и страдание, а злеприложениятъ — мъчение. Като се натѣкватъ на мъчнотии и страдания, хората започватъ да търсятъ Бога. Тѣ Го търсятъ отъ пами-вѣка. И донесъ още продължаватъ да Го търсятъ. Вѣрващитѣ мислятъ, че сж Го намѣрили и Го познаватъ. Познаване, което не произвежда превратъ въ човѣка, е външно познаване, подобно на външната мазила на кжщата. Нѣкой замаже кжщата си отвънъ съ бѣла боя или съ варъ и мисли, че и той е станалъ бѣлъ. Външното познаване на нѣщата е подобно на приготвянето на мъртъвеца: обличатъ го съ нови дрехи, турятъ му пръстени, украшения, накичатъ го съ цвѣтя и следъ това го заравятъ въ земята. Казватъ: Така трѣбва да бжде. Отъ умрѣлия оставатъ само кости. И отъ житното зърно, като се посади въ земята, оставатъ само кости, но следъ време то израства и дава плодъ. Ако

следъ известно време умрѣлиятъ не израсте и не даде плодъ, криво е разбралъ живота, криво е позналъ Бога. Защо е допусната смъртта? — Да се изпита вѣруето на хората. Чрезъ нея се познава, доколко човѣкъ е разбралъ Бога и доколко вѣрва въ Него. Ако Го е позналъ, той ще израсте и ще даде плодъ. Ако не Го е позналъ, отъ него ще останатъ само сухи кости.

Ученитъ дѣлятъ годината на четири времена: пролѣтъ, лѣто, есенъ и зима. Сега сме въ есенното равноденствие. Пролѣтътъ е детинството на човѣка, лѣтото — юношеството, есенътъ — възмжжаването, а зимата — старостта. Зимата приготвя условия за детинството, детинството — за юношеството, юношеството — за възмжжаването, а възмжжаването — за старостта. Четиритѣ възрасти съставятъ единъ годишенъ цикълъ. Понеже сега иде есенъ, ние влизаме въ възмжжаването, което носи плодоветѣ на живота. Старостта се ползува отъ тѣзи плодове, но трѣбва разумно да ги използва. Ако косата на стария е побѣлѣла, това показва, че той е придобилъ нѣщо. Има единъ статиченъ бѣлъ цвѣтъ, съ който мажатъ кжщитѣ отвѣнъ. Той се получава отъ варовититѣ камъни. Обаче, има единъ бѣлъ цвѣтъ, който символизира чистотата. Въ този смисълъ, старостта, бѣлиятъ цвѣтъ и чистотата сж синоними. Тѣ сж степени на една и сѣща гама, на една и сѣща Божествена идея.

Мнозина мислятъ, че сж остарѣли. Това е крива идея. Да мисли човѣкъ, че е оста-

рѣлъ, това значи, да се самоизлѣгва. Старъ е онзи, който е поумнѣлъ, който е станалъ мждъръ. Ако не сте поумнѣли и не сте мждри, стари ли сте? — Краката ми сж отслабнали, не ме държатъ. — Ако на старини краката ви сж отслабнали, това показва, че или на младини не сте живѣли, както трѣбва, или не сте разбрали живота. Стариятъ човѣкъ има повече свѣтлина въ себе си, затова не се интересува отъ външния свѣтъ. Той живѣе въ своята свѣтлина, за да разглежда живота си, да си даде отчетъ, какъ е живѣлъ и какъ е използувалъ условията, които му били дадени. Той разглежда мисълта си, да види, какво е останало отъ всички мисли, които сж минавали презъ главата му. Правата мисълъ е материалътъ, отъ който се гради духовното и Божественото тѣло на човѣка. Непотрѣбнитѣ мисли трѣбва да се изхвърлятъ навънъ, а да останатъ само онѣзи, които могатъ да се използватъ като градивенъ материалъ. Стариятъ човѣкъ трѣбва да разбира качеството на градивния материалъ и да го поставя на мѣстотому. Тури ли веднѣжъ материала на мѣсто, повече не трѣбва да го движи. За направеното не трѣбва да съжалява. Какво виждаме въ живота? Нѣкой старъ съжалява, че не се е оженилъ. Чудно нѣщо, той е станалъ причина майка му и баща му да се оженятъ, а съжалява, че самъ не се е оженилъ. Щомъ е майсторъ да жени другитѣ, и той е жененъ. Който е майсторъ на лѣжата, самъ си служи съ нея.

Не е въпросъ да се говори за лъжата, важно е да се придобие истината — онова всемогъщо начало, което избавя човѣка отъ всички напасти. Истината разрешава всички спорни въпроси. Тя преодолява всички мъжнотии, всички слабости. Тя освобождава човѣка отъ робството и ограничението, отъ невежеството и насилието. Истината освобождава човѣка и отъ смъртта.

Когато се изнася истината предъ хора, които не я разбиратъ и не я обичатъ, тѣ се отегчаватъ отъ нея. Да изнасяшъ слабоститѣ и погрѣшкитѣ на хората, това не е истина. Истината открива пътя къмъ любовта. Който търси слабоститѣ на хората, самъ попада въ тѣхъ. Който вижда погрѣшкитѣ имъ, самъ попада въ тѣхната мрежа. Нѣкой говори противъ пиенето, а самъ пие. Като видятъ хората, че си носи шишенце съ ракия, запитватъ го, какво има въ шишето. Той казва, че носи нѣкакъвъ цѣръ. Понеже не може да издържи на убеждението си, да не пие спиртни питиета, той прибѣгва до лъжа. Ще каже нѣкой, че не може да се живѣе безъ вино. Безъ вода не може да се живѣе, а не безъ вино. Ако е нужно виното, защо да не се пие сладко вино? Гроздениятъ сокъ е за предпочитане. Когато ферментира и се превръща въ вино, образуватъ се отрови, които сж вредни за организма. Квасътъ или маята, отъ която се образува виното, не е нищо друго, освенъ малки същества, ферменти, които се размножаватъ въ сока и оставатъ не-

чистотиитѣ си въ него. Какво може да се очаква отъ хора, които се хранятъ съ нечистотиитѣ на ферментитѣ? Сладкото вино е отъ Божественъ произходъ, а ферментиралото — отъ човѣшки.

Като сравняваме сладкото вино съ ферментиралото, това не значи, че всички хора ще се откажатъ отъ виното. Ние разглеждаме въпроса научно, а не отъ морална гледна точка. Каквото и да говорите на вълка противъ яденето на овце, той пакъ ще напада овцетѣ и ще ги яде. Той е убеденъ, че безъ овца не може да живѣе и се мъчи да убеди и нея, че, като влѣзе въ него, положението ѝ ще бжде по-добро. Той ѝ казва: Докато те ямъ, ще се помъчишъ малко, но следъ това ще бдешъ добре, ще влѣзешъ въ рая. Азъ ще те храня, ще се грижа за тебе. Останешъ ли сама въ живота, ще имашъ голѣми мъчности. Погрѣшката не е въ вълка, но въ овцата, която вѣрва въ неговото учение. Когато се откаже отъ учението на вълка, овцата ще запази кожата си. Тогава вълкътъ никога нѣма да я напада.

Единъ момъкъ обещалъ на една млада мома, че, ако се съгласи да се ожени за него, ще я направи княгиня: ще има хубава кѣща, по две-три слугини, ще се разхожда съ файтонъ, ще я облича въ коприна, ще я кичи съ скъпоценности. Тя се подала на обещанията му и се оженила за него. Каква била изненадата ѝ, когато, вмѣсто златнитѣ кули, които очаквала, сама трѣбвало да стане слугиня. Той

и нѣмалѣ никаква работа, затова и двамата трѣбвало да ходятъ по чужди къщи, да работятъ, за да изкарватъ прехраната си. Защо е трѣбвало момъкътъ да лъже момата? Ако тя не се е родила княгиня, тежко ѝ да очаква на този момъкъ, той да я направи княгиня. Ако момъкъ или мома се женятъ, за да може единиятъ да храни другия, тѣ вършатъ престѣпление противъ себе си, противъ своята душа. Богъ е далъ на човѣка всичкитѣ блага на живота. Той изпраща храната, водата, въздуха и свѣтлината, и, следъ всичко това, ще дойде мжжътъ или жената да си казватъ единъ на другъ: Знаешъ ли, че азъ те храня? Това е първата лъжа, съ която тѣ си служатъ. Никой никого не храни. Човѣкъ е слуга на Божественото. Чрезъ него Божественото се проявява. Човѣкъ е проводникъ на благата, които идатъ отгоре. Колкото по-добъръ проводникъ е той, толкова по-голѣмо благословение го очаква.

Човѣкъ трѣбва да мисли право, за да предава Божественитѣ мисли право. Трѣбва ли да казвате на хората, че сж лоши? По естество човѣкъ е добъръ, но не постѣпва споредъ добрината, която е вложена въ него. Затова, именно, той е отговоренъ. Ако лошиятъ постѣпва споредъ лошавината си, никой не го държи отговоренъ. Въ този смисълъ, и вълкътъ не е отговоренъ за дѣлата си. Като огладнѣе, той казва на овцата: Гладенъ съмъ, ще умра отъ гладъ. За да не умра, единъ отъ насъ трѣбва да се пожертвува: или ти, или

азъ. Богъ е създалъ и мене, и тебе, Той трѣбва да се грижи и за двама ни. Понеже въ дадения моментъ азъ нѣмамъ храна, като посиленъ, ще те напада, ще те накарамъ да се пожертвувашъ за мене.

Единъ отъ учителитѣ на Индия размишлявалъ единъ день върху дѣлата на Брама. Близко до едно дърво висѣла люлчица, въ която спало детето на една бедна вдовица. Тя оставила за малко време детето си само, докато свърши нѣкаква работа. Въ това време една кобра се приближила къмъ люлката. Индусътъ започналъ да мисли: Кобрата може да ухапе детето. Какво трѣбва да направя азъ въ дадения случай? Ако убия кобрата, ще спася детето, но азъ нѣмамъ право да се мѣся въ Божиитѣ работи. Богъ създаде и детето, и кобрата. Следователно, Той има грижа за тѣхъ. Докато размишлявалъ, какъ трѣбва да постъпи, кобрата повдигнала главата си нагоре и ухапала детето, което веднага издъхнало. Следъ години индусътъ умрѣлъ и, като се явилъ предъ Господа, да даде отчетъ за дѣлата си, Той го попиталъ: Защо не уби кобрата, за да спасишъ детето на бедната вдовица? Ти мислѣше, че, ако вземешъ участие въ тази работа, ще те обвинятъ въ намѣса на моитѣ планове. Като остави кобрата да ухапе детето, ти мислѣше, че ще изпълнишъ моята воля. Нѣмаше ли да изпълнишъ волята ми, ако бѣше убилъ кобрата? Понеже не разбра, каква бѣше волята ми, ще те изпратя пакъ на земята, да научишъ.

законитѣ и да знаешѣ, какѣ да постѣпвашѣ. Не можа ли да кажешѣ на кобрата тебе да ухапе, а не детето? Така поне щѣше да приложишѣ закона на жертвата.

Нѣкои хора минаватѣ за миролюбиви, но когато се натѣкватѣ на злото. По отношение на злото човѣкъ може да не му се противи, но не може да бѣде миролюбивѣ. Какѣ ще бѣдешѣ миролюбивѣ къмѣ него, ако то иска да ти се наложи? Какѣ ще бѣдешѣ миролюбивѣ къмѣ доброто, ако и то пожелае да ти се наложи? Който се оставя на злото и на доброто да му се налагатѣ, тѣ да упражняватѣ насилие върху него, той е отговоренѣ и въ двата случая. И злото, и доброто трѣбва да се проявяватѣ по закона на любовѣта. И злото може да говори меко, както доброто. Ако иска да каже на нѣкого, че не постѣпва добре, то може да му каже меко, съ тихѣ, спокоенѣ гласѣ. Нѣкой се извинява, че не може да говори меко, защото страда, боли го нѣщо. Болката и страданието сѣ причинени повече отѣ страхѣ, отколкото отѣ нѣщо, което много ви измѣчва. Ако, наистина, болката ви е голѣма, турете рѣцетѣ си на болното мѣсто, съсрдоточете мисълѣта си и кажете: Това е животѣ вѣченѣ, да позная Тебе Единнаго, Истиннаго Бога и Христа, Когото си изпратилѣ. Като чуе, че говорите за вѣчния животѣ, болката ще се изплаши и ще ви напусне. Ще кажете, че само лѣкарѣтъ може да ви помогне. Щомѣ мислите така, идете при лѣкарѣ. И лѣкарѣтъ пре-

дава нѣщо на болния и усилва вѣрата му. Който отива при лѣкаръ, дължи му нѣщо, трѣбва да се изплати. Изобщо, всички хора, които дохождатъ при васъ, все ви дължатъ нѣщо. Когато отивате при тѣхъ, вие имъ дължите нѣщо.

Мнозина искатъ да знаятъ, ще се познаватъ ли въ другия свѣтъ. — Безъ любовъ хората не могатъ да се познаватъ. Дето е любовта, тамъ е познаването. За да познаешъ човѣка, ти трѣбва да го обичашъ. Детето познава майка си, защото взима нѣщо отъ нея. Като я познава, сжщевременно то я обича. Ученикътъ обича учителя си, понеже учителътъ му дава нѣщо. Всички хора обичатъ слънцето, понеже взиматъ нѣщо отъ него. Хората обичатъ плодоветъ, защото получаватъ нѣщо отъ тѣхъ. Следователно, човѣкъ познава всички нѣща, които му даватъ нѣщо. Невъзможно е да те познава нѣкой, ако никога нищо не си му далъ.

И тъй, като заболѣете, не се страхувайте, но турете ржцетъ си на болното мѣсто и кажете: Това е животъ вѣченъ, да позная Тебе Единнаго, Истиннаго Бога и Христа, Когото си изпратилъ. Това е животъ вѣченъ, да позная любовта, мъдростъта и истината. Това е животъ вѣченъ, да позная, че Богъ е Духъ, Който царува навсѣкжде. Ще кажете, че това е заблуждение. Не е ли заблуждение, да вѣрвашъ въ горчивия цѣръ, или въ инъекцията? И лѣкаритъ помагатъ на хората, тѣ сж придобили из-

куството да лѣкуватъ болѣзи, но добре е, покрай тази работа, да имъ проповѣдватъ хигиена на здравето. Въ едно отношение лѣкарътъ е голѣмъ моралистъ. Той знае причинитѣ на болеститѣ и, ако нѣкой се оплаче отъ болки въ краката, ще му каже: Краката те болятъ, защото риташъ много. Престани да риташъ, и болкитѣ ще минатъ. — Боли ме устата, ранички имамъ вътре. — Престани да говоришъ криви, изопачени работи, и раничкитѣ ще минатъ. — Оглушахъ, не чувамъ добре. — Не давай ухо на лошитѣ думи, и слухътъ ти ще се възстанови. — Очитѣ ми отслабнаха. — Възлюби истината, и очитѣ ти ще се усилятъ. Когато възлюбятъ истината, хората влизатъ въ реалния свѣтъ, дето нѣщата сж вѣчни и истинни. Докато живѣятъ въ нереалния, въ преходния свѣтъ, тѣ сж въ сѣнката на истината. Стремете се къмъ реалността, за да придобиете истинския животъ, истинското знание и истинската свобода.

Какво ще правятъ онѣзи, които сж въ есенята на живота? — Ще събиратъ плодове си. — За себе ли ще ги задържатъ, или ще даватъ отъ тѣхъ и на другитѣ? Вижете какво прави изворътъ. Той пои растения и животни, малки мушици и бръмбарчета, но, въпрѣки това, продължава пѣтя си, съ цель да се влѣе въ морето, и тамъ да даде нѣщо отъ себе си. Човѣкъ не трѣбва да се задоволява само съ едно добро. Много добрини трѣбва да направи той и да не изпуска случаетѣ

за правене на добро. Само да се говори за доброто, това още не значи правене на добро. Да се говори за истината и да се прилага истината, това сж две различни нѣща. Да се страхувашъ отъ хората и да се страхувашъ отъ Бога, това сж две различни нѣща. Последниятъ страхъ е естественъ, а първиятъ — неестественъ. Хората се страхуватъ и отъ смъртта и често си задаватъ въпроса: Кжде ще отида, като умра? — Нѣма кжде да ходишъ. Кжде отива житото, когато излѣзе отъ хамбара? — Въ земята. Като израсте и даде плодъ, пакъ отива въ хамбара. Кжде се чувствува житното зърно по-добре: въ хамбара, или въ земята? Въ хамбара то е спокойно, нѣма влага, дъждъ — нѣма противоречия. Въ земята житното зърно е изложено на голѣми противоречия, но тукъ, именно, то расте и се развива. Божествениятъ животъ се проявява чрезъ противоречията. Следователно, който търси щастieto, нека влѣзе въ Божествения хамбаръ. Тамъ условията за животъ сж леки. Само едно е лошото, че ще бждешъ потиснатъ. Мѣстото е тѣсно, и всички ще се трупатъ едни върху други. Който иска да бжде на широко, да отиде на Божествената нива. Тамъ го очакватъ страдания и противоречия: ще плаче, ще вика, докато се примири, но поне ще расте, ще се развива и плодъ ще даде. Това показва, че човѣкъ е въ правия пътъ на живота. Който иска да се учи, ще напусне хамбара и ще се посѣе на Божествената нива, да получи Божието благословение.

Сегашните хора страдатъ, оплакватъ се отъ живота, но тѣ не знаятъ, че страданията имъ се дължатъ на неразбиране на нѣщата. Тѣ сж объркали мѣстата имъ и, като не знаятъ, кжде да ги турятъ, страдатъ. Мѣстото на житото презъ зимата е въ хамбара, а презъ пролѣтѣта — на нивата. Посѣете ли житото презъ зимата, то нищо нѣма да роди. Сжщото се отнася и до Словото. Ако Словото не се приложи на своето мѣсто, не може да внесе миръ въ душата на човѣка, нито свѣтлина въ ума и радостъ въ сърдцето му. За това Слово казваме, че му липсва нѣщо. Всѣка дума, казана не на мѣсто и на време, измжчва и обезнадежда човѣка. Защо трѣбва да кажете на нѣкого, че не е добъръ? — Всичко, създадено отъ Бога, е добро. Следователно, и човѣкъ е добъръ, но, като музикантъ, въ дадения случай, не свири добре. Той има хубава цигулка, съ доброкачествени струни, добъръ лжкъ, добъръ професоръ, прилежни другари, но има нѣщо, което не задоволява неговия професоръ. Не може ли да свири повече и да научи урока си добре? Да живѣешъ, това е велико изкуство. Човѣкъ трѣбва да се научи да живѣе правилно, споредъ изискванията на това изкуство. Ако не живѣете добре, за какво ще ви обича Богъ?

За какво младиятъ момъкъ обича момата? За очитѣ ѝ, за носа, за веждитѣ, за устата, или за фигурата ѝ? Все ще намѣри нѣщо хубаво въ нея, за което ще я обикне. За какво

момата обича момъка? — За нѣщо хубаво въ него. Ако е боленъ, той ще търси лѣкаръ — не се интересува отъ моми, но и момитѣ не се интересуватъ отъ него. Ако човѣкъ не обича любовта, мъдростта и истината, и Богъ нѣма да го обича; ако не обича живота, знанието и свободата, никой не може да го обича; ако не обича движението, учението и работата, никой не може да го обича. Защо никой не го обича? — Защото нищо не може да направи. Да се радваме, че можемъ да се движимъ, да отидемъ на планината, да посетимъ нѣкой чистъ изворъ, да срещнемъ нѣкой свой приятелъ. Да се радваме, че учимъ, че придобиваме знания. Да се радваме, че можемъ да работимъ, да влѣземъ въ връзка съ своитѣ ближни.

Като се говори за работа, нѣкои мислятъ, че работа има само на земята. Не, човѣкъ работи и на този, и на онзи свѣтъ. Който отиде на онзи свѣтъ, трѣбва да е изработилъ нѣщо и да занесе изработеното съ себе си, за да разбератъ, каква нова работа да му дадатъ. Всѣки човѣкъ представя нѣщо отъ себе си. Нѣкой изобразява плодъ, другъ — изворъ, трети — ноти, по които може да се изпѣе или изсвири нѣкаква пѣсень. Каквато форма да представя човѣкъ, важно е тя да бѣде красива — да обърне внимание на сѣществата отъ възвишения свѣтъ. Ангелитѣ обичатъ красиви души. Ако твоята душа не е облѣчена съ красива дреха, какъ ще се явишъ въ ангелския свѣтъ? Тамъ не приематъ голи хора — всѣки трѣбва да бѣде

облѣченъ. Нѣкои религиозни мислятъ, че, като отидатъ на онзи свѣтъ, Христосъ ще ги облѣче. Всѣки самъ ще облѣче своя умъ, своето сърдце, своята душа и своя духъ, и то съ дрехи отъ най-красива и фина материя. Да мисли човѣкъ, че Христосъ ще го облѣче, т. е. ще го спаси, това е криво разбиране. Спасява се само онзи, който е готовъ да работи. Като отиде на онзи свѣтъ, човѣкъ трѣбва да занесе нѣщо. Плодъ се иска отъ всѣки човѣкъ.

Какво занесе блудниятъ синъ, като се върна при баща си? Той напусна бащиния си домъ отъ гордостъ, че не иска да го ржководятъ други. Той си въобрази, че е голѣмъ и самъ може да се управлява. Влѣзе въ широкъ свѣтъ и тамъ се изгуби. Като разбра, какво нѣщо е свѣтътъ, върна се при баща си съ плодъ въ ржка и каза: Татко, живѣхъ при тебе като твой синъ, но не разбрахъ любовта ти. Въ главата ми се роди идеята да те напусна, да отида въ свѣта, тамъ да приложамъ онова, което знамъ. Обаче, свѣтътъ ме погълна, азъ влѣзохъ въ него, окаляхъ се, пропиляхъ всичкото си богатство и сега се връщамъ при тебе да се уча. Не искамъ да ме приемешъ като твой синъ; приеми ме като единъ отъ твоитѣ последни слуги, да ходя на нивитѣ, да ора и копая. Тогавъ баща му го цѣлуна, пригърна и облѣче въ нова премѣна. Той билъ доволенъ, че синътъ му донесе единъ добъръ плодъ — смиреніето.

Мнозина се стремятъ къмъ онзи свѣтъ, съ надежда, че ще ги посрещнатъ ангели, съ вѣнци на главата и съ китари въ ржце, съ пѣсни и музика. Какъ ще ви посрещнатъ ангелитѣ, това е тѣхна работа. Какъ ще ви посрещне Богъ, и това е Негова работа. За всѣки човѣкъ е опредѣлено, какъ ще го посрещнатъ. Това зависи отъ васъ, отъ това, което носите съ себе си. Лесно се туря вѣнецъ на човѣшката глава, но, преди всичко, човѣкъ трѣбва да е приготвилъ нѣщо за своя вѣнецъ, за своята красива дреха. Безъ любовъ и безъ обичъ нѣма спасение. Безъ любовъ никаква дреха не може да се изтъче. Любовта и обичта сж мощни сили, съ които Божиятъ Духъ работи. Красива е дрехата на безсмъртието, но тя трѣбва да се тъче съ любовъ и съ обичъ.

Днесъ всички очакватъ идването на Христа. Тѣ казватъ, че само Христосъ може да оправи свѣта. — Преди две хиляди години Христосъ бѣше на земята, но не оправи свѣта. И днесъ пакъ нѣма да го оправи. Защо? — Хората очакватъ оправянето и спасението на свѣта по магически начинъ, безъ нѣ какво усилие отъ тѣхна страна. Когато дойде на земята, Христосъ ще обърне нѣщата наопаки. Силнитѣ, които сж разчитали на силата си, ще ги направи слаби, а слабитѣ — силни. Какво сж направили хората за Господа, че очакватъ отъ Него спасение? Ще кажатъ нѣкои, че познаватъ Господа. Това не е достатъчно. Тѣ Го познаватъ дотолкова, доколкото

интереситъ имъ се задоволяватъ. Сегашниятъ свѣтъ е пълненъ съ пчели, които жиятъ. Щомъ жиятъ, тѣ не могатъ да работятъ. Такива пчели сж стражари на кошера. Отъ кого пазятъ кошера? — Отъ крадци и разбойници. Тѣ се страхуватъ да не дойде нѣкой отвѣнъ, да вземе меда имъ. Споредъ мене, истински работници сж онѣзи, които даватъ меда си доброволно. Тѣ работятъ за Бога и отъ нищо не се страхуватъ. Лесно се вади медъ отъ пчелитѣ, но колко хора, като пчелитѣ, сж събирали соковетѣ на любовта, на мъдростта и на истината и сж ги вложили въ душата си? Колко хора сж вложили соковетѣ на знанието, свободата и движението въ своята душа? Който не е вложилъ нѣщо ценно въ душата си, постоянно се оплаква, че душата му е праздна. Ако душата му е праздна, нека я отвори за любовта, за мъдростта и за истината. Любовта ще внесе въ него животъ и движение, мъдростта — знание и свѣтлина, а истината — свобода. Любовта ще вложи въ душата му милосърдието, да помага на ближния си, като на себе си.

Нѣкои казватъ, че искатъ да бждатъ Синове Божии. Само онзи може да бжде Синъ Божи, който е проводникъ на Божията Любовь. Той може да бжде и ученикъ, и учитель; той може да бжде и майка, и баща. Докато не стане проводникъ на Божията Любовь, човѣкъ нищо не може да постигне. Каквото придобие, скоро ще го изгуби. Христосъ казва: „Както

ме Отецъ възлюби, така и азъ ви възлюбихъ.“ Който люби, той придобива знания и помага на другитъ.

Често хората се запитватъ, какъвъ е смисълътъ на човѣшкия животъ. Отговорътъ е простъ: човѣкъ живѣе, за да си изработи права и чиста мисль, да облагороди сърдцето си и да усили волята си. Чистата и права мисль изключва всѣкакви тревоги и безпокойства. Защо трѣбва човѣкъ да се безпокои отъ това, което става въ свѣта? Богъ царува въ свѣта. Какво страшно има тогава? Вѣрвайте въ живота, а не въ неговитъ сѣнки. Вѣрвайте въ радоститъ и страданията като носители на Божиитъ блага. Страданията представятъ плодове на коренитъ на живота, а радоститъ — плодове на клонетъ. Човѣшката душа е градината, въ която тѣзи плодове зрѣятъ. Отъ време на време Богъ поглежда къмъ тѣзи плодове и се весели. Хората пъкъ се радватъ на плодоветъ, които зрѣятъ въ душитъ имъ. Като се погледнатъ едни други, тѣ се радватъ на това, което сж изработили. Достатъчно е да погледнатъ къмъ нѣкое красиво ухо, за да разбератъ, че този човѣкъ е уменъ. Красивата уста пъкъ говори за любовта въ човѣка; красивитъ очи — за истината, която работи въ него; красивиятъ носъ — за разумността; красивата брада — за силната воля; красивото чело — за способноститъ, които човѣкъ е развилъ.

Какъвъ човѣкъ е този, който се е прегърбилъ отъ условията на живота? Здрави,

бодри, работоспособни хора сж нуждни на свѣта. Това изисква новата религия. Каква религия е тази, която не може да подмлади човѣка? Каква старостъ е тази, която не може да използва условията на възмжжаването, на юношеството и на детинството? Стариятъ трѣбва да носи благата на всички възрасти въ себе си и да ги предава на младитѣ. Благата на човѣшкия животъ трѣбва да се предаватъ отъ единъ човѣкъ на другъ, да се създава движение. Понеже влизате вече въ възмжжаването, вземете благата на вашата възраст, като плодове, и ги принесете въ жертва предъ олтаря на Бога, да се весели, че има хора, които, и при тежкитѣ условия на живота, могатъ да Му служатъ. Цѣлото небе и цѣлата земя се радва на онѣзи, които служатъ на Бога съ любовъ.

„Както ме Отецъ възлюби, така и азъ ви възлюбихъ“. Така казва Христосъ. Нека всѣки отъ васъ каже: Както ме Отецъ познава, така и азъ Го познавамъ. Както Той изпълнява нашитѣ желания, така и ние да изпълняваме Неговата воля.

*

24. Беседа отъ Учителя, държана на 20 септемврий, 5 ч. с. 1942 г. София.—Изгрѣвъ.

Малки възможности

Съществуватъ два вида възможности: малки и голѣми. Детето не се нуждае отъ философски книги, но отъ букваръ. Философътъ се нуждае отъ философски книги. Значи, букварътъ е за децата, а философската книга за философа. Не е важно, каква е възрастта на човѣка, дали е дете, или голѣмъ, важно е да взима участие въ живота. И птичката, колкото и да е малка, щомъ живѣе, влиза вече въ театъра на великия животъ. Привилегия е да живѣешъ. Не е важно какво мѣсто заема човѣкъ, първо или последно. Когато отиватъ на концертъ, едни хора заематъ първитѣ мѣста, а други — последнитѣ. Обаче, и еднитѣ, и другитѣ се ползватъ еднакво. Първото мѣсто не е всѣкога най-хубаво. Голѣмиятъ човѣкъ не е всѣкога знатенъ. Не всѣки философъ е знатенъ. Много философи сж черпили знания отъ децата и така станали философи. Много хора станаха учени следъ като изучаваха живота на нѣкои растения, пеперуди, насѣкоми, бръмбари. Чувате да наричатъ нѣкого докторъ по ботаника, по зоология, или по минералогия. Значи, растенията,

животнитѣ или минералитѣ му дадоха докторска титла. Ако нѣмаше минерали, растения и животни, нѣмаше да има доктори по тѣзи специалности. Ако нѣмаше болки, нѣмаше да има и доктори по медицината. Като пожълтѣе лицето на болния, лѣкарьтъ търси причината на заболяването му и предписва различни лѣкарства. Какво лошо има въ пожълтяването на очитѣ? Като видятъ нѣкой човѣкъ съ жълто, изпито лице, казватъ, че прилича на светия. Жълтиятъ цвѣтъ символизира разумността, но цвѣтътъ на лицето на светията е особенъ, а не като на болния. За другъ нѣкой казватъ, че пулсътъ му отслабналъ, бавно бие. Чудни сж хората. Когато видятъ, че биятъ нѣкого, искатъ по-слабо да го биятъ; щомъ дойде до пулса на сърдцето, искатъ да бие по-бързо, да не забавя нормалния си темпъ.

Радвайте се на малкитѣ възможности, които сжществуватъ въ свѣта, а не на голѣмитѣ. Въ човѣка, както и въ млѣкопитаещитѣ, е останало и досега желанието на мамонта, да бждатъ голѣми, да внушаватъ страхъ и трепетъ въ окръжаващитѣ. Достатъчно е било да мине единъ мамонтъ край нѣкое животно, за да внесе въ него страхъ. Кжде е днесъ мамонтътъ, на когото всички животни сж отваряли пѣтъ да мине? Дребнитѣ животни, които се плашеха отъ него, живѣятъ на земята и до днесъ, а той изчезна. Днесъ още живѣе китътъ, едно отъ голѣмитѣ животни, но и той е на изчезване.

Хората искатъ да бждатъ голѣми като ангелитѣ, безъ да подозиратъ труднитѣ задачи, които тѣ разрешаватъ. Момата иска да бжде красива, безъ да знае, какви задачи сж дадени на красотата. Ако е красива и неразумна, красотата ще внесе въ нея такава отрова, отъ която съ години не може да се освободи. Ако искашъ да бждешъ голѣмъ човѣкъ, приеми красотата, да видишъ, какъ ще се справишъ съ нея. Красота безъ разумность е нещастие. Който мине покрай красивия, ще пожелае да бжде като него красивъ, ще му завиди. Не е лесно да се справя човѣкъ съ мислитѣ и пожеланията на окръжаващитѣ. Който иска да запази мира си, трѣбва да предпочете външната грозота и вътрешната красота. Въ сегашния животъ грозотата е за предпочитане предъ красотата, невежеството предъ учеността, сиромашията предъ богатството. Добре е да бжде човѣкъ красивъ, ученъ, богатъ, но ако може да се ползува отъ тѣзи блага разумно. Не може ли да ги използва за благото на човѣчеството, по-добре да не ги притежава. Днесъ всички хора се плашатъ отъ бомбитѣ — едно отъ културнитѣ изобретения на човѣчеството. Страшни сж бомбитѣ, съ които военнитѣ си служатъ, но не по-малко сж страшни и бомбитѣ на религиознитѣ. Съ чувствата си тѣ могатъ да убиятъ човѣка.

Като се натъкватъ на противоречия, хората се зачитватъ, защо сжществуватъ тѣ, не може ли безъ противоречия. И безъ противо-

речия може, но хармониченъ животъ се изисква отъ човѣка. Много отъ противоречията се дължатъ на натрупване на излишна енергия въ човѣшкия мозъкъ. Като не намира изходъ, тя произвежда натискъ върху нѣкои мозъчни центрове, и човѣкъ се проявява неправилно. Той не знае законитѣ, чрезъ които излишната енергия може да се трансформира. Защо трѣбва човѣкъ да трупа въ мозъка си взривни енергии, които разрушаватъ, умъртвяватъ, тровятъ човѣшкия организъмъ? Една отъ взривнитѣ енергии е тази на гнѣва, на тревогитѣ и на безпокойствата. Една отъ причинитѣ за смъртта на живота е щеславието. Когато черниятъ адептъ видѣ Ева въ райската градина, той ѝ заговори за голѣмитѣ възможности. Каза ѝ, че, ако яде отъ плода на забраненото дърво, ще стане като Бога: учена, силна, красива — цѣлиятъ свѣтъ ще говори за нея и ще ѝ се кланя. Така се събуди щеславието на Ева. Тя пожела да придобие тѣзи качества и яде отъ забраненото дърво, а следъ това даде и на Адама. Така, именно, смъртта влѣзе въ живота.

Търсете малкитѣ възможности ѝ на тѣхъ уповавайте. Докато момата и момъкътъ разчитатъ на малкитѣ възможности, тѣ сж на спасителния брѣгъ на живота. Стремятъ ли се къмъ голѣмитѣ възможности, тѣ влизатъ въ вълнитѣ на морето и започватъ да се давятъ. Докато не сж женени, младитѣ сж свободни, разчитатъ само на онова, което е вложено въ тѣхъ. По едно време родителитѣ, приятелитѣ и

познатитѣ имъ започватъ да ги увещавагъ да се оженятъ, да придобиятъ щастieto. Щомъ се убедятъ, че женитбата имъ носи щастие, тѣ трѣгватъ по пѣтя на голѣмитѣ възможности и тамъ загазватъ. Момѣкътъ намира една млада, красива мома и започва да поетизира предъ нея: Ти си ангелъ, божество; ако се оженишъ за мене, ще ме спасишъ. Азъ ще се грижа за тебе, прахъ нѣма да падне върху главата ти. Тя го слуша, радва се, че е намѣрила единъ обожателъ. Като се оженятъ, всичко забравятъ. Той се съмнява въ нея, тя — въ него и си приписватъ такива нѣща, каквито никога не сж мислили. Наричатъ се съ такива имена, каквито въ никой речникъ не можете да намѣрите. Тя вече не е ангелъ, но и той не е по-добъръ отъ нея. И това се върши не между диваци, а между културни хора. Не е лошо нѣщо женитбата, но има нѣщо неустойчиво въ човѣка, което създава противоречията.

Мнозина се запитватъ единъ другъ: Жененъ ли си? Ако нѣкой не е жененъ, казватъ му: Щомъ не си жененъ, нищо не знаешъ. Невежеството е за предпочитане предъ това знание. Когато нѣкой се оплаква отъ жена си, азъ го съветвамъ да я обича. — Какъ да я обичамъ? — Ще я обичашъ. Въ обичѣта е твоето спасение. Щомъ си се оженилъ за нея, трѣбва да я обичашъ. Защо не мисли преди да се женишъ? Ако бѣше дошълъ при мене по-рано, щѣхъ да ти кажа: Не се жени за мома, която не може да заеме мѣстото на дветѣ ре-

бра въ твой организъмъ. Женитбата е операция, която само разумниятъ и опитенъ лѣкаръ може да направи. Ако момата може да изпълни празннината на грѣдния ти кошъ, да заеме точно мѣстото на дветѣ ребра, тя е за тебе. Не може ли да заеме това мѣсто, да изпълни празннината, тя ще ти причини най-голѣмитѣ нещастия. Такава женитба не е нищо друго, освенъ най-опасната операция въ човѣшкия животъ, която води къмъ смъртта.

Ще превода тази идея на разбранъ езикъ. Не възприемай една мисль, която не може да се намѣсти въ твоето съзнание, да свърши една разумна работа. Не възприемай едно чувство, което не може да се намѣсти въ сърдцето ти, да извърши нѣщо благородно. Не влагай въ волята си нито една постѣпка, която не може да се изяви навѣнъ така, че да повдигне душата ти. Неразумната женитба на хората не е нищо друго, освѣнъ тѣхнитѣ неразумни мисли, чувства и постѣпки, които тровятъ организма имъ и ги водятъ къмъ смъртта. Женитба, въ която човѣкъ изразходва своитѣ енергии напраздно, която руши живота му, не е истинска. Затова Христосъ казва: „Който се е сподобилъ съ бждеция животъ, нито се жени, нито за мжжъ отива.“ Който се жени и за мжжъ отива, той самъ си подписва смъртната присжда. Има случаи въ живота, когато нѣкой старъ, нежененъ човѣкъ, съжالياва, че не се е оженилъ. Защо не се е оженилъ на младини, когато ималъ възможность да на-

прави това? Той иска да се ожени сега, когато изгубилъ всички възможности. Който разбира дълбокия смисълъ на женитбата, знае, че още съ слизането си на земята, се е оженилъ. Всѣки човѣкъ представя съчетание между духа и плътта. Значи, духътъ и плътта се намиратъ въ брачни отношения помежду си. Плътта е хванала духа така здраво въ оковитѣ си, че не мисли да го пусне на свобода. Всѣки день тя измисля нови начини, какъ по-здраво да го върже, завинаги да ѝ остане слуга. Духътъ пъкъ търси различни пѣтища, чрезъ които да задоволи плътта, да отклони вниманието ѝ отъ себе си, да се освободи отъ нея. Въ този смисълъ, нито плътта е свободна, нито духътъ е свободенъ. Докато не разреши правилно отношенията, които съществуватъ между духа и плътта, човѣкъ не може да разреши отношенията между мъжа и жената. Следователно, той не може да разреши и въпроса за женитбата. Духътъ е създалъ голѣмото разнообразие въ свѣта, за да отвлѣче вниманието на плътта отъ себе си, да има съ какво да се забавлява, да не го смуцава отвѣтре. Плътта пъкъ е измислила всички възли, да свърже по-здраво духа, да не го изпусне.

Като слушатъ да се говори за духа и за плътта, мнозина се запитватъ, защо съществуватъ тѣ, защо съществуватъ такива отношения помежду имъ. Никой не може да отговори на тѣзи въпроси. Отговорътъ се крие

нѣкжде далечъ, въ началото на Битието. Защо водата тече надолу? — Наклонъ има. — Донѣкжде е така, но и друга причина има. Защо парата отива нагоре? Водата се подчинява на едни закони, а парата — на други, обратни на първитѣ. Овцата пасе трева, а вълкътъ се храни съ месо, той обича да яде овце. Защо е така? — И това си има своитѣ причини. Вълкътъ е по-интелигентенъ отъ овцата, но, въ морално отношение, овцата е по-устойчива отъ вълка. Отличителното качество на вълка е привързаността. Колкото и да е лошъ и жестокъ, той се привързва като кучето. Привърже ли се къмъ нѣкого, той може да се жертвува за него. Вълкътъ има добри чърти, но нѣщо лошо е присадено въ него. Лошото, именно, го прави вълкъ. Отнеме ли се лошата му присадка, тогава изпъкватъ добритѣ му чърти. На сжщото основание, казвамъ: Нѣкои хора сж лоши, понеже лоша присадка имъ е поставена. Други сж добри, понеже присадката имъ е добра. Лошитѣ хора сж присадени съ дяволска присадка, а добритѣ — съ Божествена присадка. Присадката на лошитѣ хора е направена отъ кръвта на Каина, а присадката на добритѣ — отъ кръвта на втория синъ на Адама — Авелъ. Всички сегашни хора носятъ въ себе си по малко отъ кръвта на Авелъ — отъ добрата присадка.

Като знаете закона за присаждането, не се лъжете въ хората, нито въ себе си. Съ каквато присадка сте присадени, такиви сте. Ако

си добъръ, внимавай да не счупишъ добрата присадка отгоре, да не излѣзе лошата основа. Ако си лошъ, помжчи се да счупишъ лошата присадка отгоре, да остане доброто, което е основа на твоя животъ. Значи, добритъ хора сж присадени съ добра присадка, но подъ коренитъ на това добро се крие злото. Лошитъ хора сж присадени съ лоша присадка, но подъ коренитъ на това зло се крие доброто, като основа на тѣхния животъ. Това сж контрасти, които сжществуватъ, освенъ въ живота, още и въ природата. Дали вѣрватъ хората въ това, или не вѣрватъ, то е другъ въпросъ. Важно е, какво говорятъ фактитъ. Нѣкои хора въ младини живѣятъ добре, вѣрватъ въ Бога, а въ старини се разпущатъ, водятъ лошъ животъ. Други пъкъ обратно: въ младини живѣятъ разпуснато, а на старини се стѣгатъ и започватъ да търсятъ Бога.

Нѣкои се обезсърдчаватъ отъ живота и питатъ, защо сж дошли на земята. Не питайте, защо сте на земята, но считайте това за привилегия. Нѣкои ангели, които заематъ високи служби на земята, съ удоволствие биха замѣнили своето мѣсто съ вашето. Тѣ искатъ да дойдатъ на земята, да видятъ, какъ живѣятъ хората. Ангелитъ работятъ неуморно. Всѣки моментъ пжтуватъ презъ пространството. Тѣ слизатъ на земята, посещаватъ всички планети, носятъ заповѣдитъ, които имъ се даватъ отъ по-високи мѣста. Тѣ непрестанно изпълняватъ Божията воля. Понѣкога пжтуватъ гру-

пово, а понѣкога — единично. Каквото и да се говори за ангелитѣ, ще кажете, че никой не ги е видѣлъ. Това нищо не значи. Дали сте ги видѣли, или не, тѣ сжществуватѣ. Мухитѣ, комаритѣ, мравкитѣ виждатѣ ли човѣка? И тѣ не го виждатѣ, но той сжествува. И дърветата не виждатѣ човѣка, но тѣ чувствуватѣ, че вънѣ отъ тѣхѣ има нѣщо, което отъ време на време ги изкоренява или сѣче.

Единственото сжщество, което се открива на човѣка направо, чрезъ любовта си, това е Богъ. Като поглеждаатѣ къмъ мухата, нѣкои се чудятѣ, какво предназначение може да има тя. Мухата е интелигентна, музикална. Като кацва по носа, по веждитѣ, по устата на човѣка, тя го възпитава, заставя го да мисли. Когато нѣкоя господарка се кара на слугинята си, мухата кацва по лицето ѝ, по очитѣ, носа, устата, хапе я, докато престане да се кара. Господарката маха съ ржката си, да се освободи отъ мухата и съ това вниманието ѝ се отклонява отъ слугинята. Кжде хвѣрчатѣ мухитѣ? По плодетѣ, по хранитѣ. Значи, дето има мухи, тамъ има блага. Въ такъвъ случай, за предпочитане е да има плодове, макаръ че ще има и мухи, отколкото да нѣма плодове. Щомъ нѣма плодове, нѣма да има мухи. Дето има блага, тамъ има мухи. При хубавитѣ и вкусни работи всѣкога има мухи. Тѣ не сж източници на хубавитѣ и вкусни нѣща, нито на благата въ живота, но само ги придружаватѣ. Значи, дето любовта присжтствува, тамъ непременно

има мухи. Гледайте на въпроситѣ въ широкъ смисълъ, за да разбирате предназначението на всички нѣща.

Който е дошълъ на земята, трѣбва да учи, да изучава първо себе си, а после ближнитѣ си. Човѣшкото тѣло не е завършено още. Всѣки трѣбва да знае, какво му липсва. Рѣдко ще срещнете хора съ добре оформени глави, съ правилно чело, носъ и уста. Въ нѣкой човѣкъ липсва центъра на хармонията, въ другъ — реда, въ трети — времето, въ четвърти — музиката и т. н. Нѣкой човѣкъ иска да бжде набоженъ, но не му се подава. — Защо? — Не е развилъ въ себе си безкористната любовъ. Да бждешъ набоженъ, това значи, да проявявашъ абсолютно безкористие. Набожниятъ е подобенъ на изворъ, отъ който постоянно изтича нѣщо навънъ. Той услужва на всички сжщества и му е приятно да прави услуги. Отъ никого нищо не очаква и е готовъ да се притича на всички на помощъ. Той се радва на всичко, каквото срещне на пътя си: камъкъ, дърво, цвѣте, животно, човѣкъ. Ако комаръ кацне на ржката му, той не го убива, но го духне, да отиде на друго мѣсто. Комаритѣ и дървеницитѣ не хапятъ добрия човѣкъ. Понѣкога само го нападатъ, да си смукнатъ молко чиста кръвъ. Тѣ не нападатъ и лошитѣ хора, на които кръвта е нечиста и отровна. Тѣ отдалечъ ги подушаватъ и бѣгатъ отъ тѣхъ. Тѣй щото, ако много ви хапятъ дър-

веници, или сте много добъръ, или сте много лошъ.

И тъй, ще знаете, че всички сжщества, малки и голѣми, сж призвани за нѣкаква работа. И на човѣка е дадена известна работа, която трѣбва да свърши добре. Колкото по-добре я свърши, толкова по-голѣмо благословение го очаква. Въпрѣки това, всички хора сж недоволни отъ работата, която имъ е дадена, и постоянно се оплакватъ: жената се оплаква, че е жена; мъжътъ се оплаква, че е мъжъ; детето се оплаква, че е дете. Радвайте се, че на всѣки човѣкъ е дадена специфична служба, каквато никой другъ не може да свърши.

Една млада мома се оженила, но налетѣла на нѣщо лошо — свекървата била много сприхава. Снахата постоянно се оплаквала отъ свекърва си и се чудила, какво да прави, какъ да постъпва съ нея. Една нейна другарка, която сжщо имала сприхава свекърва, я посъветвала, на всѣка обидна, тежка дума, казана отъ свекървата, да преглъща. Щомъ се научила снахата да преглъща, свекървата престанала да се кара съ нея. Като преглъщала често, тя придобила търпение, и свекървата я обикнала. Тъй щото, когато снахата се оплаква отъ свекървата, вината е въ снахата. Когато свекървата се оплаква отъ снахата, вината е въ свекървата. Който се оплаква отъ нѣкого, той е виновенъ за лошите отношения. Въ него има нѣщо криво, което трѣбва да се изправи.

Когато хората се каратъ и морализиратъ едни други, тѣ мислятъ, че могатъ да си въздействуватъ, да се възпитаваютъ. Не си правете илюзии, никой никого не може да възпита. Всѣки човѣкъ си остава такъвъ, какъвто си е. Той проявява това, което е вложено въ него. Вълкътъ всѣкога ще си бжде вълкъ, мечката — мечка, тигърътъ — тигъръ, змията — змия и т. н. Споредъ мене, да възпитаашъ единъ човѣкъ, това значи, да му дадешъ възможностъ да прояви Божественото, което е вложено въ него. Ако чрезъ възпитанието искате да вложите въ човѣка това, което природата отначало не го е вложила, нищо нѣма да постигнете. Задачата на възпитанието е да събуди доброто, което е вложено въ човѣка, и на него да се разчита, но не и да внесе нѣщо отвънъ. Човѣкъ трѣбва да се познава, да знае, какво е вложено въ него и никога да не се самоосжда. Самъ да се сждишъ, това значи, да сждишъ Бога въ себе си. Доброто е Божественото начало въ човѣка.

По естество човѣкъ е добъръ. Ако има нѣщо лошо въ него, това сж присадки, които той носи отъ минали сжществувания. Тѣхъ трѣбва да възпитава той, а не доброто. Какво представя злото въ човѣка? — Навикъ да яде повече, отколкото трѣбва. Като яде повече, той изяжда частъ отъ дѣла на другитѣ хора. Разправятъ за едного, че самъ, на едно ядене, изяждалъ обѣда, приготвенъ за 72 деца. За другъ пѣкъ разправятъ, че изяждалъ на едно

ядене цѣло агне, отъ 12 кгр., два килограма халва и единъ голѣмъ хлѣбъ. Богатството, придобивкитѣ не се заключаватъ въ голѣмитѣ работи, нито въ многото ядене. Стремете се къмъ малкитѣ възможности. Който иска да се развива, трѣбва да остава на заденъ планъ, да не се стреми да излиза всѣкога напредъ. Последното мѣсто е за предпочитане предъ първото. Ако е въпросъ за първо мѣсто, това право се пада на планината. Човѣкъ не може да бжде висока планина. Малъкъ връхъ може да бжде, но високата планина е една, тя има свое предназначение. Всички снѣгове, ледове се задържатъ все на нея. Тамъ ставатъ най-голѣмитѣ бури и земетресения. Тя понася всичко това и пакъ запазва величието си.

Следователно, не се заемайте съ повече работа, отколкото можете да свършите. Защо ви сж нуждни милиони и милиарди левове? Човѣкъ се нуждае отъ малки, а не отъ голѣми работи. Ако малкото не го задоволи, голѣмото никога не може да го задоволи. Ако е въпросъ за богатство, цѣлата природа е дадена на разположение на човѣка. Щомъ природата му е на разположение, какво по-голѣмо богатство може да очаква той? Земята носи човѣка на гърба си десетки години, безъ да му иска нѣщо. Той се ползува отъ храната, отъ водата, отъ въздуха и отъ свѣтлината, безъ да му искатъ нѣщо. Защо да не се радва и да не благодари на благата, които му се даватъ

изобилно? Цигуларътъ свири на цигулката си и я познава, а хората живѣятъ заедно съ години и не се познаватъ. Който не знае да свири, бутне цигулката оттукъ-оттамъ и казва: Дърво е това. — Не е дърво, цигулка е. Така постъпватъ всички хора, които не се ползватъ отъ свѣтлината, не виждатъ, какво се крие въ ближния имъ. Голѣмо богатство е скрито въ човѣшката душа. Ако знаешъ, какъ да се домогнешъ до него, ще се ползувашъ; ако не знаешъ, то завинаги ще остане скрито за тебе. Човѣкъ е цигулка, на която всѣки може да свири. Кога? — Когато свири на нея съ любовъ. Колкото повече се свири на една цигулка, толкова по-дълго време живѣе тя, толкова по-обработена е, и толкова по-интенсивенъ животъ се крие въ нея. Цигулка, на която видни майстори и виртуози сж свирали, е лѣковита. Достатъчно е да се докосне нѣкой боленъ до нея, за да оздравѣе моментално. Тя се отличава съ висши трептения, затова звучи приятно и хармонично.

Оценявайте тѣлото си, което ви е дадено, както цигуларътъ цени и пази цигулката си. Той не я оставя въ ржцетъ на невежитъ, да не я демагнетизиратъ. По-велико творение на земята отъ човѣшкото тѣло не сжществува. Човѣкъ има стомахъ — органъ за смилане на храната, въ който има повече отъ десетъ милиона клетки; тѣ изпълняватъ ролята на разумни слуги и безропотно вършатъ своята работа. Той има дробове, образувани отъ повече

отъ 20 милиона клетки, които изпълняватъ друга служба — приематъ въздуха и го пречистватъ. Той има и мозъкъ, съставенъ отъ около три билиона и 600 хиляди милиона клетки, които взиматъ участие въ неговата умствена дейностъ. Чрезъ стомаха, бѣлия дробъ и мозъка си човѣкъ влиза въ връзка съ всички свѣтове — съ физическия, съ духовния и съ умствения. Така той обогатява знанията си, придобива повече опитности и се развива правилно.

Работете съзнателно върху себе си, за да се ползвате отъ благоволенieto на разумната природа. Тя действува възпитателно върху човѣка. — Какъ ? — Както родителитѣ постъпватъ съ децата си. Ако детето е плачливо, тѣ го изнасятъ въ градината, да се разсѣе. Като види зрѣлитѣ плодове въ градината, то престава да плаче. Отправя погледа си къмъ плодоветѣ, усмихва се и насочва рѣче къмъ тѣхъ, да си откъсне единъ плодъ. Не лишавайте човѣка отъ плодоветѣ на Божествената градина, за да го възпитава тя. Щомъ се разгнѣви, природата му показва своитѣ плодове, и той трансформира състоянието си. Красивъ е свѣтътъ. Кажете ли нѣкой обратното, той самъ се заблуждава. Нѣма по-красивъ свѣтъ отъ този, въ който сега живѣемъ. Радвайте се и благодарете, че Богъ ви е изпратилъ на земята, да се учите и да придобивате опитности. Казано е въ Писанието, че Богъ създаде човѣка по свой образъ и подобие и го постави въ райската градина, да

се учи. И донесъ още земята е рай — отъ човѣка зависи, да гледа на нея като на рай, или като на адъ. Единственото мѣсто, дето човѣкъ може да живѣе, да се учи, да работи и да прилага наученото, е земята. Следъ всичко това той иска да напусне земята, като нечисто мѣсто, и да отиде на небето. Той не познава земята, а иска да отиде на небето. За да се ползува отъ условията на земята, човѣкъ трѣбва да измѣни своитѣ възгледи за живота. Нови възгледи, новъ моралъ, ново възпитание е нужно за човѣчеството. Хората се дѣлятъ на различни нации и сами опредѣлятъ качества на всѣка нация.

Какъвъ трѣбва да бжде българинътъ? Какви качества притежава той? Българинъ е онзи, който е проводникъ на Божествената енергия; българинъ е онзи, който помага за повдигането на цѣлото човѣчество, както и на своето отечество, въ физическо, духовно и умствено отношение. Всички народи сж Синове Божии. Никой нѣма право да преследва и малтретира своя братъ. Голѣмиятъ братъ може да напѣтва малкия, но не и да го измѣчва. Ако единъ отъ братята не постѣпва добре, другитѣ могатъ да го посѣветватъ, какъ да живѣе, и да му кажатъ: Братко, не петни името на Баща ни. Голѣмитѣ братя ще служатъ за примѣръ на малкитѣ. Хората се нуждаятъ отъ образци, отъ модели, а не отъ теория. Свѣтътъ е пѣленъ съ теории, какъ да се свири, но това не е достатъчно. Важно

е човѣкъ да знае правилно да свири. Науката се заключава въ свиренето, а не въ теорията. Теорията произлиза отъ науката, отъ постоянното свирене. Който произвежда чисти и хармонични тонове, той може да създаде теорията.

Мнозина искатъ да напуснатъ земята преждевременно. Защо? — Недоволни сж отъ живота, отъ окръжаващитѣ. Защо сж недоволни? — Защото не сж научени да виждатъ поне по една добра чѣрта въ близкитѣ си. Единъ день Христосъ минавалъ съ Петра край нивитѣ. Петъръ видѣлъ едно умрѣло куче на земята и, като минали близо до него, казалъ: Учителю, колко лошо мирише това куче. Христосъ отговорилъ: Колко бѣли жѣби има това куче. Петъръ спрѣлъ вниманието си върху отрицателното на кучето, а Христосъ — върху положителното.

Другъ день Христосъ и Петъръ вървѣли заедно и се разговаряли. Христосъ видѣлъ на земята едно петало и казалъ на Петра да го вземе. — Учителю, не ни трѣбва това петало. Кой ще се навежда на земята да го взима? Христосъ се навелъ и взелъ петалото. Следъ известно време, тѣ срещнали на пѣтя си човѣкъ, който продавалъ череши. Христосъ съобразилъ, че може да даде петалото за череши. Следъ това взелъ черешитѣ и продължилъ пѣтя си, като, отъ време на време, пуцалъ по една череша на земята. Петъръ се навеждалъ, взималъ черешата и я изяждалъ. Тогава Хри-

стосъ му казалъ: Петре, ти ценишъ благо-
 което излѣзе отъ петалото, а самото петало не
 ценишъ. Умътъ и сърдцето сж петала, които
 човѣкъ не цени. Той цени благата, които про-
 изтичатъ отъ петалата. Ценете благата, но
 повече ценете източниците, отъ които тѣ про-
 излизатъ.

Радвайте се и благодарете за тѣлата, които
 ви сж дадени, като инструменти, съ които да
 си служите. Радвайте се на всичко, което Богъ
 е създалъ. Като изучавате организмитѣ на жи-
 витѣ сжщества, виждате, какъ работи разум-
 ностъта. Тѣ се различаватъ по степенъта на
 своето развитие. Красиво е човѣшкото тѣло,
 но бждещото тѣло ще се отличава отъ сегаш-
 ното: ще бжде по-красиво, по-стройно, съ по-
 голѣма симетрия между отдѣлнитѣ части. Бла-
 годарете, че живѣете въ разуменъ свѣтъ, въ
 който Богъ се проявява. Всѣки предметъ, всѣ-
 ко сжщество, които срѣщате на пътя си, — ка-
 мѣкъ, дърво, цвѣте, птичка, животно, човѣкъ-
 ви предаватъ, нѣщо. Рѣкитѣ, въздухътъ, свѣтли,
 ната сжщо ви предаватъ нѣщо. Като знаете това,
 ползувайте се отъ всичко и за всичко благо-
 дарете. Който мисли така, той е здравъ, бо-
 дъръ, младъ и се радва на живота. Въ бж-
 деще нѣма да има болести. Тогава лѣкаритѣ
 ще се занимаватъ само съ здрави хора. Ще
 ги преглеждатъ, ще имъ казватъ, че сж здрави
 и ще имъ се плаща само тогава, когато ка-
 жатъ на нѣкого, че е здравъ. Днесъ без-
 любieto е причина за болеститѣ. Ако хората

приематъ любовта и я приложатъ, 99% отъ болеститѣ ще изчезнатъ. Ще остане само единъ процентъ отъ тѣхъ за научно изследване.

Обичайте природата. Обичайте всичко, което Богъ е създалъ. Обичайте красивия свѣтъ, въ който сте потопени. Ще кажете, че не можете да обичате всичко. Какво прави актьорътъ на сцената? Той играе различни роли; при това, съ любовъ играе. Ако на сцената играе съ любовъ и минава за гениаленъ, защо и въ живота си да не приложи любовта? Външниятъ животъ на човѣка трѣбва да отговаря на вътрешния.

Единъ негъръ се обърналъ къмъ Христа и станалъ ревностенъ последовател на християнството. Казали му веднѣжъ: Много си черенъ. — Лицето ми е черно, наистина, но душата ми е бѣла, свѣтла. Не може човѣкъ да се обърне къмъ Бога и да нѣма свѣтла душа.

Радвайте се, че душитѣ ви сж свѣтли. Ако сте чернички отвънъ, благодарете, че душитѣ ви сж свѣтли. Всѣки човѣкъ има условия да бѣде спасенъ, но не трѣбва да очаква на другитѣ, тѣ да го спасяватъ. При това, всѣки човѣкъ има специфично предназначение. — Какъ ще изпълнимъ своето предназначение? — Като изпълняваме Божиата воля. Който изпълнява Божиата воля, стои по-високо отъ всички знатни и учени, отъ всички ангели и арахангели. Въ изпълнението на Божиата воля е силата на човѣшката душа. Погледнете навънъ и си кажете: Единъ Госпо-

даръ има въ свѣта. Той проявява своята благодѣтелностъ къмъ всички същества. Обърнете се къмъ Него и кажете: Отче, благодаря Ти за всичко, което си ми далъ.

Отпратете ума, сърдцето и душата си къмъ вашия Баща и благодарете, че ви е изпратилъ на земята. Благодарете Му, че пакъ ви приема, като блудния синъ, който съзна положението си и пожела да бѣде приетъ като слуга, а не като синъ.

Единъ англичанинъ, милионеръ, влѣзълъ въ подземieto, дето били съкровищата му, да преброи златото си и да му се порадва. По невнимание, вратата на подземieto се заключила отвънъ, и той останалъ въ подземieto, при паритъ си. Никой не знаелъ, къде е, но и той нѣмалъ възможностъ да съобщи на нѣкого, да дойдатъ отвънъ да го отключатъ. Като наближила смъртъта, той написалъ на едно листче: Ако нѣкой би ми донесълъ парче хлѣбъ, щѣхъ да му дамъ половината си богатство. Защо умрѣ този милионеръ? — Защото не бѣше готовъ да даде цѣлото си богатство. И предъ смъртъта си той не бѣше готовъ да пожертвува цѣлото си богатство.

Помнете: Една дума на Божествената любовъ струва повече отъ всичко, което човѣкъ има. Бждете готови да дадете всичко за една дума на Божествената любовъ.

*

25. Беседа отъ Учителя, държана на 20 септемврий, 10 ч. с. 1942 г. София. — Изгрѣвъ.

Съдържание

	стр.
1. Опорни точки на живота	3
2. Единното и недѣлимото	11
3. Възходящиятъ пѣть	22
4. Живитѣ числа	28
5. Прилагане на живитѣ числа	35
6. Новиятъ пѣть	39
7. Новиятъ свѣтъ	45
8. Козмичната любовъ	49
9. Красота и благодѣтелъ	55
10. Новата култура	56
11. Красотата на живота	62
12. Домъ на блаженството	64
13. Самовъзпитание	68
14. Ценни добродетели	70
15. Наследници на земята	110
16. Силнитѣ	125
17. На зазоряване	130
18. Тайната стаичка	162
19. Устойчиви връзки	173
20. Постоянна благодарностъ	194
21. Любовъ и обичъ	212
22. Опознаване	236
23. Добриятъ животъ	264
24. Смыслътъ на живота	284
25. Малки възможности	302